

Brian Garfield

Oyunun Kuralları

(The Paladin)

Dilimize Çeviren : Gülten SUVEREN

BAŞLANGIÇ

LONDRA, 1965

Kırk yaşlarında görünen, uzun boylu, ince vü-cudu kaslı, sarışın adam kalabalığa karışmış duru-yordu. Çevresine dikkatle bakmaktaydı ve pek çok kimsenin tersine başını da eğmemişti. Gözleriyle kor-tejin yolunu tarıyordu. Bu saati hiç unutmamak için gördüğü her şeyi belleğine yerleştirmeye çalışır gi-biydi.

Doğudan esen kuru rüzgâr insanın içine işle-yecek kadar soğuktu. Uçsuz bucaksız bir kalabalık vardı. Londralılar da hâlâ gelip bu kalabalığa katı-lıyorlardı. Kimse konuşmuyordu. Sadece yere vuran ayakların ve ağır ağır çalan davulların kasvetli sesi duyulmaktaydı. Havaya kaldırılmış pek çok ülkenin bayrağı, taşıyıcıların başlarının üstünde dalgalanıyor-du. Adam, Fransız bayrağını havaya kaldırmış olan iki kişiyi tanıdı. Çeyrek yüzyıl önce Fransız yeraltı örgütünden anımsadığı bu insanların hâlâ sağ ol-malarına sevindi. Erkek çok yaşlanmıştı ve orta yaşlı Fransız kadınının yüzünde de Doğululara özgü bir şeyler vardı. Bu kadın bir kez onun yaşamını kurtarmıştı.

Fakat gidip kendisini kadına tanıtmaya kalkma-dı.

Üstüne, Diz Bağı Nişanına sahip şövalyelere öz-gü işaret takılı tabut, dondurucu soğukta ağır ağırTrafalgarAlanına doğru getiriliyordu. Gözlerinden hiçbir şey kaçmayan adam hem çevresinde olanları, hem de tabutun yaklaşmasını izleyebilmekteydi. Ya-nında bir kadın açıkça ağlıyordu. Adam, onun ve şapkalarını çıkarıp başlarını eğen erkeklerin yanın-dan geçti. En ön sıradakilerin arkasından dolaşarak korteje paralel bir yol izledi. Film ve televizyon ka-meraları bu görüntüyü kaydediyor, objektifler soğuk gri havada donuk donuk parlıyordu. Bir damda eski Kraliyet Hava Kuvvetleri üniforması giymiş bir ada-mın esas duruşa geçerek titreyen bir elle selâm, ver-diğini de gördü.

Ancak, nedenini pek anlayamadığı bir zorlama yüzünden durmadan ilerliyordu. Kimsenin dikkatini çekmeden insanların arasından geçmekte ustaydı.TrafalgarAlanına gelince de kortejin yönünden u-zaklaşıp adımlarını sıklaştırdı. Uzun bacaklarını aç-a-rakChandos Place, HenriettaSokağından geçerekAldwych'inarkasına çıktı. Buralar bomboştu. Dük-kânlar kapatılmıştı. Arka sokaklardan dolaşıp so-nunda bir basamağa çıktı. Buradan bakınca, sürekli olarak kalabalıklaşan insanların başlarının üstündenSt.Paul Katedralinin cephesini görebiliyordu. Bu es-ki yapının hava saldırılarının neden olduğu korkunç yangınlar arasında böyle tek başına durduğuna tanık olduğu ânı bütün .berraklığıyla anımsadı.

Soluğu buhar halinde çıkıyordu. Pusuya yatmış bir avcı gibi sabırla bekledi.

Daha fazla yaklaşmasına gerek yoktu. Kraliyet arabasının uzaklaştığını gördü. İçeride olsaydı neler

*

**

göreceğini de iyi biliyordu. Orada krallar, kraliçeler, diktatörler, devlet memurları, önemli kimseler, or-duda görevli erkek ve kadınlar vardı. Artık Kraliçe II. Elizabeth ve hanedan üyeleri korteji beklemek için yerlerine oturmuş olacaktı. Bu, tarihte ilk kez görülen bir olaydı. Şimdi tahtta oturan biri, soyluluk

payesi olmayan bir adamın cenaze törenine katılıyor-du.

O sırada kafasından, «İsteseydim nüfuz ve etki sayesinde kurşun tabutu St. Paul Katedraline getir-mekte olan 108'nci Kraliyet Donanması subaylarından birinin yerini alabilirdim,» diye geçirdi. Fakat daima olduğu gibi meçhul kalması daha iyiydi.

«Gözlerim bu haşmeti gördü...» Kalabalık çok sessiz olduğu için katedralde çınlayan bu ilâhiyi du-yabiliyordu ama o anda bu ciddi töreni ya da dok-san yıl didinip büyük işler başaran, zafere erişen ve görkemli bir törenle son dinlenme yerine götürü-len devlet adamını da düşünmüyordu. Hayır, o baş-bakanı değil, o insanı düşünmekteydi. Kahramanı değil arkadaşını, Tigger'i düşünüyordu...

Adam arkasını kalabalığa dönüp kışın soğuk sessiz sokaklarında ilerledi. Artık ilk kez gözyaşla-rına engel olmadı. Gözleri kederden çok anılar yü-zünden dolmuştu.

1

Çocuk, macera ararcasına sık açalyaların arasından geçip kendini yeni kırmızı tuğlalardan ya-pılmış bir duvarın önünde buldu. Bu duvar başından biraz yüksekti. Hatta ayaklarının ucunda yükseldiği zaman bile tepesini göremiyordu. Ayrıca duvarın üs-tü tamamlanmamıştı. Tuğlalar eğri duruyordu. Ço-cuk etrafta bir bahçıvan olup olamadığını anlamak için çevresine göz attı. Sonra cesaretle duvara sal-dırdı. Tuğlalara basa basa tırmandı. Duvarın öbür ta-rafında ne olduğunu görmek istiyordu.

Fakat tuğlalar birden kayınca telaşlandı, ağır-lığını üstüne verdiği duvar çöküyordu. Çocuk düşer-ken tuğlalar da etrafa yayıldı.

Aynı anda bir adamın kükrer gibi bağırdığını duydu. Bu ses tam altından gelir gibiydi.

Birkaç sıra tuğla etrafa savruldu ve çocuk ken-dini duvarın bel hizasındaki temelinin üstüne serili buldu. Korkunç bir gürültü oluyor, homurtular devam ediyordu. Galiba çok şişman biri düşmekte olan tuğlalardan kaçmaya çalışıyordu.

Duvarın yıkılması sona erince çocuk bir baca-ğını kaldırıp öbür yana attı ve duvarın temelinin üs-tüne oturmayı başardı. O zaman böyle kabaca ra-

hatsız ettiği adamı da iik kez doğru dürüst gördü. Güç belâ ayağa kalkıp öfkeyle çocuğun başına di-kilen adam çok iriyarı ve şişman duruyordu. Harç dolu bir el arabası duvarın yanında yan devrilmiş ve içine de birkaç tuğla düşmüştü. Bu yüzden harçlar etrafa sıçramış, adamın tulumu da harç içinde kal-mıştı. Elinde bir mala vardı. Bunu başının üstüne kaldırıp bir boğa gibi böğürünce çocuk korkuyla bü-züldü.

Adam ona vuracak gibiyken vazgeçti. Mala ağır ağır aşağıya indi. Yaşlı adam dikkatle ona baktı. «Allah kahretsin, ne yaptığını sanıyorsun sen?»

«Çok özür dilerim, efendim...» Çocuk öbür ba-cağını da öne atıp yıktığı duvara baktı.Yüzününbirden kıpkırmızı kesildiğini hissetti. Yüksek, ince bir sesle konuştu. «Bu tuğlaların arasında harç ol-madığını nereden bilebilirdim?»

«Sana bu duvara tırmanma iznini kim vardı, de-likanlı?» Adam gerçekten çok kızmıştı.

Çocuk gözlerine düşen saçlardan kurtulmak için başını geriye atıp şişman adamın sert bakışlarına karşılık verdi. «Sadece diğer tarafta ne olduğunu görmek istemiştım.»

«Ya öyle mi?» Yaşlı adamın homurtusunda kor-ku veren bir şeyler vardı. Sonra dönüp üstüne baktı. «Tanrım... şu halime bak. Üstüme harç bulaşmış, her yanıml lekelenmiş, leş gibi olmuşum.»

Çocuk cesaretle konuştu. «Buraya tehlike oldu-ğünü belirten bir tabelâ filân koysaydınız.»

«Küstahlık etme.»

Çocuk kalbi deli gibi çarparken belki de fazla ileri gittiğini düşündü. Pişman olmuş gibi başını ö-nüne eğdi. «Özür dilerim, efendim. Gerçekten üz-günüm.»

Şişman adam tutumundaki tuğla tozlarını sü-pürmek için boşuna uğraştı. Bu sırada ıslak harçla-rı yaydı ve harç ellerine de bulaştı. «Kimsin sen?»

«Ben burada oturuyorum.»

«Burada mı? Burası neresi?»

Çocuk kolunu kaldırıp gerideki açalıyaları işaret etti. «Oradaki evde efendim.»

«Chartvell evinde mi? Öyleyse sen Mrs. Cre-ighton'un çocuklarından birisin, ha?»

«Evet, efendim.»

Şişman adam ona kötü kötü baktı. «Öyleyse de-likanlı, şimdi mal sahibinle tanıştın. Bunun çok da-ha hayırlı bir tanışma olması gerekirdi.»

Şişman adam söylenerek eğilip tuğlaları topla-maya koyuldu. Çocuk da duvardan kayıp inerek onu yatıştırmak için yardıma koyuldu. Düşmüş tuğlaları toplayarak duvarın dibine istif etmeye başladı. Bir an sonra da endişeyle, «Canınız yanmadı ya?» diye sordu.

«Yanmadı ama bu yüzden sana teşekkür borçlu değilim.»

«Hatamı onarmak isterim, efendim.» Yaşlı adam kaşlarını çattı. «Nasıl?» «Uygun bulduğunuz cezayı kabul edeceğim.» Omuzlarını dikleştirip durdu.

Şişman adamın dudakları titreyip oynamaya baş-lamıştı. Bir an başını çevirdi. Tekrar çocuğa döndü-ğünde yüzü sertti. «Kaç yaşındasın?»

«On, efendim.»

«Peki, adın nedir?»

«Christopher, efendim.»

«Okulun tatil olduğu için eve döndün herhal-de. Benim kim olduğumu biliyor musun?»

«Hayır.»

«AdımWinston Churchill.Yaşlı bir parlamento üyesi olmama karşın yine de buranın sahibiyim. On yaşında bir çocuğun izin bile almadan malikânemi altüst etmesine göz yumamam. Önerdiğin gibi sana uygun bir ceza bulalım, değil mi?»

Çocuk üzüntüyle, «Evet efendim,» diye mırıldan-dı. Cesaretinin şişman adamı etkileyeceğini ve böy-lece kendisini bırakacağını ummuştu. Ama böyle ol-mayacağı anlaşılıyordu.

«Gel öyleyse.» Yaşlı adam hızlı adımlarla biraz uzaktaki küçük yapılara doğru yürüdü.

Çimenliklerin aralarında tuğla döşeli yollar var-dı. Küçük ev ve kulübelerin arkasında iki de küçük göl bulunuyordu. Bunların çevresinde beyaz yüksük otları ve birkaç ağaç gördü çocuk. Sonra suda yü-zen siyah kuğularla birkaç kaz dikkatini çekti.

«Burada bekle.» Adam küçük bir eve girdi ve bir an sonra çocuk akan suyun sesini duydu. Biraz geçince de şişman adam kapıda belirdi. Elinde uzun saplı bir çapa vardı. Bunu çocuğa uzatarak, «Nasıl sen sınırı aşarak hakkın olmayan bir duvara tırman-maya kalktınsa, şu çimler de yolların kenarlarındaki sınırı aşılıyorlar,» dedi. «Şimdi bahçe yollarını izleye-rek iki yandaki çimleri düzeltmeni istiyorum. Bak, sana nasıl yapacağını göstereyim.»

Çocuktan çapayı alan şişman adam eğildi. Çapayı iki eliyle kaldırıp tuğlanın üstüne doğru sarkanotukesiverdi.

«Yapabileceğine akiın yattı mı?»

Çocuk çimenliklerin arasındaki yollara baktı. Bunların sonu yok gibiydi. Hevessiz hevessiz mırıl-dandı. «Evet, efendim.»

«Öyleyse harekete geç.» Adam çapayı ona ve-rerek uzaklaşırken başını çevirmeden konuştu. «Bir süre sonra gelip çalışmana bakacağım.»

Öğle üzerine doğru şişman adam ağaçların arasından çıktı. Oocuğa bir göz atıp tuğladan yapılmış, büyük eve girdi. Çocuğun başı güneşten kızmıştı a-ma kendini işe vermiş çalışıyor, bu cezayı kabullen-diğini göstermek istiyordu. Şişman adam onun iş-ten kaçan biri olduğunu sanmamalıydı. Ona göste-recekti.

Zamanı düşünmeden, açlığına aldırmadan çalış-maya devam etti. Sonra bir puronun sert, ekşimsi kokusunu duydu. Başını kaldırınca, bir ağacın dalları arasından ağır ağır yükselen dumanı gördü. Çocuk eğilerek çalışmaya devam' ederken yorulduğu belli oluyordu. İçini çekip çapayı daha ağır hareket-lerle sallamaya başladı. Sonra durup dramatik bir tavır içinde yeniyile alnını sildi. Tekrar içini çekip ot-ları kesmeye devam etti.

Şişman adam ağacın arkasından çıktı. Çocuk onu görünce şaşırılmış gibi yaptı.

Yaşlı adam, «Buraya gizlenmişim,» diye açıkladı. «Seni gözetliyordum. Çok fazla çalıştın, değil: mi?»

«Evet, efendim.»

«Herhalde yorulmuş, acıkmış ve susamışsındır artık.»

«Evet, efendim.» «Gel öyleyse.»

Çocuk, annesinin ev sahibiyle böyle tanışmış oldu. 1935'in Haziranıydı. Christopher'in annesiyle babası geçen kış boşanmışlardı. Yakındaki Crockham Hill'de oturan John Amca, Churchill'lerin Kent'tekiWesterhamköyü yakınında bulunan malikânesinde kadına oğlu ve iki kızıyla oturabileceği bir ev bul-muştu.

Christopherdaha sonraki okul tatillerinde şiş-man adamı biraz daha yakından tanıma fırsatını bul-du ve onun asık suratlı bir ihtiyar olduğu kanısına vardı. Adam zamanının büyük bölümünü politika ya-şamının bittiğini, mesleğinin mahvolduğunu söyle-mekle geçiriyordu. Geriye sadece örülecek duvar-lar, yapılacak resimler ve kimsenin okumayacağı ki-tapları yazmanın kaldığını ileri sürerek yakınıyordu.

Çocuk başına geniş kenarlı kocaman bir şapka giyen adamınChartwellgölcüğündeki küçük adada, tuvalin önünde oturduğunu, resim yaptığını görü-yordu.

Bir kez adama usulca arkadan yaklaşmaya kal-kıştı fakat küçük tahta köprü gıcırdayarak onu ele verdi. Yaşlı adam hemen başını çevirerek, «Kızılde-rili oyunu mu oynuyorsun?» dedi.

«Özür dilerim efendim. Resmi görmek istemiş-tim.»

«Her seferinde seni yaramazlığa kalkışırken ya-kalıyorum!»

Genellikle çocuk, yaşlı adam hakkında kötü şey-ler düşünmüyordu. Aslında onu hiç düşündüğü yok-tu. Büyüklerin yanında pek az vakit geçiriyordu. Ço-ğu zaman yatılı okuldaydı.

Oyunun Kuralları 1819 1918 Savaşında subaylık yapmıştı. Siperdeyken vurulduğu ve kalbinin yanına saplanan 7,62 mm.lik kurşunun çıkarılmadığı söylenirdi. Kur-şunun hayati organa çok yakın olması ameliyatı o-Ianaksız kılmıştı. Ayrıca vücuttaki kurşunun, ince zarı ne zaman delip kalbe gireceği ve yaşamına son vereceği de belli değildi. Adamın bu yüzden hiç ö-zel plân yapmadığı, geleceği düşünmediği ve kas-vetli bir yaşam sürdüğü de iddia edilmekteydi.

John Amca savaşta bir ara Mr. Churchill'in ya-veri olmuştu ve o zamandan beri de dosttular. Daha sonra oJhn Amca, Christopher'in çok ünlü bir ope-ratör olan ve Harley Sokağında çalışan babasıyla Churchill'i tanıştırmıştı.

Christopher, John Amcaı pek sevmezdi. Adam sıkılı dişlerinin arasından konuşuyor ve çocuklara gösterdiği nazik ilgi de zorlamaya benziyordu. Gü-venle bakan parlak, soğuk mavi gözleri de insanın içini ürpertirdi.

Tren istasyona gelince, Christopher peronda du-rup kendisini karşılayacak olan Albay Metcalf'ı araç-tırdı. O sırada üstüne uymayan bir üniforma giymiş, kirli bir yağmurluğu koluna almış, bıyıklı, tombul bir adam yanına yaklaştı. «Christopher Creighton?»

«Evet, efendim.»

«Binbaşı seni almamı söyledi. Ben Albay Met-

caif.» Adam gülümseyerek kendinden umulmayan bir güçle çocuğun elini sıktı. «Lütfen benimle gei.»

Araba uzun, siyah bir Daimler'di. Albay şoföre, «Donanma Bakanlığına,» diyerek arkasına yaslandı. Bezgin bezgin yakındı. «Bugün öğleden sonra herkes deliye döndü. Çılgın gibi ortalıkta koşuşuyorlardı. Onları gören bunca ay hazırlanmadıklarını sanırdı.»

«John Amcamın beni neden istediğini biliyor musunuz acaba?»

«Bunu kısa süre içinde öğreneceğinden eminim. Ha, unutmadan söyleyeyim. Bana'Winnie the Pooh'diyeceksin.» Albay ona göz kırptı. «Bu şifre adım.»

Christopherşaşkınlığını gizlemeye çalıştı.

Winnie the Pooharaba bakanlığın önünde dura-na kadar dostlukla konuştu. «İşte geldik.»

Erkekler, kadınlar koridorlarda hızlı hızlı yürü-yorlardı. Kırmızı yanaklı albay kolunu çocuğun om-zuna atarak yürüdü. Oradaki üniformalı adamların çoğu silâhlıydı.Christopherbu yüzden dayanama-yarak, «Norveç'te savaşıyorlar mı, efendim?» diye sordu.

«Oh, evet. Korkarım öyle. HemNarvikdolayla-rında şiddetli çarpışmalar oluyor.» «Keşke orada olsaydım.» «İşte böyle düşünmek gerek.»

Albay Metcaif çocuğu küçük bir odaya sokup beklemesini söyleyerek ayrıldı. Odada boş bir masa, duvarlara takılı haritalar vardı. Çocuk kendisini ce-zalandırmak için çağırılmışlar gibi bir duyguya kapılmıştı. Birden kapı açılınca döndü ve John Amcanın içeriye girdiğini gördü. Siyah ceket, çizgili siyah pantolon giymiş, benekli papyon takmış olan Winston Churchillde onun arkasındaydı. John Amca kapıyı

çabucak kapatarak, «Hemen geldiğin için teşekkür ederim,» dedi. «Bu işi çok esrarlı buluyorsun her-halde. Telefonda daha açık konuşmama olanak ol-madığı için özür dilerim. Nereye gideceğini arka-daşlarına söylemedin, değil mi?»

«Hayır, efendim. Bunu yapmamamı söylemişti-niz.»

O sırada duvardaki bir haritaya bakmakta olan Mr. Churchill döndü. «Çocuğu bütün gün sorguya çekmene gerek yok, binbaşı. Christopher, lütfen gel, otur. Senden bize yardım etmeni isteyeceğiz.»

Christopher şişman adamın işaret ettiği iskem-lenin ucuna ilişti.

«Servinle ilk kez... beş yıl kadar önce karşılaş-mıştık, değil mi? Daha ilk gün beni etkilediğini söylemeliyim.» Şişman adam parmağını çocuğa doğru salladı. «Delikanlıyken... Yani senden birkaç yaş bü-yükken Güney Afrika'da Boer'lerin eline tutsak düş-müştüm. O sabah duvarı yıkıp bahçeme daldığında aklıma bu geldi. Anlayacağın, kaçabilmek için ben de bir duvara tırmanmıştım. Yalnız bu işde senin kadar beceriksiz davranmadığımı da söylemeliyim. Kimsenin dikkatini çekmeden duvarın öbür tarafına geçmeyi başarmıştım ben. Ondan sonra da kendi İnatlarımıza erişebilmek için düşmanlarla dolu dört yüz kilometre kadar yolu aşım.»

Çocuk John Amcanın gözlerini sabırsızlıkla ta-vana diktiğini gördü. Fakat onun sıkıldığını belirten bu kaba bakışını görmeyen Mr. Churchill, hevesle anlatmaya devam etti. «Durum oldukça umutsuz görünüyordu. Ama tek başıma cesaretle Pretoria'nın caddelerinden geçerken bir şarkı mırıldanıyordum. Sonra istasyondan çıkan bir trene atladım. İçinde boş kömür çuvalları olan pis bir vagona girdim. Birkaç saat sonra, yani öğleye doğru susuzluğumu bir de-rede gideriyordum. Civarda da sadece sıska, oç bir akbaba vardı. Gerçekten maceralı günlerdi onlar. Her an tehlikeyle burun buruna geliyor fakat bunu büyük neşeyle karşılıyorduk.»

Şişman adam susarak çocuğu dikkatle süzdü. Bu bakışı Christopher'in korkuya kapılmasına neden olmuştu. Churchill'in uçuk mavi gözleri çok etkileyi-ciydi. Birden, «Ne macera ne macera,» diye mırıldan-dı. «Gençliğim bunlarla dolu. Beş adam vurdum. Belki daha da çok.»

Yaşlı adam gevezeydi. Christopherbu hikâyeleri ilk kez duymuyordu. Churchill'in savaş öyküleri onu başlangıçta çok heyecanlandırmış ama tekrarlanın-ca sıkıca olmaya başlamışlardı. John Amca hafifçe öksürüp,«Lord Beverbrook'la randevunuz,» diye onun sözümü kesince, Christopherdüş kırıklığına uğ-ramadı.

«Evet, evet, peki, John,» Şişman adam gözlerini kısarak çocuğu süzdü. «Sen hâlâ izcisin, değil mi?» «Evet. Deniz gözcüsüyüm.» «İzcilerin koruyucusu Aziz George'dur, değil

Ti?»

«Evet, efendim.»

«Ne yazık ki Aziz George bize yardım edecek durumda değil. Bu koşullar altında acaba ejderhayı öldürmemizde bize yardıma hazır mısın, Christop-her?»

Christophergözleri partadığı zaman şişman a-damın muziplik düşündüğünü biliyordu.

John Amca araya girdi. «Bunun uygun olduğu na hâlâ inanmış değilim...»

«Biliyorum, biliyorum. Böylesine genç biri için bunun ağır bir görev olduğunu itiraf ediyorum. Fakat

hiç olmazsa durumu çocuğa açıklayayım ve bu ko-nudaki duygularını anlayalım. John, Christopher kendisini tehlikeye attığında orada değildin. Günü-müzde genç erkeklerde en bulunan kararlı bir ce-saret gösterdi. Yaşlı çingene kadını anımsıyor mu-sun, Christopher?»

. * **

Yaşlı kadın Chartvvel Malikânesinin yakınındaki bir çadırda oturuyordu. Elindeki sopaya dayanarak yürüyen iki büklüm olmuş, dişsiz, ihtiyar kadınla VVesterham'lı çocuklar acımasızca alay ediyorlardı. Havanın kapalı olduğu bir öğleden sonra Christop-her bisikletiyle tepeden iniyordu. Çaya geç kaldığı için pedallara asılmıştı. Annesinin kendisini iyice a-zariyacağını biliyordu, çünkü Churchill'ler ilk kez onlara çaya gelmeyi kabul etmişlerdi. Çocuk soluk soluğa yoldan inerek malikâne kapısının önünden geçti. O sırada yolun ortasında ağır ağır ilerleyen yaşlı kadını gördü. Çingene kadını arkasından hızla gelen açık otomobilin farkında bile değildi.

Arabanın kornasına basıldı ve sürücü yaşlı ka-dına bağırdı. Christopher o zaman ihtiyar kadının küp gibi sağır olduğunu anladı. Bu durumda1şoför onu ezebilirdi.

Çocuk bisikletiyle hızla kadının yanından geçip birden durdu ve arabayla karşı karşıya geldi. Soluk renkli genç sürücü kendini üstün gören bir tavırla gülerek aynı anda direksiyonu kırıp çocukla kadına sürünürcesine geçti. Arkada oturan bir çift Chris-topher'e başlarını salladılar. Sürücünün kolunu attığı kız da acımasızca güldü. Şoför de başını uzatıp, «Sevgilin olan hanıma iyi bak şövalye,» diye alay

etti. Sonra araba hızla tepeye doğru gitti. Hâlâ kah-kahalar çınliyordu.

Yaşlı kadın kaşlarını çatarak çocuğa baktıktan sonra sanki bir şey olmamış gibi dönerek ağır ağır tepeye tırmanmaya devam etti. Çocuk onun arka-sından, «Yolun ortasında yürüme, ihtiyar budala!» diye bağırdı ama kadın onu duymadı tabii. Sonra eve geç kaldığını anımsayan çocuk bisikletle evin yoluna saptı.

Olay sırasında Mr. ve Mrs. Churchill yolun ya-nındaki ağaçların arasından çıkmışlardı. Şişman a-dam, «İşte o küstah çocuk yine Tanrının belâsı bisik-

letine binmiş!>> diye gürlledi. Sonra karısına dönerek daha hafif bir sesle devam etti. -Bu gerçekten olağanüstü birşeydi Bir insanın kendi güvenliğini hiç düşünmeden böyle tehlikelere atılmasını pek ender gördüm.

Mrs. Churchill gülümsedi. «Fakat şekerim, onun erken gelişmiş bir çocuk olduğunu sanıyorum. Öyle değil mi?»

Şişman adam ilk kez söyleyecek bir şey bula-madı. Fakat o günden sonra çocuğun bisikletinden daima 'Tanrının belâsı bisiklet' diye söz etti.

*

Christopher,«Evet, efendim,» diye cevap verdi. «Yaşlı kadını anımsıyorum.» ¦

Mr.Churchill başını sallayıp tuhaf tuhaf gülüm-seyerek haritaya döndü. Parmağıyla Fransa'nın ku-zeyine bastı. «Söyle bakalım. Alman olsaydın ve Fransa'yı almak isteseydin ne yapardın?» Yanıt beklemeden parmağını haritanın üstünde sola doğ-ru kaydirdi. «Ben anlatayım.Herr Hitler, Ardennes'-

remiyordu. Deftere bakınca sözleri anımsayacağım düşünüyordu. Birden görmediği birinin sesi yüksel-di. «Dokuz yüz bin kişiden oluşan bir ordumuz var.»

Kabak kafalı adam onun sözünü kesti. «Onla-rın hemen hemen yarısı seferberlik ilânından sonra askere alınan kimseler. Bu güçlerle Polonya'yı ezip geçen makineye karşı koyamayız.»

«Denemek zorundayız.»

Christopher sürünerek ilerledi. Başını aşağıya eğince salonu gördü. Fakat o anda dengesini yitire-cek gibi olduğu için geri çekildi. Arkasında otuz san-tim kadar genişliği olan bir hava bacası gördü. Aya-ğın bu bacaya takarak tekrar öne doğru kaydı. Dir-sekleriyle kenara dayanıp başını aşağıya sallandıra-rak salona baktı.

Adamlardan biri, «Yapılmış plâna güvenmeye devam etmemiz gerekir,» diyordu. «Meuse ve Albert Kanalında oyalayıcı güçlerimiz beklemeli. Böylece Liege Kalesini savunur ve ülke işgal olursa dostu-muz İngilizlerle Fransızların karşı saldırıya geçme-lerine güvenebiliriz.»

Kabak kafalı adam alaylı bir sesle konuştu. «Al-manlar onlara karşı saldırıya geçecek zaman bira-kırlarsa tabii... Polonya ve Norveç deneyimlerine ba-kınca, Mösyö Hitler'in müttefiklerin zaman tarifesine uymak lütfunda bulunacağını hiç sanmıyorum. Ordu-ları harekete geçirmek vakit alır.»

«O zaman bundan sonraki Alman hedefinin Bel-çika olmayacağını umacağız.»

Konuşmalar böyle devam ediyordu. Ancak gece yarısından sonra dağıldı adamlar. Üşüyen, her tarafı tutulan Christopher de sürüne sürüne geri gidip arkada, araba yolunun oradaki karaağaca tutuna-rak yere indi. Şatoya girmeyerek ağaçların arasında

ağır ağır ilerledi. Eliyle ağaçların gövdelerini yok-laya yoklaya karanlıkta yolu buluyordu. Ordu karar-gâhı şatonun bir mil kadar gerisindeydi. Gideceği yer de onun biraz önünde kalıyor, tel örgülerin arkasın-daki askerlerin ışıklarını görüyordu. Bunlardan bir pusulaymış gibi yararlanarak Belçika ordu karargâhı-na giden yolun yanındaki girintide kalan çadıra gitti.

Genç bir adamla kadın çadırda bekliyordu. Christopher içeriye girip çadırın perdesini kapattı. «Bir şey mi oldu?» .

«Bugün iki kez devriyeleri buraya yolladılar.» Sarı saçlı, hoş yüzlü genç adam İskoç vurgusuyla konuşuyordu. Kadın da kızıl saçlı bir güzeldi. Balay-larını çadırda geçiren bir çift rolündeydiler. «Bugün öğleden sonra bize sorular sordular.»

Kadın da ilâve etti. «Kısa süre sonra da bura-dan gitmemizi söyleyeceklerdir. Burada daha ne ka-dar kalabileceğimizi bilemiyorum.»

Telsiz aygıtı kısa dalgalı, ağır bir Mark II'ydi. Christopher genç adamın yirmi bir metrelik anteni uzatmasına yardım etti. Bunu bir ağaca sarıp dalla-rın arasına soktu. Kadın da telsizi çalıştırdı. Sonra adam Christopher'in not defterini alarak haberi şifre haline soktu.

Bunların hiçbiri Christopher için önemli değildi. Belki de Londra bu bilgileri elde etmişti bile. Ama John Amca, yani Baykuş her şeyi istiyordu. Bu ne-denle buraya gelmişti ve görevini de tam yapmak amacındaydı.

Kadın çadırın perdesini aralamış etrafı dinliyor-du. «Tamam,» deyince genç. adam manipleye dokun-du.

*

Pauli bahçedeki küçük kapalı çardakta satranç taşlarını tahtaya dizerken, «Ah, sana söylemeyi unut-tum,» dedi. «Aramızda bir casus var anlaşılın.» Göz-leri heyecanla parlıyordu. «Yakından gelen telsiz sinyallerini almışlar.»

«Buraya yakın bir yerden mi?» Christopher'in kalbi deli gibi çarpıyordu. Titreyen ellerini Paul'dan gizlemek için kucağına dayadı. Satranç oyunuyla il-gilenir gibi yaparak, «Peki, haberler Almanca mı ve-riliyormuş?» diye sordu.

«Hiç kimse kısa dalga sinyallerini bildiğimiz dil-lerde vermez, ahmak. Bunu sayılarla... şifreyle belir-tirler. Bunun hangi dilde olduğunu kim bilir? Fakat belki de sen haklısın... O bir Alman casusu olma-lı.»

«Kim olduğunu merak ettim.»

«Herhangi biri olabilir. Ama yakalanacak olursa onun yerinde olmayı istemem.» Prens Paul o sırada başını şatoya doğru çevirmişti. Christopher de ça-killi yoldan gelen araba sesini duyarak döndü. Bir otomobil dönemeçten çıkınca Paul mırıldandı. «Al-man casuslarından söz ettiğimiz sırada...»

Büyük arabanın yanında kırmızı, beyaz, siyah renkli Alman Gamalı Haçı vardı. Christopher otomo-bilden inen kocaman köşeli yüzlü adamı görünce irkildi.

«Onu tanıyor musun, Christopher?» «Von Ribbentrop.» «Dışişleri bakanı mı?»

«Kendisiyle tanıştığım da İngiltere Büyükelçisiydi.» Ribbentrop, Harley Sokağındaki evin önünde de böyle Nazi bayrağı olan büyük, siyah bir arabadan inmişti. O zamanlar on birinde olan Christopher'e o-

damın dili bir tuhaf gelmiş ve bu yüzden alayla gül-müştü. Ribbentrop da onun güldüğünü duymuştu. Babası azarlamaya kalkınca da Ribbentrop ona en-gel olarak bir kahkaha atmış ve çocuğun başını ok-şayarak, «O tümüyle haklı,» demişti, «ingilizce vurgu-mu düzeltmek için elimden geleni yapıyorum. Bu konuda çocuğun bana dayanabileceğini umarım.» Sonra Christopher'in babasının koluna vurmıştu. İkisi birlikte oturma salonuna geçip Büyük Savaştan önceki okul günlerini anmışlardı. Herr Ribbentrop 1936 ve 1937'de eve birkaç kez gelmişti. Çocuk Chartwell'e taşınmalarından sonra babasını görme-ye gittiğinde, iki kez yine adamlarla karşılaşmıştı. Al-man, kendisiyle alay ettiği için çocuğu asla bağış-lamamış ama bunu hoş karşılamış gibi davranmıştı. «Ah, bir elçiye takılacak kadar cesur olan genç!» demişti. Herr Ribbentrop çocuğu unutmadığını böyle belirtiyordu.

Hitler 1938'de Ribbentrop'u dışişleri bakanı ata-mıştı. Ribbentrop da Almanya'yla Rusya arasındaki o iğrenç saldırmazlık paktının imzalanmasını sağla-mıştı. Uzun boylu Alman, şatoya girince Christopher, «Böyle önemli bir Nazi neden Belçika'ya geldi der-sin?» diye sordu.

Paul alaylı alaylı, «Herhalde teslim olma koşul-larımızı dikte etmeye gelmişler,» diye konuştu. «Fa-kat bazı sürprizlerle karşılaşılabilir. Biz Polonyalılar kadar çabucak yenilmeyeceğiz.»

Christopher ses çıkarmadı ama bir gece önceki can sıkıcı tartışmaları anımsamıştı. Belçikalıların Na-zi orduları karşısında gerçekten dayanıp dayanama-yacağını düşünüyordu.

Christopher akşam yemeği için hazırlanmak ü-zere odasına çıktı. Yıkanıp deniz gözcüleri ünifor-masını giyerek büyük holden geçip çocukların yemek yediği gerideki salona doğru gitti. Bir kapının önün-den geçerken bir adam dışarıya çıktı. Christopher o anda Herr Joachim von Ribbentrop'u tanıdı. Alman onu

fark etmemiştir fakat Christopher içinden gelen bir sese uyararak hemen döndü. «Herr Ribbentrop! Ne büyük bir sürpriz!... Beni anımsamadınız mı?»

Ribbentrop'un gözleri büyüdü ve kaşları çatıldı. Sonra birden onu tanıyarak gülümsedi. «Ah, tabii... Christopher Creighton. Burada ne yapıyorsunuz?»

«Okul arkadaşım Prens Paul'un konuğuyum.» Adamın elini sıkarken isteksizliğini gizledi.

«Güzel, Christopher. Peki, baban nasıl?»

«Çok iyi, efendim. Teşekkür ederim.»

Ribbentrop, «Baban olağanüstü bir operatördür,» dedi. «Ve çok sadık bir dost. Savaşın böyle değerli bir dostluğa ara vermesi saçma. İngiltere'ye döndü-ğünde belki babana Londra'daki nüfuzunu kullanarak arkadaşlarının Almanya'ya karşı saldırgan tu-tumlarından vazgeçmeleri gerektiğini söylemesini önerebilirsin. Ülkem sadece barış istiyor. İngilizlerin bize karşı çıkması çok tatsız. İngilizler daima dostlarımızdı. Aramızda savaşın kaçınılmaz olmadığı ko-nusunda Whitehall'u için elimden geleni yaptım. Biraz mantıklı davranırsak savaşmamıza hiç gerek kalmaz.»

«Evet, efendim. Savaşı kimse istemiyor.» Christopher sırada, pis yalancı, diye düşünüyordu.

«Öyleyse babana bunları anlat. Kendisi çok nü-fuzlu bir adamdır.» Ribbentrop gülümseyip başını sert bir tavırla eğerek selâm verdi, sonra dönüp heykellerin arasından geçerek uzaklaştı.

Onun arkasından bakan Christopher, Nazi ba-kanının karşısına dikilmesine neden olan küstahlığı-na şaşıyordu. Adamdan bir şey öğrenmemiştir. Hem Alman'a gözükmek de budalaca bir hataydı. Çünkü haberlerin şato yakınından bir yerden telsizle gön-derildiği biliniyordu. Çocuk endişeyle yürüyerek yemek salonuna gitti.

*

Yine damın kenarından aşağıya sarkmış salon-dakileri dinliyordu. Defteri elindeydi ve karanlıkta not alıyordu. Omuzlarıyla bacaklarına kramp girmişti. O adamlar daha fazla devam edecek olurlarsa defterde boş sayfa bulamayacaktı. Toplantı başlar başlamaz Herr von Ribbentrop yönetimi ele almıştı. Sanki ta-rafsız bir yerde değil de, bir Alman karargâhındaydı adam. Paul'un babası önce başkan olduğunu belirt-meye kalkmış ama Alman onun sözlerini kesivermiş-ti. Ribbentrop'un iki yanında dört Alman subayı var-dı ve küstahlıklarını belirtmek ister gibi üniformalıydılar. Oysa Kral Leopold üniforma giyilmesini yasak-lamıştı. Kurmay olduğu anlaşılan bir albay haritala-rın başındaydı. Ribbentrop elindeki cetvelle haritada bazı yerleri işaret ederek konuşurken diğerleri o-nun çevresine toplanıyorlardı.

Ribbentrop'un sorularına karşılık veren yaşlı bir general, Belçika'nın güçlü noktalarını, askerlerin top-landığı yerleri, savunma bölgelerini, bağlantı hatları-nı ve ellerindeki malzemeyi açıkladı.

Yani onlar ülkelerini Almanlara satıyorlardı.

Belçikalılar önce bahaneler ileri sürmüş ve çe-kingen davranmışlardı. Fakat Ribbentrop kaba teh-ditlerle onların tartışmalarını kesmişti.

Paul'un babası vatandaşlarını Polonya'nın başı-na gelen felâketlerden korumak istiyordu. Belçika Büyük Savaşın korkunç olaylarını unutmamıştı he-nüz. Prens kendisini inandırmak ister gibi, «Wer-macht'a karşı kazanamayız,» diye yineliyordu.

Ribbentrop acımasızdı. «Hayır, kazanamazsınız. Bununla birlikte kötü durumlardan korunabilirsiniz.

Almanya'nın Belçika'yla kavgası yok.»

Belçikalı yaver, «Almanların kavgası Fransa'yla, değil mi?» diye sordu.

Ribbentrop boş gözlerle ona baktı. «Evet, Fran-sa'yla. Belçika teslim olmayı kabul edince, İngiliz ve Fransız ordularının cenahları korunmasız kalacaktır. Onları ayıracak ve mahvedeceğiz. Böylece savaş birkaç hafta içinde sona erecektir.»

«Rus sınırından Atlantik sahiline kadar bütün Avrupa'yı da ele geçireceksiniz, değil mi?»

«Üçüncü Reich sözierini tutar, mösyö. Bunun doğru olduğunu İspanya hükümetine sorarak anla-yabilirsiniz. Siz anlaşmamıza uyduğunuz sürece Bel-çika ve kralı bağımsız olarak kalacaktır. Şize Alman-ya'yla dost olarak ittifakı kabul edecek bir Belçika hükümetini ya da Berlin'in uygun göreceği askeri bir hükümeti seçme hakkını veriyoruz. Hangisini tercih edersiniz?»

Paul'un babası, «Savaşı henüz kaybetmedik,» diye karşılık verdi. Yüreklice söylenen tek sözü de bu olmuştu.

«Kısa süre içinde kaybedeceksiniz. Lütfen İngi-liz ve Fransız dostlarınızın desteğine güvenmeyin. Onların Polonya'ya bir yararı olamadı, değil mi?»

Sonunda Paul'un babası ayağa kalkarak masa-nın çevresindeki adamlara sıkıntı ve üzüntüyle bak-

tı. «Vatanımı kurtarmayı bütün kalbimle istiyorum, beyler. Fakat ona hiyanet edemem.» Prens dimdik yürüyerek salondan çıktı.

Geriye kalan yaşlı Belçikalı generallerle yaver de Almanlara istedikleri bilgileri vermeye başladılar. Ge-neral, «Savaştan kaçınılamayacağına göre,» diye a-çıkladı. «Kısa bir savaşın uzun sürenden daha az yıkıcı olduğunu kabul etmeliyiz. Prens burada olsay-dı bu fikrimi kabul ederdi kuşkusuz.»

Ribbentrop sevinçle mırıldandı. «Böyle yapa-cağından kuşum yok.»

General öne doğru eğildi. «İzninizle.» Ribbent-rop'un elindeki ince cetveli alarak ucuyla haritada bir yere dokundu. Christopher görmeye çalıştıysa da arada fazla açıklık vardı.

«Şuradaki petrol depomuzda iki bin ton yakıt var.» Cetvel başka bir noktaya giderken Alman al-bayları not aldılar. «Burada da patlayıcı maddeler... cephaneler.» Cetvel yine hareket etti. «Yine petrol. Ayrıca mazot da var. Bu depo Büyük Savaşta yerle bir edilen bir köyün yıkıntıları içine gizlendi.» Yaşlı adam başını kaldırdı. «Aynı şekilde mahvolmamak için bu gizli bilgileri açıklıyorum.»

«Evet, evet, bunu anlıyoruz, Herr General.»

«Şurada...» Cetvel yine hareket etti. «Büyük miktarda kumanya, battaniye ve giyecek bulunuyor. Giyecekler sizi ilgilendirmeyecektir. Çünkü bunlar Alman üniformaları değil. Fakat yiyecek işinize ya-rar. Bu arada akaryakıt depolarının gizlenemeyenleri de iyi korunmaktaydı. İki gün önce emir vererek pet-rol depoları ve cephaneliklerin etrafındaki mayınla-rın kaldırılmasını sağladın! Bu yüzden yerlerini bilir-seniz depo ve cephanelikleri kolaylıkla ele geçirir-siniz.»

«Bu emri verirken nasıl bir neden gösterdiniz?»

«Kaza olabileceğini belirttim. Belçika ordusun-da yeni askere alınıp henüz eğitilmemiş er çok.»

«Mükemmel. Bu bilgi büyük değer taşıyor. Reich bu cömertliğinizi unutmayacak.»

General, «Bunu Almanların gözüne girmek için değil, Belçika için yapıyorum,» diye karşılık verdi.

«Tabii.» Ribbentrop yanındaki Alman generaline döndü. «Bu yakıt depoları sayesinde daha hızlı ilerleyebileceğiz. Saldırımızın müttefikleri şaşırtacağın-dan eminim. Bize karşılık vermeye vakit bulamaya-caklar. Fransızlarla İngilizler saldırımıza karşı koy-mak için Belçika'nın içlerine kadar girebileceklerini, umuyorlar. Kendilerini çaresiz bulacaklar. Ardenrtes'-den geçerek Belçika ve Lüksemburg'a gireceğiz. İn-giliz ve Fransız tanklarının bu yolları alamayacakla-rına inanıyorum. Sizin yakıt depolan sayesinde öyle hızlı hareket edeceğiz ki, müttefikler savunmaya bile vakit bulamayacaklar. Fransa sınırında geri çekilme-ye çalışırlarken onlara yetişeceğiz ve o önemli anda siz teslim olacaksınız. Düşman da sarıldığı için tes-lim olmak zorunda kalacak. Bu üç, dört haftaaan fazla sürmez. Belçika da sizi çok endişelendiren ya-kıp yıkılmadan korunacaktır, general.»

i

Yaşlı general başını önüne eğdi. Belki de kim-senin yüzüne bakamadığı için böyle yapmıştı.

Christopher yapılan işin vatan hainliği olduğunu anlamıştı. Bu Belçikalı subaylar ülkelerini teslim et-meye hazırlanıyorlardı.

Sonunda Ribbentrop bileğindeki saate bakarak Alman subaylarından birine işaret etti. Subay hemen haritaları sarmaya başladı. «Derhal gitmemiz gerek. Uçağımız bekliyor.»

Yaşlı Belçikalı başını kaldırdı. «Peki, saldırıyı ne zaman bekleyebiliriz?»

Ribbentrop haritalar sarılıp Alman subayları ka-pının önünde toplanana kadar cevap vermedi. Sonra, «Beş saat sonra,» diyerek nazik nazik gülümsedi ve hemen salondan çıktı.

*

**

«Beş saat!»

Christopher defterin parmaklarının arasından kayarak düştüğünü fark etti. O sırada çakıllı yolda bir arabanın çıkardığı sesi işitti. Farlar şatoyu aydın-latırken defterin yerdeki taşlara çarptığını duyarak dama yüzüstü yatıp öylece kaldı. Çünkü aşağıdaki-lerin ilk fark edecekleri, hareket eden biri olacaktı. Işıklar onu tarayarak geçti. Uzakta biri haykırdı. Sözleri anlayamamıştı fakat bu bağırma yüzünden birden irkildiği için dengesini yitirdi. Ayağı takılı ol-duğu borudan kaydı. Damın kenarına tutunmaya ça-tırken, bir kiremit elinde kaldı ve ayağını açıp pen-cereye çarparak düştü.

İçinden gelen bir sese uyararak havada taklak at-tı. Yoksa başüstü düşecekti. Yeri göremiyordu. Daha sonra kendisini kurtaran şeyin ne olduğunu anladı. Olmayacak anda kaslarını kasmaya kalkışmamıştı. Dehşetle gözlerini kapattı ve birden iki ayağını şid-detle yere çarptı. Ani bir acı duydu. Elleriyle bu dü-şüşün etkisini azaltmaya çalıştı. Sonra yuvarlanarak yana doğru kaçtı. O sırada avuçlarının derileri so-yulmuş, elleri sızlamaya başlamıştı.

Birden yaptığı gürültüyü düşünerek hareketsiz yattı. Biri bağırıldı. Bir başkası ona karşılık verdi. Bir kapı açıldı ve ışıkta tüfeğini göğsüne dayamış bir

adam belirdi. Christopher'i duymuşlardı. Onu yaka-lamaya geliyorlardı.

Elinden geldiğince hızlı koşarak ağaçların ara-sına kaçtı. Kolları ve bacakları çalışıyordu. Sadece her tarafı berelenmişti ve genel bir acı duyduğu için vücudunun neresinin daha fazla zarar gördüğünü bilmiyordu. Sol avucu ıslaktı, kanıyor olmalıydı.. Defteri alması gerekiyordu fakat buna vakit yoktu. İki adam daha açık kapıya erişmişti, bahçeye çıkıp karanlıkta çevreyi araştırmaya başladılar. Bunları başkaları izledi.Christopherde ağaçların arasında ilk kez doğrulmayı denedi. Sağ ayağının üstüne

ba-sınca inanılmaz bir acı duyarak yüzüstü çiçek tarhı-na düşüp lâleleri ezdi. Bağırmamak için dudağını ısı-rıyordu.

Arayanların kısa süre sonra o tarafa gelecekle-rini biliyordu. Oradan uzaklaşmak zorundaydı. Sürü-ne sürüne kapalı çardağın yanından geçti. Sonra sol ayağının üstünde doğruldu. Topallaya topallaya or-mana doğru ilerledi. Geride çevreyi araştıran adam-lar aralarında konuşuyorlardı. Ellerindeki fenerler ka-ranlıkları yarıyorduama Christopheronların erişe-meyeceği kadar uzaktaydı artık. Adamlar duydukları sesin ne olduğundan emin değillerdi. Herhangi bir şey olabilirdi bu. Fakat düşürdüğü defteri bulmuş-larsa...

*

* -•: <

Christopherbir huş ağacının gövdesine sarıla-rak yaralanan ayağını hafifçe yere basıp denedi. A-ğırlığını üstüne vermediği sürece ayağı fazla canını yakmıyordu. Demek ki kırılmamıştı. Burkulmuş yo da incinmiş olacaktı. Sol ayağının üstünde zıplayozıplaya ağaçtan ağaca gitmeliydi. Ama peşinden ge-lecek olurlarsa koşarak kaçması olanaksızdı. Kor-kudan ağı zehir gibi olmuştu.

Bir arabanın homurtusu duyuldu ve ses hızla u-zaklaştı. Ribbentrop'la yardımcıları gitmişti herhal-de. Geride hâlâ dört, beş adam çimenlikte birbire-rine sesleniyorlardı fakat seslerindeki heyecan azal-maya başlamıştı. Onların elektrik fenerlerini de gö-remiyordu şimdi. Ormanda epey yol almıştı.

Beş saatten kısa süre sonra saldırı başlayacaktı. Zaman geçiyor, kendisini toplaması gerektiğini bili-yordu. Aptalca bir hata kaybolmasına yol açardı. Telsize gitmeli, Pooh'a haberi vermeliydi.

Uzun süre yol aldı ve bir ağacın yanından ge-çerek balayı yapan çifte şifreyi fısıldamaya hazırlan-dı. Fakat düzlüğe çıkınca çadırın yerinde yeller es-tiğini gördü. >Ne çadır, ne çift ne de telsiz vardı.

Son buluşmalarında genç adamın telâşlı oldu-ğunu anımsadı birden. «Kısa süre sonra buradan gitmemizi isteyecekler,» demişti.

Kalbi deli gibi çarpan Christopher, ömründe ilk kez tam anlamıyla yalnız kalmanın neden olduğu korkuya yakalanacak hale gelmişti. Acaba telsiz aygıtını bulup genç çifti tutuklamışlar mıydı? Yoksa onlara hemen oradan gitmeleri mi söylenmişti?

Paul ona civarda bir yerden telsizle yayın ya-pıldığını açıklamıştı. «Ama yakalanacak olursa onun yerinde olmayı istemem,» demişti.

Christopher ne yapacağını bilemiyordu. Genç çifti mi beklemeliydi? Yoksa şatoya dönüp geceyi yatak odasında geçirmiş gibi rol mü yapmalıydı? Bi-leğini burkmasaydı en. uygunu buydu. Fakat sabah herkes birinin damdan aüştüğünü duymuş olacaktı.

Yarım saat bekleyeyim, diye düşündü. Genç a-dam ya da kadın buraya gelmezse geri dönerim... Arkasını bir ağaca dayayarak oturdu. Sağ bileğini iki eliyle tutarak çevirdi. Kemiğin kırık olup olmadığını anlayacak kadar bilgisi vardı. Neyse kırılmamıştı. Bileğini bükürken can acısıyla yüzünü buruşturdu. Belki de lifleri kopmuştu. Yalnız topuğunun üstünde--ki ligamentlerin parçalanmamış olduğuna inanıyor-du. Bir okul arkadaşının futbol maçında benzeri bir kazaya uğradığını anımsadı. Arkadaşının ayağının düzelmesi için aradan üç hafta geçmesi gerekmişti.

Genç adamla kadın ortaya çıkmadılar. Chris-topher paniğe kapılmakta olduğunun farkındaydı. Sabah Alman saldırısı başlayacaktı.Luftwaffeuçak-ları havadan saldırırken panzer tankları da yollara yayılarak yaklaşacaktı. Sinemada, haber filminde Po-lonya'da böyle olduğunu görmüştü. Bu kargaşalık a-rasında kimse bir İngiliz casusuyla ilgilenir miydi? Sonra o not defteri vardı... Belki de onu bulamamış-lardı.

Ayağa fırlayarak zıplaya zıplaya gitti. Geldiği yoldan geri dönüyordu.

Şatoya yaklaşınca çitin gerisine yatıp etrafı din-ledi. Şafak sökmesine bir ya da iki saat vardı. Sa-ati olmadığı için sadece tahminde bulunabiliyordu. Şato karanlıktı. Konferans salonunda da ışık yoktu. Sadece şatonun öbür ucundaki birkaç pencerenin aydınlık olduğunu gördü. Ses çıkarmadan sürünerek orta pencerenin altına geldi. Elleriyle etrafı yokladı. Defter yoktu. Onu bulmuş olacaktı. Fakat yine de sistemli bir şekilde aramaya devam etti. Tek kanıt buydu. Defter olmazsa onu suçlayamazlardı. Yara ve bereleriyle ilgili bir hikâye uydurur ve bir an ön-ce İngiltere'ye yollanmasında ısrar ederdi. Bir tren

istasyonu ya da havaalanına erişince de ilişkili ol-duğunu anlamışlardı kuşkusuz. Bu durumda kimseye bir tek haber yollama fırsatı bulamazdı.

İngilizler, Almanların Ardennes'lerden saldırdığı-nı kısa süre içinde öğrenecekti. Fakat Almanların, hızla ilerlemesini sağlamak için yakıt depolarının yer-lerinin açıklandığını, o vatan hainlerinin Belçika'nın teslimini plânladıklarını bilemeyeceklerdi. Eğer tu-zağa düşürülüp arkadan sarılacak olurlarsa...

Baykuş ve Pooh'la yaptığı konuşmalarda, ken-disine İngiltere'nin en seçme askerlerinden oluşan-iki yüz elli bin kişinin o savunma hattına yerleştirildi-ği anlatılmıştı. İngiliz gizli servisinin görevi de bu askerlerin pusuya düşürülmemesini sağlamaktı. Bu da şimdi Christopher'in göreviydi. Ne yapıp yapıp Pooh'a erişmeliydi.

Not defteri ortalıkta yoktu. Ufukta şafak önce-sinin grimsi ışığı belirmişti. Etrafına bakındıysa da defteri bir türlü bulamadı. Şatonun köşesindeki yağ-mur oluşunun altında kaba bir madeni ızgara vardı. Bunun delikleri defterin geçeceği kadar genişti. Def-ter oraya düşmüşse bir daha çıkarıp alamazdı. Tam, ızgaraya yaklaştığı sırada biri, «Aradığın bu mu?» diye sordu.

Ses yüzünden telaşla sıçradı ve az kalsın dev-riliyordu. Oluğa dayanarak dönünce karşısında Pa-ul'u gördü. Arkadaşının bir elinde not defteri, diğ-e-rinde de bir tabanca vardı.

Bir ayağını duvara dayayarak doğruldu. Paul ko-nuşmak için ağzını açıyordu ama o anda bir uçağın tiz motor sesi onlara erişti. Bunu uzaktan gelen bir gürültü izledi. Top sesi miydi bu?

Paul'un tabancasına baktı. Arkadaşı da onu sü-züyordu ve yüzü ifadesizdi.

Gökyüzünde birden uçaklar belirdi. Pike yapan Stuka'lar, çığılığı andıran sesler çıkararak şatonun üs-tünden geçip gerideki karargâha doğru gittiler. Chris-topher onların bombalarını attıklarını gördü. Bomba-lar uçaklardan ayrılıp kısa birer kavis çizerek ağaçla-rın arkasında kayboldular. Sonra korkunç bir gürül-tüyle patladılar.

Paul onun kanını donduran bir sesle, «İçeriye gir,» dedi.

Christopher tek ayağının üstünde zıplayarak yan kapıdan girince, Paul onun koluna dokundu. Sonra önden yürüyerek hizmetkârlar koridorundan geçti. Bir kapıyı açıp etrafına bakındı. Sonra ışığı yakarak tabancasıyla işaret etti. «Hemen buraya gel.»

Telaşlanan, durumu anlayamayan Christopher acı çekerek ilerledi. Yukarıda uçaklar homurdanıyor-du ve ilerideki kapıya eriştiği sırada patlamalar yü-zünden ayaklarının altında yer sarsıldı.

Kendisini toprağa inen dar tahta merdivenin u-cunda buldu. Orada üstünde demir halkası olan tahta bir kapı gördü.

«Haydi, yürü.»

«Sen ne yaptığını sanı...»

«Yürü!» Fısıltı sert ve telaşlıydı.

Merdiveni güçlükle inerek demir halkayı tutup kapıyı açınca kat kat dizilmiş olan şarap şişelerini gördü. Paul kapıyı kapatıp tabancayı da beline soktu.

«Beni teslim mi edeceksin?»

«Kime? Namussuz Almanlara mı?» Paul uyumsuz bir sesle güldü. Not defterini kendisine atınca, Chris-topher şaşkınlıktan az kalsın yere düşürüyordu. «Bu yazıların büyük bir bölümünü çözebildim. Yazının gü-zel olduğunu sanırdım ama...»

Christopher, karanlıkta yazmam gerekti, diye düşündü.

«Casusluk. Duvardaki bir sinek gibi babamı gö-zetledin.» Paul başını salladı. «Bana kalleşlik ettin... Dostuna kalleşlik ettin! Ağzını burnunu dağıtmam ge-rekirdi.»

«Deneyebilirsin. Bileğim bu haldeyken bile seni yenebilirim.»

«Daima cesursun değil mi, Christopher?» Paul'-un dudakları alayla büküldü.

Christopher, «Kalleşlik edenler asıl senin dostla-rın,» diye karşılık verdi. «Ben namussuz Almanlara kimseyi haber vermedim.»

«Telsizle haber vermedin mi?»

«Hayır.»

Paul'un gözleri Christopher'in elindeki deftere gitti. «Bu haberleri kimin için topladın?» «Kimin için sanıyorsun?»

«Tanrının belası deniz gözcüleri başkanı için değil tabii.»

«Belçika, Londra'ya^ savunma planlarından hiç söz etmedi. Londra'nın bunu bilmesi gerekiyordu. Bunu öğrenmek için buraya geldim. Belçikalıların, ülkelerini Nazilere satacağını öğreneceğimi ummuyordum.»

«Casusluk etmesi için buraya on beş yaşında bir okul çocuğu mu gönderdiler?» Paul başını salladı. «Seni tanıdığımı sanıyordum.» «Sana kalleşlik etmedim ki...» «O vatan hainlerinden biri babam olsaydı, bunu da yapardın.»

«Evet.» Bunu yadsımanın bir anlamı yoktu. «Hep-ini okudun mu? Eğer okudunso o silahların ne oldu-

Oyunun Kuralları 5052535455565759606162

çağır» bilmiyordu. Gözleri odada dolaştı ve sonunda .mırıldandı. «Geneviğve.»

«Güzel bir ad.» «Amcam ölecek mi?»

«Hayır. Sanmıyorum. Burada mı oturuyorsunuz?» «Hayır.»

Kızın doğudan, epey uzak bir yerden geldiği an-laşıldı. Verbiers dolaylarında bir köydendi. Önce çe-kinerek konuşurken birden dayanamadı ve ağlamaya başladı. Christopher değişik vurguyla ve hızlı hızlı ko-nuşan kızın her dediğini anlayamadığı için zaman za-man tekrarlamasını söylüyordu. Küçük bir mandıra-ları olduğunu anlattı kız. Belçikalı askerler toprakla-rının yanında mevzilenmişlerdi. Alman

kargaları, yani Stuka'lar pike yapıp askerlerin üstüne bomba yağdı-rırlarken o bombalardan biri patlamadan- önce zıpla-yıp eve isabet etmişti. Askerler pike yapan uçakların üstüne boş yere kurşun sıkmışlardı. Askerlere ne ol-duğunu da bilmiyordu kız. Charles Amcası yıkılan mut-fağın kalıntıları arasından onu çıkarıp sırtına bindir-miş ve yürümeye başlamıştı.

Birkaç saat önce yeni sürülmüş bir tarladan ge-çerlerken, Charles Amcanın ayağının altında bir şey çitirdmişti. Adam yeğenini hızla uzağa fırlatınca, kız yere düşmüş ve vücudu berelenmişti. Amcası da kaç-maya çalışmış fakat zamanında davranmamıştı, an-laşılan. Bastığı mayınınparçatkişiyle vücudundun kanlar akmaya başlamıştı. Ama amcası bunun kaygı-lanacak bir şey olmadığını söyleyerek Genevieve'i yi-ne omzuna almış ve bu çiftliğe gelmişti. Tankların yaklaştığını duyunca da bu eve sığınmış ve Christap-her'e rastlamışlardı.

Küçük kız, «Ben ne olacağım:?» diye sordu. «Hele amcan uyanana kadar bekleyelim...»

,***

Hava karardığı sırada bir motosiklet yolda belir-di. Elinde çiftleyle kapının gölgesinde duranChristop-her,motosiklet sürücüsünün durup indiğini ve gerin-diğini gördü. Motosikletin sepeti boştu.Christopheradamı vurmaya düşündü fakat motosiklet kullanması-nı bilmiyordu ve Charles Amcadayerinden kımıldı-tılacak durumda değildi. Deniz gözcüleri ilk yardım derslerini ve babasıyla yaptığı konuşmaları anımsa-yanChristopher,çiftçide iç kanama olabileceğini ve bu yüzden kımıldatılmoması gerektiğini düşünmüştü.

Alman, motosikletinin farlarının üstüne pasif ko-runma kılıflarını taktı. Yerine oturdu, motoru çalıştır-dı ve farlarını yakıp uzaklaştı.

Christopherde dışarıya çıktı.Genevièveadlı kü-çük kız, bitmek tükenmek bilmeyen sorularıyla sinir-lerini bozuyordu. Bunlara verebileceği pek az karşılık vardı. Topallayarak yola kadar çıkıp gökyüzündeki yıldızlara baktı. Yönünü saptadı. Dudağını dişleyerek, onları burada bırakmam doğru oldu, diye düşündü. Bu zamana kadar kendilerini korumuşlar. Ayn: şeyi yapmaya devam ederler. Haberi bir an önce Pooh'a bildirmem gerekli..

«Amcamın tüfeğini götüreceksin?»

Kızrn sesi irkilmesine neden oldu. Ellerini beline dayamış kapıda duran kızın kocaman gözlerinde suç-layan bir ifade vardı.

Christopheriçini çekti. «Hayır. Eve gir.» Kendi-si de kızla birlikte eve döndü.

Charles Amca sabah erken saatte kendine geldi. Çok bitkindi ve gözleri iyice donüklamıştı. «Nesin sen? Belçikalı değilsin.»

«İngiüzim.»

«Burada ne işim var?» Adamı oturmaya yeltendiy-se de tekrar düştü. Christopher onun başını tutarak sapı kırık maşrapadan su içmesine yardım etti. Yaralı mırıldandı. «Açım.»

«Burada yiyecek bir şey yok. Etrafa; bir bakaca-ğım. Çevrede başka çiftlikler olmalı.»

Küçük kız bağdaş kurup oturarak Charles Amca-nın elini tuttu. Adam içini çekti. «Bu küçük de yetim kaldı şimdi. «Christopher onun anne ve babasının Stuka'lar tarafından öldürüldüğü kanısına vardı.» «A-ğabeyi orduda. Adi da Robert Desrosiers. Bu ad ak-lında kalır mı, oğlum?»

«Robert Desrosiers.»

Charles Amca bir süre susarak gücünü topladı. «Genevieve'i yanına alırsan Tanrı senden razı olur.»

«Onu siz yanınıza alacaksınız, sanırım. Yani es-ki gücünüze kavuşur kavuşmaz...»

«Bunun için zamanımız yok. Almanlar...»

«Bu yoksul çiftlikle ilgilenecek vakitleri yok.»

«Sen onları bilmiyorsun. Almanları son savaşta tanıdım. Beni dinle. İlk ordular hızla topraklara dalar-lar ama daha sonra gelenler her tarafı ararlar. Her evi, her ağacı... Burada kalacak olursak yarın yo da bir hafta sonra bizi bulurlar. Buraya mutlaka gelecek-lerdir.»

Christopher, bugün gelmeyeceklerini umalım, di-ye düşündü. Ne ben, ne de yaralı çiftçi şimdilik bura-dan ayrılacak durumda değiliz. Çevrede başka çiftlik-

Oyunun Kuralları 666870717273747576778081 F : 6-

méral Weygand'aüzüntülerimi, Londra'ya cfa kararı-mı bildirin. Haydi iş başına, beyler.»

İngiliz öncü güçleri denize doğru çekilirken,Ch-ristopherde onlarla birlikte gitti. Bu çekilme bir çılgın-lıktı. Alman toplan ve Alman uçakları onları durma-dan sıkıştırıyordu.

Dunkirk'e yaklaşırken ezilmeleri korkunç oldu. Yenilginin korkunç hızı ordunun moralini bozmuştu. Tepelerinde Kraliyet Hava Kuvvetleri uçakları elinden geleni yaparakJunkerve Messerschimtt, Dornier ve Stuka'larla savaşıyorlardı. Üstleri açık çift kanatlı minik Kraliyet Hava Kuvvetleri uçakları Almam cephe-si boyunca uçarakbomboatıyorlardı. Çoğu zaman el-le atılmaktaydı bu bombalar.

Christopher,Pooh'um peşi siro çamurlara bata-rak gidiyordu. Dunkirk'ü hiç görmemişti. Fakat daha kilometrelerce uzaktayken, dev petrol depolarının bu-lunduğu yerlerden gökyüzüne yükselen karo duman sütunlarını seçti. Bütün sahil tutuşturulmuşu benzi-yordu. Oradan nasıl kurtulacaklarını düşündü.

LordGort'u sahra telefonları, kurmaylar ve ha* tercilerle dolu 32. tabyada buldular. Komutan,Chris-topher'!fark edince mavi gözlerinde bir ışık yanıp söndü. «Belçikalılar teslim oldular,» dedi. Üzgün ve sıkıntılı bir tavırla gülümseyerek çocuğun kolunu sı-kıp bir yaverine doğru gitti. «Franklyn'le. bağlantı kurabildim mi?»

I** !*

Christopher,ilk gece Alman uçaklarının sahilin üstünde bir aşağı bir yukarı dolaştıklarını görerek, «Bunlar ne yapıyorlar?» diye sordu.

«Suya mayın atıyorlar sanırım.» Pooh yine hari-talarının üstüne eğildi.

Tekneler şafakta gelmeye başladılar. Deniz yüz-lerce tekneyle dolmuştu. Bunların içinde Londra po-lis motorlarının çektiği geniş kılı Thames mavnaları, balıkçı tekneleri, feribotlar, hatta bir küçük vapur bi-le vardı.

Pooh yumuşak bir sesle, «Bize yardım edebilir-sin, Christopher,» diye mırıldandı. Fakat kınamıyor sadece alay ediyordu. Çünkü çocuk bütün gün yara-lıları teknelere taşımaktan bitkin düşmüştü. Pooh bir-den gülümsedi. «Zamanı gelince biz de gideceğiz, ev-lât. Fakat gereksinimleri bizden fazla' olan adamlar var.» Bazıları günlerdir ağızlarına yiyecek koymamış-lardı. Bazıları yaşayamayacak kadar ağır

yaralıydı. Onları götürmenin anlamı yoktu. Her şeye bir leş ko-kosu sinmişti.

Küçük tekneler Alman silahlarının ateşi altında düşman mayınlarının arasından geçerek yaklaşıyordu. Askerler göğüslerine kadar suya dalıp sıraya girerek teknelere alınmak için bekliyorlardı. Küçük tekneler-deki silahlar Kraliyet Hava Kuvvetlerinin gözünden kaçan Stuka'ları uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Christopher orada geçeni günlerde tetanosun belirtilerini, geriye bükülen belkemiğini, açık kalan ağız,, sabitleşen gözleri öğrendi. Bir adamın gözkapağını geriye çekip ölü mü, dirimi olduğunu anlamasını o leş kokusuyla, korkunç gürültüyle yaşamasını da öğrendi.

Dunkirk'deki dokuz gün 26 Mayıs Pazarla başla-mıştı. 31 Mayıs'ta başbakanın emriyle Lord Gort'u He-be gemisine bindirdiler. Komutan gitmemek için di-retiyordu. Pooh'a da onunla dönmesi için emir veril-mişti. Fakat albay, Christopher'e, «Bu emre itaat et-

mezsem divanı harbe verileceğimi sanmıyorum,» diye gülümsedi vce çocuğu alarak çok geniş, bir alanı do-duran sedyelerde bekleyen yaralılarınyanınagötür-dü.

Hedef küçülmüştü ve Alman silahları buraya eri-şiyordu. Almanlar yaklaşan tekneleri batırıyorlardı. Artık eskisi kadar çok tekne gelemiyordu. Pooh, «Git-memizin zamanı geldi sanırım,» diye açıkladı. «Bu son gün olmalı.» Akşama doğru sahile indiler. Kıyının açığında durmuş yolcu alan birkaç tekne, bunlara yapı-şan çok sayıda adam yüzünden alabora1olmak üze-reydi. Christopher adamları hâlâ sahildeyken herkesi itip kakarak zorla bir tekneye binen bir subayı gör-dü. Sonunda biri subayı vurunca adam denize yuvar landr. Güçlü bir motor, küçük bir yelkenliye çarparak az kalsın onu alabora ediyordu. Motor geri giderken kaptanı megafonla bağırdı. «Suyun üstünde kalabile-cek misin?»

Yelkenlinin dümencisi, «Neden?» diye sordu «Tekrar çarpmayı mı düşünüyorsun?»

Korkunç bir homurtu oldu ve tonlarla maden Christopher'in hemen yanında siyahımsı yeşil sularagö>müldü. Çocuk sırlıklam kesildi. Sular kabarırken ytl keninin motoru selamlayarak arkasından geçtiğini da gördü. İki teknenin güvertesindeki adamlar deliler gl«^ bi gülüyorlardı. Yelkenli ilerledi ve biraz sonra güvar*; tedeki adamlar suyun üstündeki mayınları çıplakayniSarıyla iterek uzaklaştırdılar.

Christopher kendisini, Pooh ve bir grup askerli lastik bir botta buldu.'Askerler kürek yerine tüfol lı erinin dipçiklerini kullanıyorlardı. Bir bomba yakınıh

no isabet edince lastik bot yalpaya düştü. Bu yüzden bir asker denize yuvarlandı. Christopher hemen yan-dan eğilip onun elini yakaladı. Sudaki asker ona gül-dü. «Burası biraz çalkantılı, ahbab.»

Pooh ve Christopher adamı yukarıya aldılar. Las-tik tekne dalgalı denizde sallanıp duruyordu. Bir as-ker, bağırarak mayınlara dikkat etmelerini söyledi. Başka bir adam ağızını açmış, kimildamadan serserem serserem oturuyordu. Christopher onun tüfeğini alarak dipçliğini kürek gibi kullanmaya çalıştı. Botta; on dört kişiydiler. Çocuk botun sadece sekiz kişilik olduğun-dan emindi ve bu haliyle de iyice suya girmişti. Bir-kaç asker miğferleriyle içeriye dolan suları boşalt-maya başladılar. Pooh kıçtaydı ve teknedeki iki kü-rekten birini almış, dümen gibi kullanıyordu. Bir yan-dan da, «Destroyere doğru gidin!» diye seslenmek-teydi.

Dumanlar denize doğru iniyordu. Bütün sahil tu-tuşmuştu. Christopher'in gözleri dumandan yaşarıyor, genzi yanıyordu. İlerideki gemiyi güçlükle seçebilmek-teydi.

Sonra bir adam inanamaz bir sesle, «Destroyer uzaklaşıyor!» diye haykırdı.

«Allah kahretsin, bizi burada bırakıyor.» «Kalleş herifler!»

Olanca sesleriyle haykırmaya başladılar fakat destroyer onları ne gördü, ne de işitti ve birkaç sani-ye içinde dumanların arasında kaybolup gitti.

Pooh, «Tamamı, çocuklar,» diye seslendi. «Sula-rı boşaltmaya devam edin. Başka bir gemi olacaktır mutlaka. Gemi bulamazsak bile böyle bir gecede kü-rek çekerek İngiltere'ye gitmek zevkli olur.»

«Teknenin burnunu dalgalara; - doğru çevirmeli-yiz?»:

«Neden oğlum?»

«Bu gece kuzey rüzgârı esiyor, efendim.»

«Biz hepimiz denizden anlamayan karacılarız, Christopher. Onun için bizi hoşgörmeiisin. Rüzgârın yön değiştirmeyeceğini nereden biliyorsun?»

«Böyle havada rüzgâr değişmez, efendim. Olsa olsa bir iki derecelik bir değişiklik olabilir.»

«Bu suları biliyorsun demek?»

«Havayı bilirim, efendim.»

Askerlerden biri haykırdı. «Fakat çocuk buraya hiç gelmemiş, değil mi?»

Pooh, «Kes sesini!» diye gürlledi. «Yoksa susuz-luktan ölene dek açık denizde dolaşmayı mı istersin? Tamam Christopher. Lütfen kaptanlık ederek bizi İn-giltere'ye götürür müsün?»

Pooh onu arabayla Harley Sokağındaki evin ö-nünde bıraktı. «İyice dinlen.»

«Biraz içeriye gelmez miydiniz, efendim?»

«Teşekkür ederim ama hemen yatmalısın. Baba-na selamlarımı söyle.»

Christopher'i Dover'de yıkayıp temizlemişler ve yumurta yedirip sıcak kakao içirmişlerdi. Londra'ya dönerlerken de,,do!u olan trende ayakta uyumuştı. Pooh kalın kolunu onun omzuna atmış, böylece ko-runmasını sağlamıştı. Ödünç aldığı giysiler çok büyük-tü ve durmadan pantolonun paçasına takılıyordu. Anahtarını da Belçika'da bir yerde kaybetmişti. Onun için kapıda durup birinin zile cevap vermesini bekle-mek zorunda kaldı.

88889091929394

Baykuş, Christopher'i denizcilerin ve muhafızla-rın yanından geçirip dışından bakıldığında pek sıra-mdan gözükken bir binaya soktu. Burası İngiliz savaş çalışmalarının merkeziydi. Birlikte dar bir merdiven-den indiler. Adam, «Buraya her geldiğinde yanında kimliğinle izin belgeni olmalı,» dedi. «Dikkatli ol. Şu eşiklerde kaç kez yuvarlanıyordum... Anlayacağın burası su geçirmez bir bölüm. Şu kalın çelik levhaları görüyor musun? Thames Nehri düzeyinin altında ka-lıyoruz. Hitler'in bombaları nehrin kıyılarını yararsa buraya biraz su basabilir.» Eliyle alçak tavanı işaret etti. «Tepemizde dört buçuk metre kalınlığında beton var. Onun için bombaların buraya^ zarar vermesi söz konusu değil. Gel. Burası Başbakanın küçük bölme-leri.»

Christopher dar tünellere ve kalın duvarlara şaş-mıştı. Hava madeni borulardan geliyor, ayak sesleri yankılanıyor, telefonlar çalıyordu. Baykuş onu bir hücreye sokup çekildi. Christopher de Tigger'ie yalnız kaldı.

Churchill kapıyı kapatıp oturması için bir iskem-leyi işaret etti. «Deliğe hoş geldin. Aslında biz üçün-öü katta, yani epey yukarıdayız. Henüz en alt kata gi-remedik. Orası fare doluymuş. Neyse, sana şu Tanrı-nın belası Alman denizaltılarının durumunu anlata-yım.»

Ook uzun bir konuşma oldu ama çocuk hepsini büyük bir ilgiyle dinledi.

Başbakan, «Dunkirk'te üç yüz elli bin adamı kur-tarmayı başardık,» diye açıkladı. «Onlar İngiliz üni-forması giyen en mükemmel askerlerimizdi. Zamanın-da haberini olmasaydık, bunun ancak yarısı kadar as-keri kurtarabilirdik. Bunu sana borçluyuz. Fakat şim-di... savaş kapımıza geldi. Adamızı korumamız gere-

kiyor. Her türlü çareye başvurmalıyız. Dunkirk'ten çe-kilirken ağır silahlarımızın- hemen hemen hepsini bı-rakmak zorunda kaldık. Oysa bunlara büyük gereksin-memiz var. Onbaşı Hitler de bunu biliyor ye Atlantik'-ten gelen gemilerdeki malzemeyi ele geçirmemize engel olmak için konvoyları denizaltılarıyla batırıyor. Savaşı kaybetmek üzereyiz. Kraliyet Hava Kuvvetle-rimizin Luftvaffe'ye engel olabileceklerinden kuş-kum yok. Fakat denizaltılar ayrı bir sorun. Bunlar gerçek-ten İrlanda'nın kuzey sahilinde gizli barınaklardan yararlanıyorlarsa, o zaman son denizyollarımız da kı-sa süre içinde kapanacak demektir.»

Chrístopher yutkunup gözlerini kırpıştırdı.

«Yasa dışı işler yapan İrlanda Cumhuriyet Ordu-su Dublin'de çok güçlü. IRA bu savaşta Almanların tarafını tutuyor. Belki de 'Düşmanın düşmanı dostum sayılır,' diye düşünüyor. John Amcanın İrlandalıları pek sevmediğini bilirsin. Almanların İrlanda'yı ele ge-çirmesinin onlara iyi bir ders olacağını da düşünüyor. Fakat ben o tarafımızda Almanların bulunmasını iste-mem. O zaman tam anlamıyla sarılmış oluruz, değil mi?»

Churchill devam etti. «İşte bu yüzden İrlanda hükümetinin bizi desteklemesini sağlayamasa-k bile hiç olmazsa tarafsız davranmaları için baskı yapabi-liriz. Onun araştırmamızı sessiz sedasız ve gizlice yapmamız gerekiyor. Ne pahasına olursa olsun İr-landa hükümetiyle açıkça çatışma istemiyoruz. Bu-nunla birlikte Amiral Doenitz'in İrlanda sahilini kendi kurt sürüsü için bir mazot ikmâl istasyonu gibi ra-hatlıkla kullanmasına da göz yumamayız. Doenitz bu-nu yapıyor. Orada denizaltılar varsa hemen atılmalı. Ama önce denizaltılar! bulmak, orada barındıklarını'

kanıtlamak gerekli. Bütün bunlar da kimseye duyur-madan, sessiz sedasız yapılmalı. Elimize bu kanıtlar geçerse, Dublin'e bir ültimatom verecek duruma geli-riz.»

Başbakan yerinden kalkıp parmağıyla duvardaki haritanın bir noktasını işaret etti. İrlanda'nın kuzey burnuydu bu. «Bildiğin gibi, Donegal İrlanda'nın en kuzeyde kalan yeri. İşte John Amcan Alman denizal-tılarının buraya sığındıklarına inanıyor, Ajanları de* nizoltıların yerini keşfe çalışmışlar. O ajanlardan dör-dü ölü bulunmuş.»

Churchill döndü. «Gördüğün gibi bu iş çok teh-likeli.»

«Evet, efendim.»

«Senden bunu istemem gerekirdi. Fakat Avrupa düştü, Christopher. Bu fırtınaya tek başımıza karşı koymak zorundayız. Nazilerin bu acımasız, açgözlü baskısını yok etmek için her fırsattan yararlanmalı-yız. Bu sırada cesareti olan bütün insanlarımıza ge-reksinmemiz var. Yani gerekirse benim' gibi yaşlı, ge-itikirse senin gibi reşit olmamış cesur okul çocukların-dan yararlanacağız. Sen çok yürekli, görevine sadık, kafasını iyi kullanmasını bilen bir genç olduğunu ka-imindin. Biz bu işi senin başarabileceğini düşünüyö-ruz.Tanrının belâsı bisikletiyle tatile çıkan bir deniz ¦ ı < >/<:üsü. Kimse senden kuş-kulanmaz.»

«Elimden geleni yapacağım, efendim.»

«Bu işi reddetmekte serbestsin. Sana bir emirvniniyorum. Sadece kendim değil, İngiltere adına «önden bir ricada bulunuyorum.»

Christopher ona gülümsedi. «Ya bu işi başarır yii da ölürüm, efendim.»

Oyunun Kuralları 98100101102103104105106107108109110112 F : 8

loyaeak kadar zaman bulamamış, sanırım. Adamlar iki tonluktankerlerle geceleri yakıt taşıyorlormuş.»

BunlaridinieyenSVyinstonbirden Öfkeyle gürl-di.

Baykuş telefonu kulağından uzaklaştırarak kötü kötü baktı. «Ne oldu?»

«Sana söylemedim, John. Kedi ayak parmağımı ısırıldı. Parmağımı kımıldattığı için oldu bu.» Başba-kan birden güldü. «Demek Christopher Robin ödülü eve getirdi, ha? Bunu başarabileceğini düşünmüştüm. O tam beğendiğim gibi bir korsan. Şimdi bana harita-da tam mevkii söyle, lütfen. Hemen Dublin'e bunu bil-direceğim. Dublin'deki adamımız kim? Sen başından beri haklıymışsın, John. De Volero'nın bu küstahlığa kalkışabileceğine inanmamıştım. Şimdi o adama acı-masızca baskı yapacağım. Eğer İrlandalılar Almanları hemen atmazlarsa bunu biz yapacağız. Dünyaya da ne yaptığımızı ilan edeceğiz. İrlandalıların bir bölümü bizi tutar. Bazıları dübize düşmandır. Bu durumda De Valera Almanları kovma işini bize bırakırsa bir iç sa-vaşla karşılaşabilir. Hayır, onun seçeneği yok artık. Almanları atmak zorunda. Başlangıçta bunu sessiz se-dasız yapacağız. İrlanda'ya denizaltılar! yok edip işiusulca halletme fırsatını vereceğiz.»

«Doğru.»

Winston, «İyi iş,» dedi. «Tam anlamıyla birinci sınıf. Tebriklerimi çocuğa ilet.» «Hemen söylerim.» «Çocukfyi mi bari?»

«İyi olacak. Metcalf, Ferretüsünde ona bakıyor. Kendisini yarın Kuzey Kanalından geçirip buraya ge-tireceğiz.»

«O yerin havadan fotoğraflarını da isteriz, tabii.»

V

«Tabii!»

«O çocuk ne macera yaşıyor!»

6

Christopher sendeleyerek kıza yaklaşmıştı. «Öyleyse beni öp.»

«Böyle bir şey yapacak değilim.» Kız kanepeden kalkıp onun karşısında durarak öfkelenmiş gibi bir tavır takındı. «Sarhoşsun. Yarın kendini çok kötü hissedeceksin.»

Christopher gidecek başka yeri olmadığı için yine Harley Sokağındaki eve gelmişti. Burası son zi-yaretinden beri değişmemişti, yine kadınlar pansiyonu olarak kullanılıyordu. Oğlanın bitkin haline ba-kan subaylar, ilk kez olduğu gibi, yine eve almışlar-dı onu. Ann'le iriyarı uçuş subayı Lister, çocuğu üst kattaki odasına yerleştirmişlerdi.

Christopher'e evde kalan ilk erkek olduğunu söylemişler ve bu arada onun on beş yaşında olduğunu öğrenmişlerdi. Bunun üzerine bu olayı kutla-maya karar vermişlerdi. İçkiden pek hoşlanmayan çocuk da tatlı bir şarabı seçerek çekine çekine içmişti.

Ann bir konuda haklıydı. Christopher sabah u-yandıığında kendisini çok kötü hissetti. Pooh'a telefon ederek randevularını ertesi güne erteledi. Kadın subaylara bakan yine kadın bir erin getirdiği çay ve

kızarmış ekmekle karnını doyardı. Ancak öğleden sonra annesine telefon edecek cesareti bulabildi.

Annesi altı treniyle Londra'ya inerek onu Savoy' da akşam yemeğine götürdü. Oturunca Christopher, «Subay üniforması sana çok yakışmış.» dedi.

Annesi nazik fakat biraz da düşünceli bir tavır-la gülümsedi. Sonra endişeyle konuştu. «Seni değişmiş buldum, Christopher. Bir şeyler yitirmiş gibisin.»

«Belki öyledir. Bir adam öldürdüm.»

Annesi öyle dehşete kapılıp her şeye karşı çıkan biri değildi. Güzel gözlerini oğluna dikti ve sözlerini seçerek konuştu. «Görev başındayken mi?»

«Evet.»

Yüz hatlarından soyluluğu okunan kadın, «Öyleyse sorun yok,» diye mırıldanarak peçetesini çıktı. «Adam Alman mıydı?»

«Evet.»

«Daha fazla sormayacağım. John Amcan soru sormamam gerektiğini açıkça anlattı.» «Biliyorum.»

«Peki, ne yapmak istiyorsun?»

«Bunu gerçekten bilemiyorum, anne.»

«Birkaç gün sonra okulun açılacak. Oraya dönmeyi istiyor musun?»

«Böyle olması gerekli sanırım. Bunun istekle ilgisi yok, değil mi?»

Annesi her zamanki gibi dimdik oturuyordu «Başbakan onun hesabına çalışmaya devam etmeni istiyor. Bu fikri nasıl buluyorsun?»

«Bunu biliyorum. Her şey işin türüne bağlıdır.»

«Şimdiye dek yaptıklarını son derece beğenmişler.»

«Evet. Şey... Talihim çok yardım etti.» «Korkuyor musun? İşler tehlikeli mi? Öyledir tabii. Bir Almanı öldürmek zorunda kaldığına göre...

O Alman bir askerdi herhalde?» «Evet.»

«Öyleyse korkuyor musun?»

«Sandığın şekilde korkmuyorum.» Christopher istememekle birlikte güldü. «Ben... bir tür savaş oyunu oynuyordum. Sana biraz bir şeyler anlatmışlardır, değil mi?»

«Yeteri kadarını anlattılar.» Üniformalı kadın duvara bakarak. «Koşullar normal olsaydı dehşete kapılırdım sanırım. Fakat durum öyle değil. Yine de seni yapmak istemediğin bir şeye zorlamalarını arzu etmem. Babanla konuştun mu?»

«Hayır. Ona telefon etmeyi düşündüm ama...»

«Babanı arama.»

Christopher şaşırıldı. «Öyle mi?»

Annesi, «Ağzını sıkı tutması konusunda baba-na güvenemezsin,» dedi. «O hiçbir zaman sır verilecek bir adam olamadı. Beni yanlış anlama, babanın çok beğenilecek yanları vardır. Fakat ona bu yaptıklarını anlatırsan dehşete kapılır ve hükümetteki ah-baplarına, oğlunun yakışsız işlerde kullanıldığını söyleyerek şikâyete kalkar. Bu da Başbakanı çok güç durumda bırakır. Korkarım, baban savaşı centilmenlere uygun bir spor sayıyor hâlâ.» Kadının gülüşü etkileyiciydi. Christopher de dayanamamaya ondan kaçtı.

Annesi daha sonra mırıldandı. «Sana zevk veriyorsa Başbakan'a hizmet edebilirsin. Bu beni mutlu edecektir. Onu cesaret simgesi olarak görüyorum. Mr. Churchill geleceği iyi gören, gerçek bir kahraman. Zamanımızın tek büyük adamı... Bu korkunç savaştan zaferle çıkmamızı da o sağlayacak. Ondan ayrılmama. Böylece hata yapmazsın. Büyüdüğün zaman da

tarihin yazılmasında rol oynadığın için minnet duyar-sın.»

Başbakan kaşlarını çatmış, bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Uçuk mavi gözlerini Christopher'e diki-diki, «Çok talihliyimmişsin,» dedi. «O Alman seni temizleyebilirdi.»

«Bunu yapamadı.»

«Fakat sen bir erkek oyununa girmiş bir çocuk-sun. Profesyonellere karşı oynayan bir amatörsün. Bu olmaz.»

«Yani okula mı döneceğim? Böyle yapacak yerde yanınızda çalışmayı yeğlerdim.»

Başbakanın memnun kaldığı yüzünden belliydi. «Beni düş kırıklığına uğratırsan, bunun nedeni cesa-retsizlik olmayacak. Annenle konuştum. Kendisi fev-kalâde bir kadın.»

«Evet, efendim.» > •

Churchillbaşını öne eğerek tekrar . 'dolaşmaya başladı. «Bana büyük yararın dokunabilir,Christop-her.Yeterince heveslisin. Sonra... güçlükleri yenecek cesarete sahipsin. Fakat o Alman nöbetçi biraz tec-rübeli olsaydı... Dinle, senin savaş sanatı konusunda eğitime gereksinmen var. Seni okula yollamak istiyorum. Çok özel bir okula.»

İngiltere o kış Alman hava saldırılarına-dayanır-ken,Christopherde Fens'te, küçük bir yerde eğitime: başladı. Buraya Kraliyet Hava Kuvvetleri İki Numaralı

Başlangıç Eğitim Bölüğü adı verilmişti.

Eğitim subayı Herndon, beş santim uzakta durup insanın kulağına olmayacak emirleri bağırmakta us-taydı. Olanaksız emirleri yerine getirilmediği zaman da öğrencilerini tam teçhizat dokuz kilometre koştu-ruyor ya da küçük bir kürele siper kazdırıyordu. Korkunç tipilerde öğrenciler saatlerce nöbet tutuyor, duvarları sabun ve üstü�üyle siliyorlardı. Bir ara öğ-renciler İskoçya'ya götürülüp tepesi gözükmeyen tah-ta duvarlara tırmanmasını ve öbür taraftan inmesini de öğrendiler. Bu arada dikenli tellerin altından geç-mek, el bombası atmak, her türlü silahla ateş etmek de günlük dersler arasındaydı.

Herndon'u kızdırmak için öğrencilerin bir şey yapmalarına gerek yoktu. Öğrencilerin varlığı onu öf-kelendirmeye yeterliydi. Adam bir öğrenciye takıp ona babasının pezevenk, annesinin de bir kaltak olduğunu söylüyor ve, «Şimdi ne yapacaksınız bakalım?» diye soruyordu. Öğrenci sonunda bir şey yapmaya kalka-na kadar da böyle damarına basardı. Sonra genci ye-re yapıştırıp yüzüne bakarak sırtır ve tekrar dokuz ki-lometre koşmaya yollardı.

Jimnastik salonunda kaslar korkunç bir acıyla bü-zülene kadar çalıştırılıyordu gençler. Onlara patlayıcı maddelerden türlü yararlanma yöntemleri öğretilmiş-ti. Ayrıca paraşütle atlama eğitimi de jimnastik sa-lonunda başlamıştı. Önce öğrencilere nasıl düşecek-leri gösterilmiş, bunu ağır giden bir kamyona nasıl at-layacakları izlemişti. Daha sonra öğrenciler kırk kilo-metre hızla giden bir kamyona bile atlamaya başla-mışlardı. Bu sayede sert rüzgârlı havada paraşütle at-lamaya hazır hale gelmişlerdi. Bunu yüksek kuleler--lotı sarkıtılmış iplerden kaymak ve en sonunda da

yedi yüz eili metre yüksekten uçan uçaklardan atla-mak izlemişti.

Hepsi bu kadar da değildi. Öğrencilere yabancı diller, telsiz kodları, şifreler, silahsız savaş, kılık de-ğiştirme, yanılma dersleri de verilmişti. Gençler zin-dan gibi karanlıkta bir hafif makineliyi söküp takma-sını ve bununla öldürmesini biliyorlardı artık.

Christopher zaman zaman öğrenci olan genç ka-dınlara da rastlıyordu. Fakat onlar başka bir yerde kalmaktaydılar. Bazen kadınlar do sınıfa girip derslere katılıyorlardı. Onların cesaretine hayrandıChristop-her.Ayrıca kendisi en genç öğrenciydi ve diğerleri ona bir maskotmuş gibi davranıyorlardı. Ama sonun-da onun bir maskot olmadığını hepsi de öğrendi..

?**

O gün Herndon'un özel dairesinde ilk kez yalnız kalmışlardı. «Otur,Hamilton.»

ChristopheradaPeterHamilton'du. Baykuş bu kimliği dikkatle seçmişti. Pek çok arşive on dokuz ya-şındaPeter Hamiltonadında birinin varolduğunu ka-nıtlayan dosya ve kayıtlar konmuştu.

Genç yatağın kenarına ilişti. Herndon öne eğildi. «Beni parça parça etmeyi istersin, değil mi?»

Christophergülümsedi.

«Seni yenemeyeceğimi kanıtlamak istiyorsun, değil mi? Diğerleri itaat etmesini öğrendiler Sen sa-dece kafa tutabileceğine inandın. Seninle nje yapaca-ğım? Diğerlerini iyi eğittik, çünkü onları ne için eğitti-ğimizi biliyoruz. Onlar yardım için birbirlerine güvene-cekler. Birlikte çalışacaklar. Sen tümüyle ayrı tip bir insansın. Tek başına çalışmayı yeğleyeceksin, sanı-rım. Yok, ağzını aramıyorum. Sadece sana diğerle-

ninden çok daha sert davranmamın nedenini açıkla-maya çalışıyorum'. Arkanda iyi bir takım olursa zaman zaman hata yapabilirsin, çünkü başka biri bunu dü-zeltecektir. Fakat yalnız çalışıyorsan böyle bir yar-dımdan yoksunsun demektir. Kaç yaşındasın? Neyse boş ver. On dokuzunda olmadığını biliyorum.»

Herndon bir iskemleye çöktü. Vücudu ince ve son derece dengeliydi. «Bağırarak itaat etmeni sağla-yamadım. Belki mantığına hitap ederek sana sorunu anlatabilirim. Dinle, oğlum. Yaşamasını ve ölmemesini sana öğretmeden buradan ayrılırsın, görevimi ya-pamamış sayılırım. Bu kurs sizlere bazı şeyleri nasıl yapacağınızı öğretmez. Bu eğitim sizi işler ters gittiği zamanki durumlara hazırlar sadece. Düşünmeden tepki göstermesini öğrenmelisin. İşte bu yüzden beni rahatsız ediyorsun, Hamilton. İçgüdülerine uyararak tepki gösterecek yerde düşünüyorsun. Yüzüne çev-rilmiş bir silah ve tetikteki Almanın parmağının geril-diğini gördüğün zaman nasıl bir tepki göstereceğini merak ediyorum.»

«Onu öldürürüm, sanırım.»

«Sanıyorsun, ha?»

«Onu öldürürüm.» Christopher, öldürdüm zaten, diye düşündü.

«Hem hiç korku göstermiyorsun. Bu da beni en-dişelendiriyor.»

Christopher gülümsedi. «Bence korku denen şey var... Bundan daha da büyük olan korku, insanın kor-kusunu göstermesidir.»

Herndon, «Tuhaf bir yaratıksın,» diye söylendi.

«Emirleri yerine getirmiyor muyum?»

«Getiriyorsun. Beni hoşnut etmek ister gibi yapı-yorsun bunları. Amirlerine tepeden bakmak hoşla gitmez, evlat. Sait emir aldığı için bir adamı öldürebilir misin?»

Christopher ses çıkarmayınca Herndon, «Bunun cevabını öğreneceğiz,» dedi. «Yalnız bir şeyi iyi bil. Ben senin düşmanın değilim.»

«Bunu biliyorum.»

«Biliyor musun?»

«Sizin oyununuza oynadım. Nasıl siz benden nef-ret etmiyorsanız, ben de sizden nefret etmiyorum.»

«Senin hiç duygun yok mu?» Herndon sıkılarak ayağa fırladı. «İyi olduğunu biliyorsun. Daima başta-sın. Sanki diğer öğrencilerden iki gün önce doğmuş gibi öndesin. Fakat duygularını gizliyor ve her şey bir şokaymış gibi gülümsüyorsun. Sanki geri kalanların bilmediği şeyleri öğrenmişsin... sanki çoktan oraya gitmişsin gibi davranıyorsun.»

«Bir bakıma öyle sayılır.»

«Dunkirk'teydin, değil mi?»

«Bunu size kim söyledi?»

Herndon, «Kimsenin söylemesine gerek yoktu,» diye cevap verdi. «Ama hepsi bu kadar da değil. Bel-ki bunun bir nedeni de üst tabakadan olmam.»

Christopher mırıldandı. «Benim için endişe et-menize gerek yok. Beni iyi eğittiniz. Sizi utandırma-yacağım.»

Herndon ona üzgün üzgün baktı. «Oğlum, daha işe yeni başlıyoruz.»

\$

Kız elindeki cetvelle masaya vurdu. Bir süre son-ra hayranlık dolu ısıklıklar kesilince de, «Böyle sessiz olmalısınız,» dedi. «Adım Falkiner.» Üçüncü sırada oturan Christopher kadın teğmeni âdeta büyülenmiş gibi seyrediyordu. «Dersimiz şifre. Sadece şifrelerden söz edeceğiz...»

Gecenin son dersi idi bu. Daha sonra öğrenciler çekici öğretmenin etrafına! toplandılar. Christopher'in arkadaşı Roberts sırtarak yaklaştı. «Bu kızların üni-forma altına ne tür çamaşır giydiklerini merak ederim hep. İşte tam bana' yardım edecek hoş biri.»

«Bana kalırsa üniformasının! altında senin gibi erkekler için bir sustalı taşıyordur.»

Roberts güldü. «Haydigel, Hamilton.Bugün cu-ma. King's Arms'ı cepheden saldırıya geçelim mi?»

Meyhane havacılar ve sigara dumanıyla doluydu. Gürültü kulakları sağır edecek gibiydi. Biri piyano

ça-lıyor fakat pek duyulmuyordu. Christopher birinin müstehcen bir sesle bağırdığını işiterek dönünce, Teğmen Faikiner'in sakin sakin hayranlarının arasın-dan geçtiğini gördü. Kalbinin deli gibi çarpmaya baş-ladığını hissetti.

Roberts ağzını onun kulağına yaklaştırdı. «Bu ge-ce onu düşünen çok olacak. Neyse içkilerimizi içelim.»

Christopher, «Şimdiye kadar onu burada görme-miştim,» dedi.

«Yeni geldi. Yoksa çoktan fark ederdik. Sen sa-bahki köprü saçmalığını anladın, değil mi? Gerilim vb.nianlamak için insanın mühendis olması gerekir. Savaş olduğunu biliyorum fakat bazı derslere aklım'ermiyor. Bunları bana anlatmasaydın haftalar önce beni kovarlardı.»

Christopher, «Kendini fazla zorlama,» diye cevap verdi. «Yoksa telaşa kapılırsın. O zaman da hata ya-parsın.»

O sırada Faikiner havacıların arasından çıkarak yaklaştı. Dershanedeki platformda durduğu zamanki

kadar uzun boylu gözüküyordu şimdi. Robert'e ba-karak, «Sen Hamütorfsun, değil mi?» diye sordu.

Çok sarsılan Roberts başını sallayıp parmağıyla Christopher'i işaret etti.

Christopher de eğilerek son derece nazik bir ta-vırla teğmeni selamladı. «Emrinize amadeyim, efendim.»

«Seninle biraz konuşabilir miyiz?» Şaşırın Christopher'i kolundan tutarak bardan uzaklaştırdı. Bir-likte dışarıya çıkarlarken ısıklar, bağırmalar onları izledi. «Onlara aldırılmamalıdır.»

«Bu ilginiz bana büyük gurur verdi; fakat benden ne isteyebilirsiniz ki?»

Köşeye doğru yürüyorlardı ve teğmen hâlâ onun kolunu tutuyordu. «Seninle konuşmak istiyorum.»

«Benimle mi? Neden?»

«Senden söz edildiğini duydum. Belki bunu biraz açıklamam gerekiyor. Ben Bletchley'deki telsiz komu-tanıyım. Pek çok sinyal benim masamdan geçer. Ör-neğin Belçika'dan, İrlanda'dan,..» Anlamalı anlamalı gence baktı. «Senin nasıl biri olduğunu anlamak iste-miştim. Bu sence küstahlık mı?»

Christopher birden durunca kız dengesini kaybe-decek gibi oldu. «Seni kim yolladı?»

†***

Çay salonunda kimsecikler yoktu. Christopher çayla bisküvilerin parasını ödedi; iki fincan ve dört dirseğin ancak sığabileceği bir masaya oturdular. Genç kız, «Ben Devon'uyum,» dedi.

«Orası pek güzeldir.»

«Demek oraya gittin.»

«Şey... Hayır.» Genç gülümsedi. «Fakat bunu

gözlerimden anlıyorum.»

«Yaşına göre fazla kibarsın.»

«Pekâlâ, sen kaç yaşındasın?»

«Ve biraz da küstah. Senden büyüğüm, çocu-ğum.» Teğmen çayına bir şeker atıp karıştırdı. «Mey-hanedeki arkadaşların başka gezegenden gelmiş gi-biler, değil mi? Yaramazlığa hazırlanan hevesli küçük çocuklara benziyorlar. Tanrım, onlar savaştan söz ediyorlar. Ölmekten ve öldürülmekten söz ediyorlar. İrlanda'deki adamı öldürmek nasıldı?»

«Bir şey söylemeye fırsat bulamadı ki...»

«Bu komik değil acımasız bir söz.»

«Özür dilerim, efendim. Ne dememi isterdiniz?»

«Omuzlarına göre epey ağır bir yük taşıyorsun, değil mi?»

«Ağzımı araman için seni kimin yolladığını merak ediyorum.»

Falkiner kaşığı masaya bıraktı. «Pek beceriksiz davrandım, değil mi? Neyse... Ömrümde bu tür bir şey yapmamıştım. Bu işe uygun değilim ve bir daha aynı şeyi yapacağımı da sanmıyorum.»

«Zıyanı yok. O haberlerde Peter Hamilton'ia il-gili bir şey yoktu. Birinin sana adımlı vermiş olması gerek. Aksi halde olayları böyle birbirine bağlayamaz-dın.»

«Ben bir Mata Hari olamayacağım, sanırım. Ney-se çaya teşekkürler.» Kız gitmek üzere kalktı. «Gitme.»

«Şey... Seni rahatsız ettim ve bu arada utandım.» Christopher, «Kal,» dedi. «Lütfen.»

Christopher genç kız yüzünden kampta alaylara dayanmak zorunda kaldı. Güldüyse de bir şey söylemedi. Sabah Herndon'un yine kendisini incelediğini fark etti. Dörtte ayaklarını ovmak için botlarını çıkartırken, Herndon koğuşa' girip, «Bugün iyiydin, oğlum,» diyerek başka bir öğrenciyi azarlamaya gitti.

Christopher çay salonuna girdiğinde genç kızın orada olduğunu görünce gülümsedi. «Geleceğini pek sanmıyordum.»

«Geleceğimi söylemişim.»

Christopher karşısına oturduğu kızın yüzünü in-celedi. «Falkiner adı seni tanımam için yeterli değil.»

«İlk adım Patricia.»

«Sen de bana Peter diyebilirsin.»

«Christopher'i yeğlerim. Başkalarının duyacağı yerde bu adı söylemem.»

«Seni P-Beş Bölümünden göndermişler. Bunu kendin söyledin. Burada ne kadar kalacaksın?»

«İki hafta.»

«Bu çok kısa bir süre.» Bu sözler kızın gülmesi-ne yol açtı. Bu da Christopher için bir öpücükten fark-sızdı. «Yani her şeyi iki hafta içinde öğrenebileceği-mizi pek sanmıyorum. Kafamız ağır çalışıyor. Özellik-le ben öyleyim. Bana ayrıca ders vermek gerekir.»

Patricia, «Bu pek saçma değil mi?» diye mırıl-dandı. «Bana küçük bir iş yapmam söylendi. Bunu ilk beş dakika içinde rezil ettim. Seninle neden burada oturduğumu bilmiyorum. Büyük budalalık ettim »

«Aldırma. Gel nehir kıyısında dolaşalım.»

Patricia Falkiner onun gözlerine bakarken gü-lümsemesinin doğru olup olmayacağını düşünüyordu. Christopher, «Dinle,» dedi. «Gitmemi ister misin?»

«Sanmıyorum.»

«Yani pek emin değilsin.»

Patricia, «Zor bir devredeyim,» diye açıkladı. «Bu yüzden bir şeyden emin değilim.»

127128129• F : 9

miistiyorsunuz? Bunu söyleyin. Ben de tekrarlayayım.»

«Adın ne?»

«Hamilton.»

Bir tekme daha yedi.

Christopher bir ara kendinden geçti. Ayıldığıında da kimıldamadı. Onu hâlâ tutuyorlardı ve ayıldığıını bil-melerini istemiyordu. Ama adamlar onun soluğunun değiştiğini anladılar. Nefret ettiği ses yükseldi yine. «Bize İrlanda'yı anlat.»

«Oraya hiç gitme...»

«Başınızı kaldırın. Biri geliyor.»

«Tanrım, aynasızlar.»

«Onu sıkıca tutun. Bizi burada göremezler.»

Hava iyice kararmıştı. Christopher dalların ara-sından süzülen el fenerlerinin ışıklarını fark ederek çırpınmaya başladı. O sert avuç yine ağzına kapandı ve başka bir el de nefes borusuna bastırdı. Fakat öfkesi sınırsızdı ve bunlar kendisine engel olamadı. Tekme atıp sırtını yerden kaldırarak onlardan birinin elinden kurtuldu. Bir bacağını çekerek bir tekme sa-vurdu. Ayağının birine isabet ettiğini de anladı. Çelik gibi parmaklar yine boğazını sıkarken tekrar tekmeledi. Kurumuş dallar arasında epey gürültü yaptı. So-luğu kesilmişti, gırtlaklarının yumuşadığını hissediyordu. İşinin bittiğini düşünerek kaybedeceği bir şey olmadığı için adamlara vurmaya devam etti. Onlarda öfkeyle homurdanarak karşılık veriyorlardı. Fakat oksijen ala-mamak göğsünü âdeta tutuşturdu. Bu alevler beynine yayılırken etraf simsiyah oldu.

Ama bu hal çok kısa sürdü. Adamların uzaklaş-

132133134135136137139140142

cehareketi fark ederdi. Kimıldamadı ve ışık geçti. Tel örgü boyunca ağaçların arkalarına gizlene gizlene koştu. Durduğu zaman üstünde terleri kuruyordu. Gü-neşin doğmasına az zaman kalmıştı.

Bu işde kendisi yardımcıydı. Görev Roberts'e ve-rilmişti ve Christopher onu koruyordu. Ağaçların ara-sından çıkmadan önce Mauser'e dipçığı taktı. Sonra beklemeye başladı. Roberts geç kalmıştı. Gölgesi o-radaki telgraf direğinin karaltısına karışıyordu.

Projektör telgraf direğini aydınlatarak döndü. Fa-kat Christopher'! fark eden olmadı. Bu iş aslında ko-laydı, çünkü bir hafta süreyle hazırlanmışlardı. Ancak •derhal işe koyulmaları için ani emir geldiğinden

dü-şündükleri planı uygulayamamışlardı. Roberts bir e-iinde yakmadığı cep feneri, diğ-erindeWaltherotoma-tik tabancasıyla tel örgüyü aşarak kampa girmişti. Aradan bir saate yakın zaman geçmişti ve Christop-her onun geri döneceğini de pek ummuyordu artık.

Projektör yine çevreyi taradı, bunun hemen ar-dından Roberts tel örgüye koştu. Yanında ufak tefek biri vardı. Christopher elindeki ipi yukarıya attı. Ro-berts de kızı omzuna aldığı gibi ipe tutuna tutuna yu-karıya çıktı.Christopherkuledekilerin neredeyse onla-rı görüp bağıracaklarını düşünerek Mauser'in dipçi-ğiniomzunadovariı.

Tam kurtulacaklardı. Projektör çizdiği dairenin henüz yarısına geldiğinde, Roberts de yukarıya çık-mış, kızı aşağıya uzatıyordu. Christopher Mauser'i omzuna takıp kızı yakalamak için fırladı. Roberts de aşağıya atladı. Birlikte kızı yerden kaldırdılar. Ama kaçarlarken bir Alman bağırdı ve her şey öyle başla-dı.

Roberts kucağında kızla ağaçlara doğru koşar-ken, Christopher dönerek bir dizinin üstüne çöküp

Mouserle nişan aldı ve kendisine erişmeden projek-törü parçaladı. Sonra kuleyi soldan sağa doğru tarar-ken, birinin acıyla haykırdığını duydu. Zikzaklar çize-rek kaçıp Roberts'in peşi sıra ormana daldı. Üçü bir-likte koşmaya başladılar.

Ağaçlıklı yola bıraktıkları Peugeot arabaya eriş-mek için sekiz yüz metre gitmeleri gerekiyordu. Son-ra esir kampından çıkan kamyonların soldaki anayol-da ilerlediğini duydular. Kamyonlar ağaçlıklı yola on-lardan önce varacaklardı. Ama talihleri yardım eder-se, Almanlar üstü dallarla kaplanıp geriye çekilmiş a-rabayı fark etmezlerdi. Kamyonlardaki köpeklerin de av heyecanıyla uluduğunu duydular.

Ağaçlıklı yol karşıda göründü fakat iki tonluk bir kamyon bu yolu kesmişti. İki asker Spandau makineli tüfeğinin brandasını çıkarıyorlardı. Orada sürücüyü iki asker vardı sadece. Roberts kızı iki ağacın arasın-da yere yatırıp Christopher'in omzuna dokundu. «Sa-dece üç kişiler. Onları vurup kaçalım.»

«Hayır. Onlara bir iki dakika zaman ver. Sabırsız-lanıp yola çıkacaklardır.»

Roberts neşeli neşeli, «Kötü yanın İngiliz centil-menlerine özgü öldürme sevgisiyle doğmaman,» diye fışıldadı.. Sonra Vvalther'ini kaldırdı. Fakat Christop-her onun elini tuttu. «Yok. Gürültüyü düşün. Budala-lık etme.»

Kamyon ağır ağır hareket ederek uzaklaştı. Gö-rünmez olunca da kızı Peugeot'nun arkasına ittiler. Roberts direksiyona oturdu ve farları yakmadan yolun karşı tarafındaki ormana daldılar. Orada dar bir geçit vardı. Üç gece çalışıp fidanları keserek bu yolu aç-mışlardı. Ormanı geçerek Saintes karayoluna çıktılar. İki kilometre sonra da başka bir kır yoluna saptılar. Şafak sökerken kentin öbür yakasına gelmişlerdi ve

bulunmaları da olanaksızdı artık. Roberts dönerek ar-kaya baktı. «Kız nasıl?»

«Diriden çok ölüye benziyor.»

«Kız ölüme mahkûm etmeden önce bildiği her şe-yi öğrenmeye çalıştılar. Acaba onlara ne kadarını an-Jattı?»

«Lorraine mi? O bir şey söylememiştir.»

Roberts, «Fakat bunu bilmemiz gerekiyor, değil mi?» diye sordu. «Yani bu işin amacı buydu. Kızın ölmemesini sağlamak zorundayız. Eğer örgütü ele vermişse hepimiz yeraltına gireceğiz.»

«Kendine gelmesini sağlarız. Lorraine de bize hiçbir şeyi açıklamadığını söyleyecektir.» Bunu yap-mak

zorundaydılar. Örgüt güvenlik önlemlerine çok dikkat ediyordu. Aralarında hiç yeni kimse yoktu. İki kişi doğrudan doğruya birbiriyle konuşmuyordu bile. Hatta çoğu, örgütteki diğer ajanların kim olduğunu da-hi bilmiyordu. Bütün haberleşmeler Rollo aracılığıyla sağlanıyordu. Kimse ona yaklaşmazdı. Biri bunu yapacak olursa, bütün örgüt bir saat içinde gizlenirdi. Bu, deneyimin sağladığı akla yakın bir uygulamaydı. Konuşup konuşmadığını anlamak için kızı'kurtarmaları da aslında sadece bir bahane, asıl neden insancay-dı. Kızı kurtarmışlardı ve Christopher bu tür görevler-den zevk alıyordu.

Roberts'in yanına verilmem iyi oldu, diye düşün-dü. Roberts her şeye acımasızca bakıyor. Eğitim merkezinde karşılaştığımızdan beri çok değişti. O çekingen genç gitti, yerine sabotajdan, öldürmekten, binaları havaya uçurmaktan hoşlanan bir adam geldi. A-caba bu savaştan sağ çıkarsa ne yapacak? Ya suç işleyecektir ya da patlayıcı maddelerle ilgili bir işe girecektir...

Güvenli ev Loire'dö bir çiftlikti. Lorraine'i doktora bırakıp kahvaltılık üzere mutfağa geçtiler. Rol-lo, Christopher'e döndü. «Bir haber aldık. Londra'ya döneceksin. Seni geri çağırıyorlar.»

«Ne için?»

«Hiç fikrim yok, men ami.»

Baykuş, «Bir hata yapmış değilsin,» diye açıkladı.. «Tam tersine Fransız Yeraltı Örgütü seni çok beğenmiş.»

«Öyleyse neden geri çağırıldım?»

Baykuş, «Elimin altında olmanı istiyorum,» dedi. «Orada sana yazık oluyor. Herhangi bir komando orada senin yaptığın işi başarabilir. Seni oraya dene-yim sahibi olman için gönderdik. Artık usta sayılırsın. Hem biraz izni de hak ettin. Karartma perdelerinin arkasında da olsa Londra'da insan yine de eğlenebilir.»

Christopher o zaman gülümsedi. «Yakınmayacağım bundan. İşe ne zaman dönüyorum?»

«Bize zaman zaman bulunduğun yeri haber ver. Gerekince seninle temas kurarız. Şimdi Christopher Creighton'sun. Bir yıldır okuldaydın. Biri soracak olursa Avustralya'da bir okula gittiğini filan söylersin.. Sen soruları nasıl atlatacağını bilirsin.»

Christopher hemen Patricia'yı aradı fakat ona feğmen Falkiner'in kısa süre için Bermuda telsiz mer-

Oyunun Kuralları

kezine gönderildiğini ve aralık ayı ortasından önce dönemeyeceğini haber verdiler.

Christopher de bir şey düşünmeksizin Londra sokaklarında dolaşmaya başladı. Gestapo ve SS haydutları olmayan bu dost kentte rahat rahat gezmek ne kadar zevkliydi.

Birden aklına Harley Sokağındaki ev geldi ve bir şişe viski satın alarak oraya gitti. Lister oradaydı ve gence Ann'in bir saat sonra geleceğini söyledi. Kız-lar oğlanı biraz çekingenlikle karşıladılar, çünkü onun birden büyüüp erkekleşmesi yüzünden telaşlanmışlardı.

Christopher bunu anlayınca, «Başka bir yerde kalmamı ister misiniz?» diye sordu.

Lister söylendi. «Saçmalama. Burası hâlâ senin evin.»

İçi rahatlayan Christopher eşyalarını çekmelere yerleştirirken Ann odaya daldı. «Aman Tanrım! Ne kadar boylanmışsın!»

«Buna okul yemekleri neden oldu.»

«Ne okulumuş ya!» Ann'in gözlerinden hayranlığı okunuyordu. Onu beğendiği belliydi. «Kaç yaşında-sın şimdi?»

«Gelecek doğum günümde on yedi olacağım.»

Ann hâlâ eskisi gibi şirindi. Gözleri yine masum masum parlıyor ama kalçalarını kıvrarak yürümesin-den, ağır hareketlerinden onun da büyüyüp tecrübe sahibi olduğu anlaşılıyordu.

Christopher, «Eee,» diye mırıldandı. «Bu kez bir öpücük verecek misin?»

Ann bu defa hiç çekingen davranmadı. «Sen ka-pıyı kapat,» diye fısıldadı. «Ben de yatağı açayım.»

Christopher ondan Fransa'deki kızlar kadar zevk almıştı. Fakat Ann yatakta heyecan verici olmakla bir-likte durmadan konuşmuştu. Daha sonra da kaşlarını, çatarak hakaret etmişti. «Paran olmasaydı nasıl okur-dun acaba? Yani sen her şeye sahip olduğun için ka-yıtsız davranan birisin. Viski çok hoş bir armağan fa-kat on yedisine gelmemiş birinin kendisine bu denli eok güvenmesi doğru değil.»

Christopher sadakatsizlik ettiğini düşünüyordu. Patricia'yla hiç sevişmemişti. Fakat Fransa'dayken aklındaki kız oydu. Ann'le beraberken de yine onu anmışii. Patricia onun bu düşüncesine gülerdi herhal-de, ama Christopher birden çok ilişkiden hoşlanan bir tip değildi. Ayrıca Ann'e de haksızlık etmişti. Üs-telik Ann'i diğerlerinden daha uzun süredir tanıyordu.. Bir bakıma Ann ilk kız arkadaşı sayılırdı.

Kendi kendine, «Hoş, belki Patricia'nın da bir sevgilisi vardır,» dedi. «Belki de beni tümüyle unut-muştur. Savaşta ilişki kurma fırsatı bol fakat bunla-rı devam ettirme olanağı çok az.»

*

**

4Aralık Perşembe günü sabahın üçüydü. Chris-topher özel izin kartını çıkararak verdi. Bir Kraliyet Deniz Piyade onbaşısı bunu kayıtlarla karşılaştırdı. Bu kırmızı kart sayesinde istediği zaman bu gizli, yere gelebilecekti artık. Merdivenlerden inerek Yer-deki Deliğe girdi. Bir masa başında oturan görevli-ye, «Peter Hamilton,» dedi. «Biriyle burada buluş-mak için haber aldım. Baykuş'u göreceğim.»

«Özür dilerim. Bu konuda bir şey bilmiyorum. En iyisi Baykuş'un evini arayın.»

Christopher, Chelsea numarasını çevirir çevir-ünez telefon açıldı. Baykuş bağırdı. «Neredesin sen?»

«Delikte. Şoförünüz beni buraya getirdi.»

«Tanrım! Şu- ahmak uyuyordu galiba. Seni he-men eve getirmesini söylemişim. Beni dinle. Derhal arabaya bin. O ahmağa seni Paddington istasyonuna gönürmesini emret. Seninle orada buluşacağım. Kay-bedecek hiç vaktimiz yok.»

* *

Christopher hâlâ Baykuş'la yaptığı konuşmayı düşünüyordu. Kendisini yetiştiren, türlü görevlere yollayan adamlara güvenmişti. Fakat Baykuş'un ken-disine verdiği emri anlayamamıştı. Bunu kabul et-mek istemiyordu. Bu sorumluluk hoşuna gitmemişti. Baykuş'un bir hata yaptığına inanmaktaydı. Gözle-rini kapatarak uyumaya çalıştı. Kanada uçağının mo-torunun tekdüze sesini duyuyordu. Baykuş'a Tig-ger'le konuşmak istediğini söylemiş fakat adam ha-vaalanında dinlenmeyen bir telefon bulunmadığını ileri sürerek buna yanaşmamıştı. Christopher, «Tig-ger'in bu emri onayladığını bilmek istiyorum,» demiş-ti.

Baykuş da, «Emri veren o,» diye açıklamıştı.

Kanadalı pilot Mollory onu sarsarak uyandırdı. «Yarım saatin var, ahbab.»

«Peki. Teşekkür ederim.» Christopher kalkıp tuvalete giderek yüzünü yıkadı. Bu kez denizaltı filo-ları başkomutanından özel emir almış olan Donanma teğmeni Peter Hamilton'du. Soyunup Sibi Gorman ibalıkladım kılığını giydi. Bunun üstüne paraşütünü ve

şişirilmemiş bir canyeleği taktı. Son olarak sol ba-cağına köpek balıklarının uzaklaştıran bakır asetati geçirdi. Kanada'dan almış oldukları malzemeye de yük paraşütünü taktı. Kendi özel eşyaları ve deniz-ci üniforması bu malzemeyle birlikte su geçirmez kalın teneke kutuya yerleştirilmişti. Her kayış ve to-kayı dikkatle kontrol etti. Herndon'la paraşüt okulun-daki öğretmenler 900 metre yükseklikten atlarken, bir tek gevşek kayışın insanı öldürebileceğini onun kafasına sokmuşlardı.

Atlama kapısını açarken şafak sökmekteydi. Rüzgâr şiddetle içeriye doldu. Saat 5.40'tı. Aralığın 7'si, bir perşembe günüydü. Mallory onun atlayacağı yerin üstünde daireler çizerken, aşağıdaki karanlık-larda fosforlu bir fişek parladı. Öhristopher'in fişegin atıldığı yeri araştırmasına vakit yoktu. Pilot bağırın-ca kargo kapağını dışarıya iterek bunu izledi. Kuy-ruğa çarpmamak için eğildi.

Uçaktan ayrılmış ve paraşütü açılmıştı. Uçak hızla uzaklaşıyordu. Denge sağlayabilmek için kol-larını ve bacaklarını açtı. Rüzgâr kulaklarında feryat eder gibiydi. Biraz altında malzeme paraşütünün a-çıldığını da fark etti.

Suyun şiddetle balık adam elbisesinin ayak uç-larına vurduğunu hissetti. Sonra hızla denizin yü-zeyine çarptı ve burnuna kadar suya battı. Üstünde-ki yelek onun daha fazla batmasına engel olmuştu. Christopher öksürmemeye çalışıyordu. Kendi kendi-ne, «Kafanı iyi kullanmalı ve çabuk olmalısın,» di-yordu. Parmakları paraşüt kayışlarının tokalarını bularak açmaya başladı. Bir an önce paraşütü çı-karmalıydı. Yoksa yüzeydeki akıntılar paraşütü bir kefen gibi onun üstüne sarabilirdi.

Suya dalmış, soluk alamıyordu ama sonunda pa-raşütü çıkarmayı başardı. Birkaç kulaç atıp belinde-ki basınçlı hava şişesinin düğmesini çevirdi. Fısıltıyı andıran sesi duydu ve can yeleği şişti. Böylece su-yun yüzüne doğru yükseldi. Başı suyu yarıncı ciğer-lerindeki karbondioksiti boşaltıp derin bir soluk al-dı ve öylece soluğunu birkaç saniye tuttu. Soluk verdi, yine soluk aldı. Bu egzersiz sayesinde ciğer-leri rahatladı ve baş dönmesi de geçti. Sonra suda ağır ağır dönerek yönünü saptamaya çalıştı. Rüzgâr, çıkardığı paraşütü suda ağır ağır sürüklüyordu. Ay-dınlanmaya başlayan ufkun önünde bir denizaltının karanlık, korku veren kumanda kulesinin silüetini seçti. Güverteleri su içinde olan denizaltı görünme-mek için ortaya pek çıkmamayı uygun bulmuştu. Dalgaların üstünde sallanan küçük bir şey kendisine doğru geliyordu. Bu lâstik bir, bottu ve iki adam kü-rek çekiyordu.

Nerede olduğunu anlamışlardı. Christopher on-lara aldırılmayarak dönüp yüzdü ve diğer paraşütü de buldu. Güçlü kulaçlar atarak buna doğru yüzdü. Bir eliyle paraşütün ipini yakaladı ve adamların ge-lip kendisini almalarını beklemeye başladı.

Seyir defterindeki yazı Hollanda dilindeydi. Ch-ristopher ikinci kaptandan bunu İngilizceye çevirme-sini istedi.

ARALIK 2, SAAT 05.35. DONANMA GÖRÜL-DÜ. MONANMANIN ROTASI 135 DERECE, HI-ZI ORTALAMA 16 MİL. 6 UÇAK GEMİSİ, 2 SA-VAŞ GEMİSİ, 3 KRUVAZÖR, 6 DESTROYER

GORULDU. FİLO AYNI SURAT VE ROTAYI MUHAFAZA EDERSE 7 ARALIK SAAT 08.00'da OAHU ETA'YA ERİŞEBİLİR. 08.00'DA SU YÜ-ZÜNE ÇIKIP AKÜLERİ DOLDURDUK. HEMEN BU SİNYALİ VERDİK: ÇOK GİZLİ. SADECE DONANMA BAKANI VE BAŞKOMUTANINA BİLDİRİLECEKTİR. SİNYALİMİZE 11.00'DA CE-VAP VERİLDİ. TELSİZİ SUSTURMAMIZ VE DA-HA SONRAKİ EMİRLERİ BEKLEMEMİZ, BU A-RADA GİZLİ EMİRLE GELECEK SUBAYI TEK-NEYE ALMAMIZ BİLDİRİLDİ. HİÇBİR GEMİ YA DA LİMANLA

BAĞLANTI KURMAMAMIZ EM-REDİLDİ. BU KONUDA BÜTÜN GÜVENLİK KO-ŞULLARI UYGULANACAK.

Christopher, «Peki,» dedi. «Teşekkür ederim. Bu sayfayı seyir defterinden almam için emir veril-di.»

Hollandalı komutanla teğmen olan ikinci kaptan ona endişeyle baktılar. Üçü kaptanın küçük kamara-sına güç sığınaştı. Christopher sayfayı seyir defte-rinden kopardı ve İngilizce çeviriyle birlikte katladı. «Şimdi Donanmadan size verilen cevabı da istiyorum.»

«Lütfen onu getir.» Kaptan kamaradan çıkan gemi subayının arkasından bakarak, «Bu gerekli mi?» diye sordu.

«Bana böyle emir verildi, kaptan.»

«Bu casusluk işleri de çok tatsız.»

Denizaltı suyun yüzünde gidiyor ve Diesel motor-ları hızla çalışıyordu. Açık kapaklardan içeriye do-lan rüzgâr yine de o pis mazot kokusunu gideremi-yordu. Oysa tekne tertemizdi. Christopher bütün denizaltıların böyle koktuğu sonucuna vardı.

Kuzeyde kalan ülkelerin işgalinden sonra, bun-ların gemileri müttefiklere katılıp İngiliz Donanma Bakanlığının emrinde çalışmaya başlamıştı. Batı Pa-sifik'te müttefik denizaltı filolarının en güçlüsü Hol-landa'ya aitti. Merkezi Doğu Hint Adalarında olan on beş adet K ve D tipi denizaltıları vardı Hollanda-lıların. 1940 yazından beri bu filo Japonları gözetle-mekteydi. ÇoğuJavave Borneo arasında dolaşıyor-du fakat Japonların huzursuzluğu artınca, Donan-ma Bakanlığı bunlardan bir düzinesini Yeni Zelan-da'nın kuzeyindenBeringDenizine kadar olan böl-geye yollamıştı.

İkinci kaptan telsizle aldıkları mesajları getirin-ce,Christopherkâğıtları yırtıp kaptanın tuvaletine attı.

Christpther'in tunik cebinde birkaç zarf vardı. Bunlardan birini çıkarıp kaptana verdi ve onun mü-hürü çıkarmasına baktı. «Donanma Bakanlığından bir haber bekliyorum. Mercan resimlerinden uzaklaşın-ca, su yüzeyinde kalan antenleri kısaltacak ve arka tanka su dolduracağız.»

Kaptan emri okuyarak dudaklarını büzdü.Chris-topheronun durumdan hoşlanmadığını anladı. Dal-galar artık iyice yükselmeye başlamış ve boyları iki metreyi geçmişti. Böyle çalkantılı bir denizde saat-lerce yüzeye yakın giderek aküleri boşaltmak anlam-sızdı. Bu dalgalar, burnu zırlı olan bir denizaltıya bile zarar verebilecek batık bir gemiyi gizleyebilirdi.

Fakat kaptanın bu emre karşı gelmesi olanak-sızdı. Hem Donanma Bakanlığı her an emri değiş-tirebilirdi. Bu umut vardı. Oysa gerçek emir bir kâ-ğıda yazılmamıştı. Christopher'in kafasındaydt bu. Hâlâ Baykuş'un buz gibi sesini duyuyordu.

Christopher kaptanın gözlerine zorlukla baka-bildi. Bu adamla deği aynı küçük kamarada, o tek-nede bile birlikte bulunmak zordu. Onunla konuşma-yı, bu adam hakkında bir şey bilmeyi de istemiyor-du.

Sadece, «Eğer o frekanstan bir sinyal alırsanız lütfen bana hemen haber verin,» diyebilirdi. «Bu çok önemli. Emir değişebilir.»

«Tabii.» Kaptan sabırsızlığını gizleyememişti

pek.

Christopher başka bir zarfı açtı. «Bu da rota ve hızınızı gösteren emir. Böylece yarın şafak vakti da-ha önce kararlaştırılan yerde olacağız.»

Kaptan kâğıdı alıp baktı. «Fiji Adaları.»

«Evet. Beni sahilde Vitî Levu'ya çıkaracaksınız. Suvü yakınına.»

Kahverengi sakallı, soluk yüzlü, iriyarı bir adam olan kaptan bu emri pek akla yakın bulmadı. «Su-va'da bir havaalanı vardır. Sizi oraya uçakla götüre-bilirlerdi.»

«Burada yapmam gereken bir iş var, kaptan. Fiji Adalarına gittiğimin de anlaşılması gerekiyor.» Christopher gözlerini zarftan ayırmıyordu. «Şimdi torpil bölgesine gitmeliyim. Orada bir değişiklik ya-pacağım. Böylece bir süre sizi rahatsız etmem. Bun-lardan hiçbirisi benim fikrim değildi, kaptan. Yarın öğleye kadar benden kurtulmuş olacaksınız.»

Kaptana verilen emirde. Teğmen Peter Hamil-ton'un savaş başlıkları ve patlayıcılar uzmanı oldu-ğu yazılıydı.

Plân çok acele yapılmış ve son derece zekice düzenlenmişti. Kaptan, Teğmen Hamilton'un torpil bölmesinde bir değişiklik yapacağını ve böylece de-

nizaltının torpil saldırıları sırasında korunabileceğini sanıyordu artık.

Christopheradama, «Bu bir manyetik sabitleş-irici aygıt,» diye açıkladı. «Buna bir de zaman uyar-layıcı takılıyor. Bu sayede patlamaları bir saat ka-dar ertelemek mümkün olabiliyor.»

Christopherplân kendisine açıldığı zaman bu yalanın hiç de inanılacak gibi olmadığını düşünmüş-tü. Şimdi de kaptanın işbirliğine rozi olmasına şaş-ı-yordu. Hollandalı, Donanma Bakanlığında-kilerin çıl-dırdığı kanısına varmıştı kuşkusuz. Budala bir mü-hendis bu Hollanda denizaltısı ve personeli için ne zorluklar çıkardığının farkına varmadan böyle saç-ma bir oyuna kalkışıyordu. Fakat kaptan sadık bir subaydı ve emre karşı gelmeyi düşünemezdi. Sade-ce beklenen bir soruyu sordu. «Nasıl çalışıyor?»

Christopherde kendisine söylenenleri tekrarla-dı. «Yeni aygıt takılınca torpilin atılmasından kısa süre sonra manyetik alan oluşuyor. Bu alanı özel piller sağlıyor. Torpil düşman teknesine çarptığında yapışıp kalıyor ve zaman ayarlayıcısı harekete geç-ti-ği an patlıyor. O sırada siz çoktan uzaklaşıp gemi-nin ateş alanı dışında kalan derinliklere dalabiliyorusu-nuz.»

İkinci kaptan Hollanda dilinde bir şeyler söyle-yince komutan da kaşlarını çattı. Sonra Christopher'e baktı. «Biz torpili atıp fazla uzaklaşırsak, düşman gemisine zarar verip vermediğimizi anlayamayız ki...»

Christopherbuna verecek cevap bulamadı. Sa-dece, «Bana böyle emir verildi,» diye mırıldanıp özür diler gibi baktı ve kamaradan çıktı.

Denizaltındaki bazı subaylar ve bu arada baş-makinist onun ne yaptığını anlayabilirdi kuşkusuz.

Adamlara kendisini yalnız bırakmasını söyleyemezdi. Onları nasıl kandıracağını bilmiyordu. Ama yine de Kcnada'da kendisine verilen torpil dizayn plânlan ve emir zarflarını açarak çalışmaya başladı.

Aslında manyetik alan, ertelenen patlama kor-kunç birer yalandı. Ama o yassı pilleri, telleri, ma-deni levhaları takarken kendisini seyredenleri inan-dırması gerekiyordu. Bunu başarmak zor, diye dü-şündü. Hollandalılar hiç de aptal değiller...

Neyse basma kin istle ikinci makinistin İngilizce bilmemesi işini biraz kolaylaştırdı. Zaten personelin çoğu da İngilizce bilmiyordu.

Christopher hızla çalışırken büyük bir korku duy-maktaydı. Fens'teki patlayıcılar kursunda edindiği bilgi onu böyle bir işe hazırlamamıştı. Ağır ağır ve dikkatle çalışıyordu. Vidaları çıkarıyor, İevhaları kal-dırıyor, torpillerin korkunç içlerini açıyordu. Boş za-manı olan birkaç subay ve gemici ona yardım etmek için diğer torpilleri açtılar. Christopher buna daya-namayacağını düşündü. Onlar ne yaptığını bir bilse-lerdi! Fakat bu yardımları geri çevirmek kuşku uyan-dıracağı için sesini çıkarmadı.

Asıl plân cebindeydi. Uydurma plânları da Hol-landalıların bakabilmeleri için ortalık yerde bırak-mıştı. On iki saat içinde bu işi düşünüp Baykuş'un istediğini yapacak bir uzman bulmuştu. Christopher'-in manyetik alan yaratacağını söylediği yeni alaşım-dan yapılmış teller aslında çelik ve bakırdandı. Bun-ların amacı da küçük bir elektrik akımını zaman uyar-layıcısından savaş başlığı patlama kapsülüne aktar-maktı.

Aslında Christopher'in yaptığı şey denizaltındaki her torpili bir saatli bomba haline getirmektir. Bunu da kendisine yardım etmekte olan adamların gözle-ri önünde yapıyordu.

Baykuş, «Gizli bir iş yapıyormuş gibi davranır-san hemen senden şüphelenirler,» demişti. «Dost-ça davran. Yaptığın her şeyi açıkla. Sana yardım etmelerine izin ver.»

Genç acı acı, evet, diye düşündü. Fakat onların yüzlerine nasıl bakacağım?

Suratından terler akıyordu. Başka bir tehlike daha vardı. Denizaltı deniz düzeyinin hemen altında olduğu için dalgaların etkisiyle sallanıyordu. Chris-topher'in çok dikkatli olması şarttı. Bir yalpa sıra-sında küçük bir kontak kendisiyle denizaltının ya-rısının havaya uçmasına neden olabilirdi.

Her şey tamamlanınca ikinci kaptan yaklaşip o-nun kolunu tuttu. «Biz bu aygıtların başarılı olacağını sanmıyoruz. Fakat sportmence davranacağız. Öyle değil mi? Bunları Donanma Bakanlığı için deneyece-ğiz.»

Midesi bulanık, dizlerinin bağı kesilenChris-topher'başını sallayarak güçlükle gülümsedi. Sonra baştaki tuvalete gidip kustu. Bu gemide yirmi dört saat daha kalması gerekiyordu.

Verilen yemeği de yiyemedi. Kaptan vardiyada olan subayın ranzasında yatıp uyuyabileceğini söyle-di. Oysa aşağısı fırın gibi sıcaktı. Sonunda bu ka-marada kalamayarak yine baş tarafa gitti. Merdive-ni tırmanıp kaptan köprüsüne çıktı. Vardiyadaki su-bay ona sıkıntıyla baktı. Denizaltıya gelmekle bu kü-çük yere sığışan adamların yaşamlarını daha da güç-leştirmişti. Kendisi personelin programlı yaşamını altüst eden bir yabancıydı.

*

Christopher hiç uyumadı. Sabahın üç buçuğunda yine denizaltıda dolaşıyordu. Henüz bir iptal emri gelmemişti. Oysa o bunu bekliyordu. Kaptanın sesi-ni duyduğunda henüz şafak sökmemişti. Kaptan Hollanda dilinde bir şeyler söyledi fakat çok telaşlı olduğu belliydi. Sonra telsizci hoparlörün sesini yükseltti. İngilizce bir haber veriliyordu. Amerikan vurgusuyla konuşan adam paniğe kapılmış gibiydi. «Arizcno yanıyor. Hickham Alanını bombalıyorlar sa-nırım...»

Christopher donup kaldı. Parazitler arasında kaybolup duyulan feryadı andırır sesi dinliyordu. Ko-nuşan kimse Japonların Amerika Birleşik Devletleri ordusuna ve Pearl Harbour'daki deniz üslerine bek-lenmedik bir saldırıda bulduklarını haber veriyor-du.

Christopher bu haberi duyunca artık emrin de-ğiştirilmeyeceğini, hiçbir şeyin iptal edilmeyeceğini anladı. Baykuş'un dediği gibi saldırmıştı Japonlar. Yani Christopher'in verilen emirleri yerine getirmesi gerekiyordu.

Yine midesi bulandığı için telsiz masasından u-zaklaşmak istedi. Ama kaptan yüzünü Christopher'e yaklaştırarak, öfkeli sert bir fısıltıyla, «Neden Ame-rikalılara tehlike haber verilmedi?» diye sordu.

Genç sadece başını sallayabildi. Sonra güçlükle konuştu. «Lütfen botumu hazırlatın.»

Kaptan, «Hemen olmaz,» dedi ters ters. Çok öf-kelenmişti. «Şimdi bize yeni emirler vereceklerdir. Kısa süre içinde Japonlarla savaşa gireceğiz.»

Christopher ona baktı. «Emirlerinizde bir deği-şiklik yok. Bunları en tepedeki kimse verdi. Bu emir her şeyden önemli.»

«Bunu kısa süre içinde anlayacağız bakalım.» Kaptan telsiz masasına yaklaşıyordu. Christopher hemen onun karşısına dikildi. Hollandalının! dudak-ları oynuyordu. Genç o anda kaptanın kendisini ya-bancı bir donanmanın küçük bir subayı olarak gör-düğünü anladı. Torpillerin patlama zamanı yaklaşı-yordu. Eğer hemen otoritesini gösteremezse, kaptan susan telsizi çalıştırmaya kalkabilirdi. Duymadığı bir güvenle konuştu. «Kaptan, burada Donanma Bakan-lığıı ben temsil ediyorum. Hollanda Kraliçesi VVil-helmina'nın emriyle bu denizaltı Donanma Bakanlığı-na bağlanmıştır. Bakanlık haberinizi aldı ve bu yüz-den bu operasyona geçti.» Kendini toplayarak bir yatan uydurdu. «Size şunu söyleyebilirim. Son kapalı zarfı açtığınızda hedeflerin Japonya olduğunu göre-ceksiniz.»

Kaptanın yüzü o garip ışıktaki gevşeyip sarktı. Christopher mırıldandı. «Özür dilerim, komutan.» İçinden de, «Ah Tanrım,» diyordu. «Ne kadar üzül-düğümü bir bilsen, kaptan...»

İkinci kaptan yumuşak sesle Hollanda dilinde bir şeyler söyledi. Kronometreyi işaret ediyordu.

Kâptan, Christopher'den gözlerini ayırdı. «Pekâ-lâ. Şimdi sahile çıkabilirsiniz, Mr. Hamilton.»

**

Christopher büyük bir öfke ve benliğini kapla-yan bir üzüntüyle küreklere sarıldı. Lastik bot dal-gaların arasında sallanarak gidiyordu. Birden botu delmek ve akıntının kendisini dibe çekmesine izin vermek istedi. Fakat elleri küreklere yapışmış çeki-yordu. Deniz gözcülüğü eğitiminde öğrendikleri sa-yesinde botun kıçını dalgalara çevirdi. Mercan sa-

hiline vurduğunda, botta sadece birkaç santim yük-sekliğinde su vardı. Botu kıyıya çekerek dalgaların erişemeyeceği bir yere bıraktı. Sonra alçak bir te-peye çıktı ve dalgalara bir göz attı. Denizaltını göre-miyor fakat onun çoktan suya dalmış olması gerek-tiğini biliyordu. Tekne periskop derinliğinde yol ala-rak açık denize doğru gidiyordu kuşkusuz. Kaptan sahilden dört mil açılınca duracak ve emre uyararak Chrstopher'in kendisine minyatür helyostasının ay-nalı kapağıyla sinyal vermesini bekleyecekti. O za-man yeni rotasını anlamak için mühürlü zarfı aç-a-caktı.

Christopher saatine baktı. Daha yirmi dakikası vardı ve bu kadar bekleyebileceğini sanmıyordu. A-yaklarını sürüyerek tepenin biraz yukarısında kalan sahil yoluna gitti. Yamaçlara veikiyandaki ufka baktı. Kimıldayan bir şey göremedi. Oyalanabilmek için lastik bota gidip gereksinme duyacağı birkaç şey seçti. Kalanları yine tekneye attı. Bota birkaç delik delip dalgalara doğru itti. Sonra geriye kalan tor-bayı omzuna vurarak yine yola çıktı.

Dört mil uzaktaki bir periskopun başını gör-mesine olanak yoktu. Fakat onun ne tarafta olduğu-nu biliyordu. Gözleriyle o noktayı araştırırken, biraz ilerideki patlamayı fark etti. Uzaktan, püsküren bir suyu andırıyordu. Bunu ikincisi ve bir diğeri izledi. Torpiller birlikte değil, aralıklarla patlıyorlardı. En sonuncusu da bir buçuk dakika kadar sonra patladı. Bu arada su geminin motorlarına dolmuş ve torpil-lerin parçaladığı perçinli levhalardan içerilere girmiş-ti. Genç, ölüm denizaltındaki elli altı subay ve ge-miciye aynı anda, geldi, diye düşündü. Sanki kur-guluymuş gibi otomatik hareketlerle yürüdü. Doğuya,

Mallory'nin kendisiniLiberatoradlı uçağıylabekle-diği Suva'ya gidiyordu.

Christopher'in bir süre Kahire'de kalması ge-rekti. Çünkü General Auchinleck, Tobruk gerisinde savaşan ve yaralanan askerlere Liberator'un doktor-la ilâç taşımalarını istemişti. Bu hiç de önemli de-ğil-di, Christopher bir düş âlemindeymiş gibi dolaş-ıyor-du. 12 Aralıkta Peter Hamilton için yeni emirler ge-lince itaatla İskenderiye'de bir deniz uça-ğına bindi. Ona gördüğü yerleri ya da Kahire'yi sorsalar hiçbir şey söyleyemezdi.

Uçak genci Southampton'a bıraktı ve Pooh da da gelip onu rıhtımdan aldı. Christopher albayı gö-rünce gülümsemeye çalıştı ama pek de başarama-mıştı. Pooh onu tuhaf tuhaf süzerek hemen bekle-yen resmi arabaya götürdü. «Kahire'de kaldığın İçin çok üzgünüm. Buna biz neden olmadık tabii. Hatta düne kadar durumdan haberimiz yoktu. Neden bize haber vermedin?»

«Bu önemli de-ğildi. Oradakilerin uça-ğa gerek-sinimleri vardı.»

Gencin cansız sesindeki bir şey Pooh'un başını çevirip ona bakmasına yol açtı. «İtirazınız yoksa bir istekte bulunaca-ğım.»

«Tabii.»

«Hemen Tigger'i görmek istiyorum.» «Üzgünüm o-ğlum ama olanaksız.»

Christopher dışlerinin arasından soludu. «Bunu sağ-layın.»

«Olamaz. Kendisi ülkeden ayrıldı. Dün DukeofYork'a bindi. Gelecek hafta VWashington'da olacak.

Christopher kanepede çöküp kaldı. Gözlerini kapattı. «Öyleyse geri döndüğünde... Gelir gelmez.»

«Başbakanın seni görünce sevinece-ğinden emi-nim. Bu arada Baykuş seni sorguya çekmek isti-yor.»

«Bu iş hakkında neler biliyorsunuz?»

«Hiçbir şey bilmiyorum, sevgili o-ğlum. Sadece Uzak Do-ğuda olduğunu duydum. Herhalde senin için epey heyecanlı olmuştur. Daha önce o taraflara hiç gitmemiştin, de-ğil mi?»

Londra'ya vardıklarında hava kararmıştı. Pooh onu garaj kapısından geçirip Denizaltı Amiralli-ği ar-kasındaki, üstünde yazı bulunmayan Donanma Ha-beralma Örgütüne götürdü. Baykuş'un orada iki oda-lı bir dairesi vardı. Christopher bir kez onun kaç bürosu olduğunu saptamaya çalışmıştı. Bir bakıma Baykuş varolmayan bir şubeyi yönetmekteydi. Onun için de bir yerde fazla kalmıyordu ve üstünde adı yazılı bir kapısı da yoktu.

Baykuş tek başına genci bekliyordu. Hevesle aya-ğa kalkınca Christopher onu kötü kötü süzdü. «Roosevelt bunun bir utanç günü olduğunu söyler-ken gerçe-ğin yarısını bile bilmiyordu.»

Baykuş oralı olmadı. «Tamam. Teşekkürler, al-bay.» Pooh gencin kolunu okşayarak çıktı. Adam da Christopher'i iç odaya sokup kapıyı kapattı. «Lütfen kendine hâkim ol. Seni bu tür tepkiler göstermemeni sağlayacak kadar iyi eğittik.»

/

Oyunun Kuralları-162163164165166167170171172173174176W: 12

ğim zaman, bu sırrın saklanmasını, bu sayede sava-şın kazanılacağını söylemiş-tiniz.»

«Sadece bir deli bu sözlerden katliam için emir verildi-ği anlamını çıkarabilir.» Şöminedeki ateşin a-levleri profilini aydınlatıyordu.

Baykuş, «Personeli düşündüm,» diye mırıldandı. «Onlar izin alıp sahile çıkacaklardı. Bu sırrı açık-lamayı düşünmeyeceklerdi bile. Ama içlerinden biri içiyi fazla kaçırınca haber dünyaya yayılacaktı.»

Winston öfkesinden konyasını ateşe attı. Kadeh birden patladı. Baykuş odayı sarsacak bir kükreme için kendisini hazırladı. Fakat Churchill sessiz seda-sız duruyordu. Konuşmaya başladığı zaman da sesi kontrollüydü. «Ben bu dünyanın gördüğü en büyük imparatorluğun temsilcisiyim,» diye homurdandı. «Böyle bir şeye izin veremem. Böyle pis ve alçakça cinayetlerle geleceğimize leke sürülmesine dayana-mam!»

Baykuş ellerini bacak üstlerine dayayarak hiç kıılmadan oturdu. Kendisini tam mantıklılıkla sa-vunmuştu. Buna ekleyebileceği yararlı bir şey yok-tu ve zaten Winston tartışma istemiyordu. Onun pişmanlığını belirtmesini ya da özür dilemesini de istememekteydi. Sadece öfkesini açıklamak arzusundaydı. En iyisi onun bağırıp yatışmasını beklemektir. Ondan sonra konuya gelecekti Başbakan. Belki de Baykuş'un istifasını isteyecekti. Fakat böyle olacağını sanmıyordu adam. Bazı bakımlardan Winston acımasızın tam tersiydi. İnsanları kovmakta çok güçlük çekerdi. Dostlarının duygusal gereksinimlerine aldırış etmeyen adam, genellikle yendiği düş-manlarına çok daha iyi davranırdı. Churchill güçlü olduğu için daima ödün verebilirdi. Tehdit, karşı koyma ve muhalefet de onun sertleşmesine yol a-

çardı. Önce savaşır, üstünlüğünü kanıtlar, kazanır, sonra yumuşardı; Onun için Baykuş'u iyice ezip diz çöktürdükten sonra bağışlayacaktı. Fakat hemen başeğmek ya da söyleneni kabul etmek hata olur-du. Churchill'in savaştığını ve zafer kazandığını his-setmesi gerekiyordu.

Bu yüzden Baykuş inatla sustu. Başbakan dur-madan ahlâktan, adaletten ve diğer erdemlerden söz ediyordu. Oysa Winston başka zamanlar bu erdemlerin savaşın başlamasıyla pencereden uçup gittiğini söylerdi. Bu sözler uzadıkça Baykuş, Başbakanın ak-lına yine 'Fevkalâde bir fikir' geldiğini anladı. Bu mücevheri ortaya koymak için bu sözler bir zemin oluştuyordu.

Sonunda Başbakan bir an durdu ve yerine o-turup ağır ağır purosunu yakarak sessizliği daha da uzatmayı başardı. Alevin üstünden Baykuş'a sinsi sinsi bakarak çakmağı kapattı. «İstememekle birlikte bazı bakımlardan sana hak verebilirim. Seni, benim kadar uzun süredir tanımayan bir dost bunu yapamazdı. Ahlak kurallarına uyarsam seni kovmam, rüt-beni, otoriteni geri almam gerekir. Hatta seni cinayet suçuyla yargılayabilirim. Fakat bunlar hem akla yakın değil, hem de gizlenemeyecek bir durum yaratır. Ayrıca senin savaşta yetenekli ve paha biçilmez bir insan olduğunu biliyorum. Aynı zamanda uysal olduğuna da inanıyorum. Yani bundan böyle senin en acımasız duygularını sınırlayacağıma, kontrol edebileceğime inanıyorum.»

Baykuş artık konuya gireceklerini anladı. Winston, «Bu gece senden istediğim, bu olayları makül şekilde tartıştıktan sonra isteklerime uyman-dır,» dedi. «Uzlaşacağız.» Ellerini öne doğru uzat-tı. Sağ eli solun elli santim kadar yukarısındaydı.

«Bu sağ el Başbakan ve sol el de sensin John. Benimle bu şekilde uzlaşmanı bekliyorum.» Churchill sağ elini beş santim kadar indirirken, sol elini iyice yukarıya kaldırdı. Sağın yanına getirdi. «Beni anlıyor musun?»

Baykuş anladığını belirtmek için başını hafifçe öne eğdi.

«Tamam.» Başbakan ellerini indirdi. «Bundan böyle hiç kimse fazla şey bildiği ya da geveze olduğu için öldürülmeyecek. Güvenlik nedenleri yüzünden bundan böyle hiçbir cinayet işlenmeyecek. Anlaşıldı mı?»

Baykuş yine başını salladı.

«Ne yaparlarsa yapsınlar ne İngilizler, ne Mütte-fikler ne de tarafsızlar öldürülecek. Tek istisna var. Vatan hainliği. Bunu da mahkemelere bırakacağız.»

Baykuş'un kafasından türlü itirazlar geçti fakat dilini tuttu. Başbakan sözünü bitirmemişti henüz ve bu ara ona engel olmak tekrar öfkelenmesine yol açabilirdi.

«Bundan böyle bir insanın fazla şey bilmesi yü-zünden bizi tehlikeye düşürdüğünü anladığın zaman, bu kimsenin savaş boyunca rahat bir yere kapatıla-rak tek başına kalmasını sağlayacaksın. Sana bu tür insanlar için hemen bir tutuklama merkezi kur-manı emrediyorum. Böyle bir kamp için de sahil-den uzak bir ada akla yakın olur sanırım.»

Baykuş bu fikrin iyi yanları olduğunu düşündü. Fakat bu insanları savaş sonunda serbest bırakmak Pandora'nın Kutusunu açmaktan farksız olurdu. Ama bu ara bu hal çaresi makûl, hattâ olağanüstü iyiydi. Winstoninsanlardan çok ilkelere değer verirdi. Bazı kimselerle ilişkilerinde Makyavelli gibi davranabiliyor-du. Fakat siyaset ve strateji konularında tam bir na-

mus simgesiydi.

Başbakan, «Bir şey daha var,» diye mırıldandı. «Christopher'le ilgili bir şey düşündüm.»

«Böyle olacağını sezmiştim. Bu olayı sizeChris-topheraçtı, değil mi?»

Winstononu soğuk soğuk süzdü. «Bazı şeyler işittim ve bunun üzerine genci sorguya çektim. Bana bildiği her şeyi anlatmasını emrettim.»

Baykuş Başbakanın birini korumak için rahat rahat yalan söyleyeceğini de biliyordu! Ayrıca ada-mın ender olarak bu zahmete katlandığının, çünkü korumayı istediği pek az kimse bulunduğu da farkındaydı. Fakat kendiniChristopherCreighton'un öz amcası gibi görüyordu. Belkide bu yüzden genci düşünmekteydi. Baykuş sorusuna cevap almasına karşın yine de gerçeği öğrenemediğini anladı. Hem Başbakana bazı sırları açtığı için Christopher'i va-tan hainliğiyle suçlamak da anlamsızdı. Başbakan o-nun en üst düzeydeki amiriydi.

«0 çaresiz Hollandalılar ve şifre subaylarının böyle kayıtsızlıkla öldürülmesi gibi, o gencin acıma-sızca bu tür işlerde kullanılması da beni rahatsız et-ti. O ideal genç, İngiliz erkeğini temsil ediyor. Cesur, atılgan, tehlikeden yılmayan ve görevini yerine geti-recek kadar akıllı biri. Yalnız karşısına çıkan her pis işi vererek onu bu denli sarsmamaksın. Böyle gi-derse reşit olana dek kişiliği zarar görür. Hem ne-den bu pis işlerde cellat olarak on yedisine gelmemiş bir çocuğu kullandın? Başka adamlarımız yok muy-du?»

Baykuş içtenlikle cevap verdi. «Çünkü sizin gi-bi ben de ona güveniyorum, Başbakanım.»

9

Christopher, «Yardım istediğim zaman hep sa-na geliyorum galiba,» diye mırıldandı.

Patricia onun boynuna sarıldı. Sesi tatlı ve ha-fifçe boğuktu. «Gel öyleyse.»

Genç kadın onu uyandırdığında hava kararmış-tı. «Yine aynı düşü gördün.» Patricia'nın bunu söy-lemesine gerek yoktu. Christopher ter içinde kalmış-tı. Genç kadın ışığı yaktı. «Meyhaneler henüz ka-panmamıştır. Biraz sokağa çıkmak ister misin?»

«Evet.»

Meyhaneye yaklaştıkları sırada Patricia yumu-şaklıkla konuştu. «Arkanda kimse yok, Christopher.» Genç

sık sık arkasına baktığını anladı. Bir dükkânın karanlık vitrininde Patricia'nın aksini görüyordu. Ka-fasından anılar geçmekteydi. Acaba sevişirlerken Patricia neler hissetmişti? Kadının sevişme sırasındaki duygularını öğrenmek istiyordu.

Meyhaneden kapanma saatinde çıktılar. Eve dönerlerken bir şekerinin önünden geçtiler. Patricia, «Vitrinde küçük bir kutu badem ezmesi olduğu-nu gördüm,» dedi.

«Yeterince kuponum kalmışsa yarın gelir badem ezmesini alırım.»

Genç kadın gözlerini ondan kaçırdı, sonra ko-lunu sıkıca tutarak, «Korkarım yarın burada olmaya-cağım,» diye mırıldandı. «Yine Bermuda'ya gidiyo-ruz.»

«Yarın mı?»

«Daha önce söyleyip seni üzmemek istemedim. Bu işi birkaç gündür biliyorum.»

Patricia'nın dairesine dönünce Christopher ka-nepeye oturup kollarını dizine dayadı. «Lanet olsun!»

«Bu, sadece iki hafta filân sürecek bir iş.»

«O zaman da benim nerede olacağımı Tanrı bi-ler.» Başını kaldırdı. «Karşılaştığım' her kızda senin yüzünü görüyorum.»

Daha sonra Patricia her zamanki gibi arkasını dönerek uyudu. Christopher de ona sarıldı. Gençkadının gitmesini istemiyordu, çünkü artık hep korkar gibiydi.

* *

Kısa bir süre annesinin yanında kaldı. Annesine hiçbir şeyi açıklayamazdı fakat kadın mantıklı vatan-severliği, düzgün düşünmesi sayesinde oğlunun ka-fasını karıştıran fikirlerin bir bölümünden kurtulma-sını sağladı. Annesi ondaki güçlü suçluluk duygusu-nu sezmişti ve sakın sakın oğluna savaşta oldukla-rını anımsattı.

Christopher izinliydi. Zaman zaman Pooh'la te-lefon edip yerini haber veriyordu. Bir gün kendisini Chartsvell'de buldu ve çocukluğunu geçirdiği yerlerde dolaştı. Çınar ormanlarından geçip Chartsvell Mali-kânesinin uçsuz bucaksız çimenliklerine yaklaştı. O küçük gölün ortasındaki adada, başında geniş ke-narlı şapkasıyla oturup resim yapan Mr. Churchill'i anımsamıştı.

Bir puro dumanı dikkatini çekti ve inanamayarak bir ağacın arkasından geçince, kaşları çatık Başba-kanın tek başına durmuş VVeald'e baktığını gördü. Churchill çok düşünceliydi ve bu yüzden de Christop-her'i fark etmedi. Ancak genç hafifçe öksürünce döndü.

Mr. Churchillbu sürpriz karşısında konuşamadı. Kalın paltosunu giyerek boynuna yün atkısını sar-mış, ellerini de ceplerine sokmuştu. Soğuktan yanak-ları iyice pembeleşmişti.

SonundaChurchill,«Sanırım bir şey ikimizi de buraya çekti,» diye mırıldandı. «Güç bulabilmek için bu güzel ve sakın yere geldik. İkimiz de bu berbat savaşın yükü yüzünden iki büyüküm olduk. Sonu yok-muş gibi gözükken bu oyunu oynamaktan bezdik... Bunu bir oyun gibi görmeliyiz. Yoksa o korkunç ger-çeklere dayanamayız. Lütfen her şeyi kendine fazla dert edinme. Benim gibi hareket etmesini seven bi-ri, başbakan olarak haberciler ve telefonlarla dur-madan rahatsız edilince, senin gibi bir gencin karşı-sına çıkan oyalayıcı fırsatlara haset eder.»

«Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim.» Chris-topher uzaklaşacaktı fakatChurchillona engel oldu. Birlikte

bahçedeki taş banklardan birine oturdular. Gece olduğunda onlar hâlâ soğukta oturuyorlardı, ilk kez adamın söyleyeceği pek bir şey yoktu ve on-ca zamanı sessiz sedasız anlaşılarak geçirdiler. Son-ra Maş'ın öbür tarafından gelen Alman uçaklarını karşılamak için yakındaki Biggin Tepesinden KHK uçakları havalandı. Yaşlı adam ve genç berrak gök-yüzündeki hava savaşını seyrettiler. Alman uçakları havaya aydınlatma fişekleri atıyorlardı.Churchill,â-deta huşuyla, «Barış zamanı olsaydı,» dedi. «Bunu görebilmek için epey para vermen gerekirdi. Ne gü-zel bir görünüm değil mi? İnanılacak gibi değil. Bu aydınlıkta gazete okuyabilirsiniz.»

Birkaç dakika sonra fişekler söndü ve savaş baş-ka bir yere kaydı. Gökyüzü sessizdi şimdi.

Churchillkılmıdayınca Christopher ayağa kalk-masına yardım etmek için dirseğini tuttu. Yaşlı a-

dam bir an durup onun yüzüne baktı. «Ben kendi sa-vaşıma dönmeliyim. Sanırım sen de kendi savaşı-na...»

* #

Christopher,GeorgeSokağında âdeta etrafını yoklayarak ilerliyordu. Sis çok yoğundu. Sonra hava akınını haber veren alarm düdüklarını duydu fakat başlangıçta buna pek aldırmadı. Harley Sokağına yaklaşmıştı. Gidip o evdeki kadınları teselli edecek bir şeyler yapmayı istiyordu. Fakat sonra Dornier u-çaklarının sesini duydu ve siste bombalar yağmaya başladı. Biri çok yakına düştüğü için şiddetli hava basıncı yüzünden sallandı. Sonra kilisedeki sığınağa doğru koştu.

Kiliseye girdiğinde orada küçük bir kalabalık oluşmuştu. Telaşla giden insanların peşi sıra mer-divenlerden alttaki dev kemerlerin bulunduğu yere indi. Bombalar tepede ısıklık çalıyor,düşüppatlıyor ve kiliseyi sarsıyordu. Bu kilise bir bomba isabetine dayanamazdı, zaten Londra'da dayanabilecek pek az yer vardı. Güvenli olan sığınaklar sadece metro is-tasyonlarıydı.Luftwaffe hedefleri görmeden o siste bomba yağdırıyor ve sadece korku salmak istiyordu. Bu saldırının ne kadar süreceği belli değildi.

Anne ve babalar çocuklarını oyalamak için o-yunlar oynuyorlardı. Her tarafta pasif korunma gö-nüllüleri vardı. Fakat kimse gölgelerde kalan yaşlı kadını fark etmemişti. Christopher gidip gaz ocak-larının üstünde kaynayan çaydanlıklardan birini al-dı. Bir fincan çay doldurarak kemerin altında oturan yaşlı kadına sokuldu. Çayı İçebilmesi için çömeli onun başını tuttu.

«Çok iyisin.» İhtiyar kadının sesi pek hafifti ve o loş ışıkta rengi iyice solduğu için tıpkı bir hayalete benziyordu. Pek yaşlı olan kadının eski siyah palto-su iyice açılmış, bu soğuk hava için hiç de yeterli olmayan, ince elbisesi ortaya çıkmıştı. Christopher fincanı usulca onun dudaklarına dayadı. Kadın çayı içti.

«Tut beni oğlum. Sadece tut.» Kadın başını Christopher'in omzuna dayadı. Yakında bir bomba patlayınca kilise sarsıldı ve gencin kollarındaki ka-dın da titredi. Zavalılık bir deri bir kemik kalmıştı ve korku dolu gözlerini Christopher'e dikmiş yalva-rır gibi bakıyordu.

Christopher kadının gözleri kapanana, titremesi geçene, dudakları bir gülüşle gevşeyene kadar onu tutmaya devam etti. İhtiyarın uykuya daldığını anla-mıştı.

Taşa dayanıp, kollarında zayıf kadınla öylece o-turarak hava saldırısının geçtiğini bildiren düdüğü beklemeye başladı. Fakat dalmış olacak ki, bunu duy-madı. Ancak biri kendisini dürtüp, «Üzgünüm, dos-tum fakat onu götürmemiz gerekiyor,» deyince ken-dine geldi.

Başını kaldırdığında yüzleri siva tozundan bem-beyaz olmuş, yorgun iki sağlık memuru gördü. Biri kadını onun kollarından alıp sedyeye yatırmaya ça-lışıyordu. Christopher durumu anlayamayarak şaş-kın şaşkın baktı. Adam, «Haydi oğlum, onu bırak,» deyince kadını hâlâ tuttuğunu anlayarak kollarını indirdi. O

zaman ihtiyarın ölmüş olduğunu gördü.

Sedyeye konulan kadını götürdüler. Christopher, kollarımda öldü, diye düşündü. Bunun bir anlamı ol-malı... Hem bu bir kilisede oldu. Benimie on kelime bile konuşmadı. Sadece kendisine çay getirdiğimi.

bu korkunç olay sırasında ona yardım ettiğimi bili-yordu...

Gece yarısından sonra Harley Sokağına geldi, ancak evin kapısına erişemedi. Birden başı döndüğü için dayanacak bir yer arayarak elini uzattı. Fakat böyle bir yer yoktu. Sadece yere düşerken hızını kesmeyi başarabilirdi. Yerde soluk alamayarak öyle-ce yattı. Kalbi deli gibi çarpıyor, vücudundan terler boşanıyordu. Kayıtsız bir merakla, demek kalp kri-zinden ölmek böyle oluyormuş, diye düşündü, sonra kendinden geçti.

*

**

Yüz merhametli ve biraz da tanıdıktı. «Artık bir şeyin kalmadı.»

Yumuşak bir koltuktaydı. Ağır ağır doğruldu. «Siz Doktor Philips'siniz değil mi?»

«Doğru. Nereden bildin?» Ablak yüzlü adam yaklaştı. «Seni tanıyor muyum? Suratın yabancı de-ğil.»

«Bitişikte oturdum.»

«Tabii! Christopher Creighton!»

«Bana ne oldu?»

«Bir hava saldırısından kurtuldun, değil mi? So-luk alamadığını, kalbinin deli gibi çarptığını hisset-tin. Ter içinde kaldın. Daha fazla dayanamayarak bayıldın. Böyle oldu değil mi?»

«Evet... doğru. Kalbim mi? Yani ben kalp krizi geçirmek için çok genç değil miyim?»

Doktor Philips güldü. «Yok dostum. Kalp krizi

geçirmedi. Bu sadece bir endişe sendromu. Daha önce de oldu rhu?» «Hayır, efendim.»

«Öyleyse hiç üzülme. Bunun nedeni savaş. He-pimiz korkuyoruz. Ama duygularımızı açıklamaya alışık olmadığımız için bunu itirafa yanaşmıyoruz. İçi-mizde gizlediğimiz korku sonunda bir çıkış yolu arı-yor. Çok doğal sayılır. Bunu hiç düşünme. Yalnız aynı şey devam ederse, bir psikiyatri uzmanına baş-vurman yerinde olur.»

*

Fevkalâde güçlü olan bedeni ilk kez onu böyle yarı yolda bırakmıştı. O sabah bir saat bu yüzden en-dişelendi. Vücudunun sağlamlığını doğal saymıştı hep. Fakat daha sonra alışveriş heyecanı yüzünden bu olayı unuttu. Zaten somurtup düşünmesini bece-remezdi pek. Karşısına bir güçlük çıkarsa bunu za-man geçirmeden halletmeye alıştı. Zorluklardan hoş-lanmaz ve hemen karar verip bunu uygulamayı yeğ-lerdi. Son birkaç gün içinde bazı kararlar almıştı ve bunları yerine getirecekti. Nüfuzunu, ona ayrıcalık sağlayan kartlarını ve fazladan verilen kuponları kul-lanarak ikinci üzeri bir çuvalı doldurdu. Noel Baba-ya bile ağır gelecek çuvalı omzuna vurdu. Hava karardığı sırada babasının evinin merdivenini çıkı-yordu.

Ona kapıyı Lister'açtı. «Oh, merhaba Christop-her.» Kadın biraz durgundu ve gencin yükünü de

farketmemişe benziyordu. Christopher çuvalı holde-ki büyük masaya götürürken de, «Bu ara hepimiz kederliyiz,» dedi. «Genç Ann Colquhoun'u kaybet-tik.»

«Biliyoam. Biri söyledi. Çok üzüldüm. Lütfen kızları buraya toplar mısınız? Onlara bir şeyler ge-tirdim.»

Kadın pek inanmamakla birlikte onu hoşnut et-mek için gitti. Christopher de çuvalı açıp içindeki-leri masaya dizdi. Burada türlü yiyecek, içecek şey vardı. Şişelerle şampanya, paketlerle sigara, çiko-lata, bir jambon, kızartılmış bir ördek, kocaman bir Stilton peyniri, meyvalı turtalar...

Kızlar birer ikişer geldiler, sevinçle ve inanama-yarak bağıştılar. «Oh, Christopher, ne harika!»

Kızların hepsi toplanınca genç, «Sadece bu ge-ce savaşı unutacağız,» diye açıkladı. «Bu gece eğ-leneceğiz.»

*

**

Baykuş ve Metcalf, BaşbakanınDowningSoka-ğındaki odasındaıdır.Churchilluçmaktan nefret ederdi ve kısa süre önceWashington'dandönmüş-tü. Baykuş bu yolculuğun adamın sinirlerine de, sindirim sistemine de iyi gelmemiş olduğunu anlı-yordu.

Uykudan yeni kalkmış olan Başbakan, sırtına üstünde kıpkırmızı ejderhalar olan bir ropdöşambr «giymişti. Onun sadece ipek bir yelek giyerek çıplak uyuduğu da çok kişi tarafından biliniyordu.

Churchillanlatıyordu. «Amerikalılara birden Fran-sa'ya saldıracak yerde, Kuzey Afrika'da bize yar-dim etmelerini söyledim. YalnızcaRooseveltbenim tarafımı tutuyor.Marshallve kuvvet komutanları bu-nu istemiyorlar. Marshall'la AmiralKing,Devlet Baş-kanına ya Fransa'yı almasını ya da kuvvetleri Pa-sifik'e yığmasını söylediler. Neyse Tobruk düştüğü

için onların Fransa plânını ertelemeleri için ikna-yı başardım. Bu budalalar Avrupa'ya zamansız bir çıkışın ne denli büyük bir felaket olduğunu anlaya-mıyorlar! \

«VVashington'da Devlet Başkanından başka ka-fası çalışan kimse yok. Amerikalılar daima sabırsız-dırlar zaten. Hazır kahve, hazır haşlanmış pirinç, hazır savaş. Onlar bekleme oyununa dayanabilecek yapıya sahip değiller. Aslında bu savaşı uzatmamız gerekiyor. Hitler ve Mussolini'nin sınırlı olanakları var. Her taraftan sarılmış durumdalar. Bir süre son-ra hammaddeleri bitecek ve onları yeneceğiz. Sade-ce dayanmamız gerekiyor. Hitler'in tek şansı savaşı çabuk kazanmasıydı. İlk hava akınlarına dayanabil-diğimiz zaman kazanabileceğimizi de ortaya koyduk. Hitler şimdi güçlerinin üçte ikisini Rus cephesine sürdü. Elindeki petrolü, hammaddeleri ve insanları tüketmeye kararlı görünüyor. Bunu yapması için onu heveslendirmeliyiz. Aynı zamanda bizimle seçti-ğimiz yerde karşılaşmasını sağlamamız gerekiyor. Can alıcı yerine saldırmalı ve etrafındaki ablukayı da kaldırmamalıyız. Sonunda durum lehimize dönecek ve bizim tarafın kaybı az olacaktır. Bu arada Amerika-lılara küstah görünmemeliyiz. Çünkü inadımıza faz-la sinirlenirlerse, oyuncaklarını toplayıp Japonlarla savaş oyununa girerler. Bu sorunumu kuvvet ko-mutanlarıma açtım. Fakat onlar da bir hal çaresi bu-lamadılar. Bu işde bir çıkış yolu göremiyorum. Her türlü fikirden yararlanmaya hazırım. Lütfen bana düşüncelerinizi söyleyin.»

Baykuş, Metcalf'ın hayretle doğrulduğunu gördü. VVinston'un akıl almak istemesi duyulmamış bir şey-di. Hem Başbakanın Metcalf'ı da çağırması anlam-lıydı. Böylece Metcalf'ın kafasını beğendiğini açık-

lamış oluyordu. Fakat Başbakan ona doğru dön-müştü. Birbirlerine bakarlarken, Baykuş aralarında

dostluktan daha güçlü bir bağ olduğunu hissetti. Bir bakıma paylaştıkları suçlar yüzünden birleşen düş-manlardı. «Benim gibi uzman olmayan birinin fikrini soruyorsunuz. Bana kalırsa tutumunuzda haklı oldu-ğunuza onları inandırır gibi olmuştunuz. Sadece bu-nu henüz itiraf etmiyorlar. Albay?» Metcalf'a dö-ne-rek sustu.

Metcalf, «Amerikalılar gözle görebildikleri, elle tutabildikleri şeylere inanırlar,» diye düşüncesini be-lirtti. «Bu tür kanıtları pek severler. Söylediğiniz gibi, generalleri küstah ve aklına eseni yapan tipler ola-bilirler. Fakat onlar da karşılaşılın durumlardan ders alabilirler. Bu durumda Rutter Harekâtını öneririm, e-fendim.»

Winstonkaşlarını çattı. «Hava koşulları yüzün-den bunu bu ay iki kez ertelemek zorunda kaldık. Şimdilik de iptal edildi.»

Metcalf gülümsedi. «Evet efendim. Fakat bu durumda yine bu planı uygulamak yerinde olabilir. Amerikalılar da bu operasyon fikrini beğenmişlerdi. Tanrı biliyor ya Almanların kıyı korumaları konusun-dan daha iyi bilgiye gereksinmemiz var.»

Winston,«Kuvvet komutanları bunun çok pa-halıya maloiacağını söylediler,» dedi.

«Sayın Başbakan, o güçleri gözden çıkarmamız gerekiyor.»

«Bu pek acımasız bir görüş, albay.»

«Fakat böyle bir prova yapmamız önemli değil mi? Almanların savunmasını yoklar ve onlarla ilgili bilgi ediniriz. Bize nasıl bir güçle karşılık verecekleri-ni görürüz. Bunu şimdi yaparsak durumu Amerika-lılara açıkça göstermiş oluruz.»

Winstonkaşlarını çattı yine, fakat öfkelenme-mişti. Sadece düşünüyordu.«Montgomerybu ope-rasyona karşı çıktı.»

Baykuş atıldı. «Bunu halledebiliriz. Monty'i işe karıştırmayın. Başka birini seçin... NedenLordMo-untbatten'i görevlendirmiyorsunuz? Bunu büyük bir gizlilikje yaparız. Hiç kayıt bulundurmamız ve operas-yonun da adını değiştiririz.»

Winstonağır ağır, «Bu da birkaç amaca birden erişmemizi sağlar,» diye açıkladı. «Bu, Avrupa'yı a-teşe verme siyasetimize uyar, İstedğimiz bilgileri elde ederiz. Düşmanın savunma gücünü sınarız. Ay-rica Amerikalılara da, bu ara Manş'ı geçerek bir iş-gale kalkışmanın uygun olmadığını kuşku götürme-yecek şekilde kanıtlarız.»

Baykuş, «Herhalde Kanadalıları kullanacaksınız,» diye atıldı. «Aslında harcanacak kimse yoktur ama Kanadalıları savaşta denemedik ve onlar savaş gör-müş gazilerimiz kadar değerli sayılmazlar.»

Metcalf da ilâve etti. «Kanadalılar tabii! Onlar Aldershot'ta kıyameti koparıyor, durmadan canımızı sıkıyorlar. Savaşa girmek istediklerini söylüyorlar. Subayları savaşa katılabilmek için Londra'da çalma-dık kapı bırakmadılar. Bu iş için onlar biçilmiş kaf-tan.»

Başbakan birden, «İkiniz de sussanız,» diye söy-lendi. «Düşünmek istiyorum.»

Baykuş neredeyse, «Sözümüz bitince susarız.» diyecek kadar pervasızlaşmıştı ama dilini tuttu.Winston'afazla ısrar edilmezdi.

Winston,«Almanların bize karşı koyacakları bir yere çıkmalıyız,» dedi. «Beş bin kişiyi bir işgal pro-vası yaparak bir düşman limanım almaya yollamanın anlamı yok. Bu, ancak karşıda bütün gücüyle kar-

şı koymak için bekleyen Almanlar varsa işe yarar. Onları uyurken yakalarsak bir şey öğrenemeyiz. Al-bay, haberalma servisinin saptaması nedir?»

«Almanların orada bin beş yüz kadar askeri varmış. Hem de pek yetenekli olmayan askerler.»

«Tamam. Onlar saldırıma karşı koyamazlar, de-ğil mi? Hayır. Bize mümkün olabilecek en kötü ko-şullar gerekiyor. Böylece büyük bir saldırıda düş-manın sağlayabileceği en olağanüstü güçler karşı-sında kendimizi sinayabiliriz.»

Baykuş kendisinde yabancı bir heyecan hissetti. «Bunu sağlamak için tek yol var biliyorsunuz. Alman-lara geleceğimizi haber veririz.» Metcalf öfkeyle dön-dü. «Bu sözlerinde samimi olamazsın! Sadık asker-lerimizi kasıtlı ele vermek ve kurban etmek demek-tir bu.»

Baykuş, «Ya şimdi birkaç bin yitiririz,» diye kar-şılık verdi gülümseyerek. «Ya da Alman savunması-nın gücünü bilmediğimiz için veya Amerikalılar za-mansız saldıracaklarından birkaç yüz bin kaybede-riz.»

Metcalf ona kötü kötü baktı. «Aynı sonucu sağ-lamak için başka yollar da vardır kuşkusuz.»

Winston,«Allah kahretsin, John,» diye homur-dandı. «Öyle gülümsemekten vazgeç. Ahlaksızlığın bile önemsiz olduğunu anlayan, bir şeye inanmaz bir adam gibi gülüyorsun.»

«Gülüşümü yanlış anladınız.»

«Öyleyse seni bu kadar eğlendiren şeyi söyler misin, lütfen?»

«Bu işteki zorluk. Almanlara haber vermek çok zor olacak. Gizli haberalma örgütlerimizle Amerika-

Oyunun Kuralları 194195196197193 199200201202203

ra'da duyulur. O zaman bir taraf seni öldürmezse di-ğeri temizler.»

Christopher albayın diğer sözlerini de anımsa-dı. «İngiltere'de Almanların küçük bir casus örgütü vardı. Buniarin çoğu şimdi bizim hesabımıza-çalışı-yor. Yakalandıkları zaman çift taraflı ajan olmalarını ve aksi halde casusluk suçunu an asılacaklarını söy-ledik. Breucher bunu bilmiyor tabii. Londra'da birine haber yollayacaktır o. Birleşmiş Operasyonlar Mer-kezinde senin tipine uyan bir şifre subayı olup ol-madığını soracaktır. Buradakiler de ona gerekli bil-giyi vereceklerdir.» .

Christopher'in kafası karışmıştı. «Fakat ben Kraliyet Donanmasında değilim, efendim. Orada olan Peter Hamilton. Orada nasıl bir kayıt bulacaklar?»

«Bu konuda üzülme. Senin için bir dosya hazır-ladık. Artık şifre teğmeni Creighton'sun.»

«Asıl adımı bilmelerini istemem.»

«Başka çaremiz yok, Christopher. Talihimiz yar-dım ederse sadece Breucher ve Canaris senin adını bilecekler. Zaten Abvwehr ajanlarına şifre adlar ve-rir. Sen de onların seçeceği bir adla örgüte girecek-sin. Birilerinin dosyalarını karıştırıp İngiltere'deki a-janlarının gerçek adlarını öğrenmelerini istemiyorlar. Tabii ajanlarının kimier olduğunu bildiğimizden de haberleri yok. Onlara karşı koyma ve kafalarını ka-rıştırmaya da kalkma. Biraz küstahça davran. Sata-cak bir şeyin var. Almak ya da almamak onlara kal-mış artık. Eğer bilgiyi satın afmazlarsa senden kuş-kulandıkları anlaşılır tabii. O zaman kaçmaya bak-malısın.»

Mr. Churshill'le bu kez pek kısa konuşabilmişler-eli. Başbakan masasından başını kaldırarak, «Emri benim vermemin uygun olacağını düşündüm,» de-mişti. «Böylece bunun John Amcanın pis

numaraların-dan biri olmadığından emin olabilirsin. Sen, zengin fakat cimri bir operatörün şımarık oğlusun. Donan-madan aldığı azıcık paraya çok sinirleniyorsun. Al-manlara sırf para için bilgi satacaksın. Lütfen bu ro-lü inandıracak şekilde başarıyla oyna. Artık çalış-mam gerekiyor. Tatsız ayrıntıları JchnAmcan anla-tır.» Sonra Churchill ayağa kalkıp kolunu onun om-zuna atmıştı. «Christopher.»

«Efendim?»

«Karaktersiz, vatan haini kişiliğini iyi korusun. Çün-kü biri seninle gururlanacak olursa öldün demek-tir.»

Rüzgâr şiddetliydi ama yine de motor sesinden hır uçağın geldiğini anladı. Breucher onu kolundan tuttu ve birlikte kırdaki koşular. Bu işi hiç sevmemişti. Fakat eli deri pardösüsünün cebinde o-lan Kinski peşindeydi. Adamın yüzünden Christopher Kuçmayak kalkışacak olursa hemen ateş edeceği debelliydi.

Ona bir oldu bitti yapmışlardı. Evden çıkarıp bir uubaya sokarak bir şey açıklamadan buraya getir-mişlerdi. Breucher yanındaydı ve birlikte gidecekleri-ni söylemişti. Christopher, Kinski'nin ne öğrendiğini bilmiyordu ve bunu anlayacak vakti de yoktu.

İnen Fransız yapısı bir özel uçaktı. Christopher'i illeyerek uçağa binen Breucher, merdiveni çekip ki piyi da kapattı. O sırada Christopher, Kinski'nin.

arabaya girdiğini farketti.

Breucher onun yanına oturarak, «Rahatına bak,» dedi. «Bu biraz zaman alacak.»

«Nereye gidiyoruz?»

«Şimdilik gizli bu. Hem bana Rudide. Bir süre beraber olacağımız anlaşılıyor. Arkadaşların seni na-sil çağırırlar? Kit diye mi? Yoksa Cris mi diyorlar?»

«Boşver.» Düşünebilmek için böyle sert dav-ranmıştı. Kinski'deydi akli. Kinski'nin kendisine zarar verecek bir şey öğrenip öğrenmediğini anlama-lydı. Bunun için de Breucher'e küstahlık etmekten vazgeçip yumuşak davranması gerektiği kanısına vardı. Bu sayede Kinski'nin bir imada bulunup bu-lunmadığını anladı. Breucher sinire dokunan bir tip değildi. O sadece düşmandı. Onunla ahbaplık zor değildi. Ama Breucher'e bakarken ölümü düşündü. Adam adının kısaltılmış şeklini söylemişti. Demek Londra'dan bilgiyi almışlardı. Fakat elde ettikleri bil-gi neydi? Pooh Londra'daki Abwehr casuslarının çift taraflı ajan haline getirildiklerinden emindi. Fakat Almanlar amatör değillerdi. Belki de Abwehronlara böyle çift taraflı ajan rolü yapmalarını emretmişti.

Belki de onun kim olduğunu gerçekten anlamış-lardı. Belki de bu yüzden Almanya'ya götürüp işne yaparak sorguya çekeceklerdi. Ama böyle bir durum olsaydı onu tutuklardı. Oysa kelepçe bile takma-mışlardı. Uçakta da mürettebat ve Breucher'den baş-kası yoktu.

Christopher sonunda, «Dinle,» dedi. «Sen haklı-sın. Birbirimize nazik davranalım. Sadece İnsanın sinirleri azıcık geriliyor.»

Breucher biraz kendinden söz etti. Eski bir po-listi. 1914 - 18'de Alman Donanmasında görev yap-mıştı ve sicili iyiydi. Amiral Canaris 1935'te Abwehr'-

in basma gelince, polislik yapmış bir donanma su-bayının kendisine yararlı olacağını düşünmüştü. Breucher rahat rahat konuşuyor fakat aslında sır ver-miyordu. «Bütün bunların Londra'daki dosyamda bu-lunduğundan eminim. İngilizlerin burunlarının dibin-de iki buçuk yıl bir örgütü yöneten biri, kendisiyle ilgili bir dosya olamayacağına inanmaz. Kim oldu-ğumu biliyorlar. Fakat öldürülmem için emir

verir-lerse işe baştan başlamaları gerekir, çünkü yerime kimin yollanacağını bilemezler. Bu yüzden de seni, yalnız bulup beni boğazlaman için yollamadıklarından eminim.» Adam Christopher'e bakarak güldü.

«Beni kimse bir yere yollamadı. Bu uçakta ol-duğumu bilseler...»

«Korkma. Sırrını saklayacağım.»

«Belki sen saklarsın. Ya diğerleri? Arkadaşını Kinski'ye hiç güvenmedim.»

«Kinskisana zarar verecek bir şey bilmiyor.»

«Buna güvenebilseydim çok rahat ederdim.»

«Alman gizli servislerinin yapısını buseydin söz-lerime güvenirdin.»

Pooh, ona SS'in İngiltere'de ajanları olmadığını-söylemişti. CasuslukAbwehr'inişiydi.Abwehr'in, SSya da Gestapo'nun bile çözemediği kendi şifreleri vardı.

Pooh onaAbwehrve bu örgütün başkan: Ami-ralWilhelmFransız Canaris hakkında ayrıntılı bilgi-vermişti. «Karşılaşacağın adamları bilmende yarar var. Canaris tuhaf bir adamdır veonuneksantrikliği-bazı yardımcılarına da bulaşmıştır. Buinsanlcnnna-sıl düşündüklerini anlamalısın. Canaris ellibesinde-dir fakat daha yaşlı durur.KielDeniz Akadeirisini bi-tirmiş. Birinci Dünya SavaşındaDresdenkruzö-

ründe teğmenmiş. Bu gemi Falklands Savaşına ka-tılmış. Gemi batınca Şili, tarafsızlık yasalarına uya-rak mürettebatı tutsak almış. Fakat Canaris hapis-ten kaçmayı başarmış ve sahte pasaport bularak Avrupaya dönmüş. İngiliz sınırından geçip tarafsız Hollanda'ya sığınmış. 1915 sonlarına doğru da Ham-burg'a dönmü. O zaman kendisini Donanma Haber Alma Örgütüne vermişler. Usta bir casus olarak Mad-rid ve Cenova'da çalışmış.Onun Mata Hari'nin âşığı olduğunu da söylerler. Kadını örgüte aldığı fakat da-ha sonra kavga ettikleri için onu Fransızlara ihbar ettiği ileri sürülür. Fransızlar da kadını kurşuna diz-diler.»

Pooh, «Bu sonradan da uydurulmuş olabilir,» de-mişti. «Yalnız bu hikâye Canaris'in kararından çabuk dönen biri olduğunu gösteriyor. İtalyanlar onu ya-kalayıp casuslukla suçlayarak hapse atmışlar. Bu kez hapishane rahibini öldürüp onun cüppesini gi-yerek kaçmış adam. Anlayacağın, düş gücü olan acı-masız biri. Savaştan sonraWeimarhükümetine ka-tılmış. Fakat o bürokratları tanıyınca onları aşağı görmeye başlamışve Weimarhükümetinin sırlarını sağcılara sızdırmaya başlamış. Bu yüzden amiraller onu çok sevmişler.

«Canaris Nazi değildir. Yani Nazi Partisi üyesi değildir. Bu örgütten hoşlandığını da sanmıyorum. Örneğin, protokolün gerektirdiği zamanlar dışında ne üniformasını giyer, ne de nişanlarını takar. Ge-nellikle eski püskü kılıklara düşkündür. Bu nokta çok önemli: Canaris bir Nazi değildir. Onun Hitler'e sadık olup olmadığını bile bilmiyoruz. Sadece Alman-ya'ya sadıktır. Bunu daima anımsamalısın.

«Hitleronu tutuyor. Fakat tepedeki Nazilerin ço-ğu, örneğin Ribbentrop ve Himmler ondan nefret e-

diyor. Bu gruptan onu tek tutan MareşalWilhelmKeitel. Yakında Canaris küstahlığıyla Führer'i sinir-lendirecek ve onu darağacında sallandıracaklar. A-ma şimdilik gizli servisin başındaki adam o.»

Christopher,beni örgütlerine almayı plânlıyor-larsa, elimdeki kozu şimdi oynamam yerinde olur, di-ye düşünerek Breucher'e baktı. «Biz Almanya'ya mı

gidiyoruz?»

«Neden sordun?»

«Oraya gidiyorsak eski bir dostumu görmek is-terim.»

«Almanya'da bir dostun mu var?»

«Berlin'de sanırım. Kendisi hükümette çok ö-nemli bir görev yapıyor.»

«Öyle mi?» Breucher ilgilenmişti ama bunu gös-termemeye kararlıydı.

«Açıkçasını istersen o sizin Dışışleri Bakanınız, dostum.»

Breucher gözlerini hafifçe kıstı.Christopherşa-ka ettiğini belirtir belirtmez gülecekti. FakatChris-topher,«Herrvdn Ribbentrop'la babam eski arka-daşlar,» diye devam' etti. «Okul arkadaşı oluyorlar. Dışışleri Bakanını iki yıl önce Belçika'da gördüm. Kendisiyle hoş bir konuşma yaptık.»

Breucher şaşaladı. «Yani Herr Joachim von Rib-bentrop'un seni tanıdığını ve kimliğini doğrulayacağı-nı söylüyorsun?»

«Tabii, dostum. Kendisi kimseyi unutmamakla ün yapmıştır. Beni iyi anımsadığından eminim.»

Oyunun Kuralları 210211212213214216218220221222

Churchill, Almanların mutlaka hazır olmasını istedi.»

Christopher konuşmaya cesaret edemiyordu.

Canaris, «İngiltere hesabına çalışan çift taraflı bir ajan olabilirsin,» diye konuşmasını sürdürdü. «Fa-kat verdiğin bilgi işime yaradığı sürece bu kuşkuları-mı kendime saklayacağım1. Anlıyor musun?»

«Neden söz ettiğinizi bilmiyorum, efendim.»

«Tabii. Koşullar ikimizin de ihtiyatlı olmasını ge-rektiriyor.» Canaris bir an gözlerini kapattı. Çok yorguna benziyordu. Sonra Christopher'e bakarak ayağa kalktı. «Anlamamı istediğim bir şey var, deli-kanlı. Senin verdiğin habere dayanarak hareket et-mekle büyük bir tehlikeye atılıyorum. Bu da değerli bir ajan olduğuna çok inandığımı gösterir. Yani in-san düşmanın kasıtle kendisine bilgi verdiğini bildi-ği zaman bile bundan büyük ölçüde yararlanabilir.»

Christopher, Canaris de Mr. Churchill kadar konuşkam diye düşündü. Onu dinlerken etrafına ba-kıyordu. Odanın iki kapısı ve dört penceresi vardı. Fakat SS'lerin buraları tuttuğundan emindi. Cana-ris'i sustursa bile bu odadan kaçamazdı.

Canaris kalkarak gidip 'tuvalet kapısına vurdu. Breucher uykulu uykulu gözlerini ovuşturarak dışa-rya çıktı. Amiral, «Neredeyse gece yarısı olacak,» de-di. «Artık gözetleme yerimize gitme zamanı geldi.

*

Dieppe limanına bakan Bismarck bataryasının altındaki alçak tavanlı sağlam beton barınaktaydılar. Kalın duvarlarda makineli namlularının uzatılacağı delikler vardı. Ama o anda barınağın denize bakan cephesinde sadece on kişi bulunuyordu ve beşi si-lâhsızdı. Herhalde o adamlar durumu gözleyip emir vermek için gelmişlerdi. Beş makineli Maksim'lere

benziyordu ama belki de başka türdendi; başlarında da VVermacht'in askerleri vardı. Onlar kasıtle ziyaret-çileri görmezlikten geliyorlardı. Amiral Canaris, Bre-Lcher,Christopher ve siyah deriler giymiş dört SS'e hiç bakmıyorlardı. Herkes SS'lerden 'Karalar' diye söz ediyordu. Dört adamdan sadece birinde subay apoletleri vardı ve gözlerini Christopher'den ayırmı-yordu.

Bir teğmen gelip kulak koruyucularını dağıttı. Christopher de Breucher'i taklit ederek koruyucuyu boynuna geçirdi. Gereksinmesi olunca hemen taka-bilecekti.

Breucher başkalarının duymayacağı bir sesle konuştu. «Londra'ya dönüp tekrar bilgi aldığın za-man bana nasıl erişebileceğini düşüneceksin. Bir kartpostala saçma sapan bir şeyler yaz ve Aeneas imzasını at. Kartın postaya verilmesinden iki gün sonra seninle Braye Ormanında, aynı yerde sabah onda buluşuruz. Olur mu?» Adam gelecek sefer o-lacağını söyleyerek ona güven vermeye çalışıyordu. Genç kabullenmeye cesaret edemediği bir minnetle başını salladı. Bir yandan da arkasında duran SS subayının delici bakışlarını sırtında hissediyordu. Üs-telik adam parmağını makineli tabancasının tetiğine takmıştı. Bu kasvetli yerden kaçması olanaksızdı.

Breucher'e bakarak gözleriyle SS subayını işa-ret etti. «Onun adı ne?»

«Bilmiyorum. Bunun önemi var mı?»

«Cehennemde kendisiyle karşılaşacak olursam onunla konuşmak isterim.»

Breucher Kara'ya adını sordu. Yüzbaşı topukla-rını birbirine vurarak, «Leeb,» diye cevap verdi. «Al-bert Leeb.» Christopher ömründe bu kadar acımasız gözler görmediğini düşünüyordu. Albert Leeb kısa

Christopher de gözetleme deliğine yaklaştı. Ge-ce dürbünüyle bakan Canaris'in hışırtılı hışırtılı so-luk aldığını duyuyordu. Şafak söküyordu ve genç bu hafif ışıkta sislerin arasından çıkan savaş gemilerini gördü. Onların sessiz sedasız karşıda belirmesi tüy-ler ürpertici bir görünümdü. Daha küçük tekneler kı-yıya yanaşıyorlardı. Toplar gürlüyor, Kraliyet Hava Kuvvetlerinin Blenheim uçakları pikeye geçiyordu.

boyluylu ve dudaklarında kadınımsı bir yumuşaklık vardı. Kahverengi saçı ve küçük bıyığı Himmler'inki-nin bir kopyasıydı. Acı vermekten zevk alan birine benziyordu. Genç bu adı hiç unutmayacağına inan-maktaydı.

Yakında duran Canaris buruşuk paltosunun ko-lunu iterek bileğindeki saate baktı. İçerisi sıcak ve rutubetliydi. SS'ler deri pardösülerini çoktan çıkar-mışlardı. Sadece Canaris paltosunun içine büzülmüş-tü. Bu adam hiç ısınmıyormuş gibiydi. Christopher avuçlarındaki terleri siliyordu durmadan. Ensesi ve alnı ıslanmış, sınırları de iyice gerilmişti.

Saldırı birden başlayınca hepsi de şaşırıldı. Çün-kü umdukları yönden başlamamıştı bu. Top sesleri uzaktan geliyor, seslerden en az sekiz kilometre ka-dar uzakta bir yerden ateş edildiği anlaşılıyordu.

Sonra topolar büyük bir gürültüyle sahili dövme-ye başlar. Breucher gözetleme deliklerinden bi-rindeydi. Christopher onun kazık kesildiğini gördü. Alman ajanı Zeiss dürbünü gözlerine götürdü. Ca-naris de yaklaşıp baktı. Breucher dönerek içtenlikle gülümsedi. «Yaşamın kurtuldu, Aeneas. İngilizler gel-di.»

Yukarıda Hurricane'ler Bismark bataryalarını dövü-yolrardı. Bunlar avcı uçaklarıydı. Peki bombardıman uçakları neredeydi?

Çıkartma gemileri sahile tam yakalaştığı sırada top ateşini tekrar başladı. Christopher Almanların mı, yoksa Kraliyet Donanmasının mı ateş ettiğini bilmi-yordu. Hâlâ neden İngiliz bombardıman uçaklarının gelmediğini düşünmekteydi.

Yer sarsıldı. Genç bu sarsıntıyı iliklerine kadar hissetti. Askerler makinelilerin başına geçmişlerdi fakat ateş edebilecekleri bir hedef yoktu henüz. Sa-dece uzaktaki çarpışmayı seyrediyorlardı.

Daha fazlasını görmek istemeyen Chrstopher dönerek yürüdü. Haberinin doğru olduğunu kanıtla-mıştı. Artık gitme zamanı geldiğine inanıyordu. Fakat Canaris yolunu keserek konuşmaya başladı. Chris-topher duyamadığı için kulaklarını kapatan tıkaçlar-dan birini kaldırdı. Canaris haykırıyordu. «Bitene ka-dar burada kalacaksın. Yaptıklarının sonucunu sey-retmeni istiyorum.»

Canaris onu çekerek yine gözetme yerine götür-dü.

Dumanlar açılınca Messerschmitt'ler pike ya-parak saldırıya geçtiler. Etraf aydınlanmaya başla-mıştı. Christopher çıkartma gemilerinin sığ sular da manevra yapmaya çalıştıklarını gördü.

Gürültü korkunçtu. Kulaklarında tıkaç olması-na karşın yine de patlamaları duyuyordu. Çıkartma gemilerinden birkaçı sahile erişti ve kapaklar indi-

Oyunun Kuralları 226227228229230231232233234238240241 F : 16

ya kalkarsa, Londra haklı olarak her şeyi inkâr ede-bilecekti.

*

**

Çalışmalarının büyük bölümünü Rue Lafayette'-teki bir odada yapıyorlardı. Başlangıçta Christopher, «Bu iş için en uygunu patlayıcı kullanmak,» demiş-ti. «Öğle saatinde içeriye girer bombaları yerleştirir-sin. Bunlar patladığında da kilometrelerce uzakta o-Jursun.»

Fakat Bonnier buna yanaşmamıştı. Onun için bir onur sorunuydu bu. O kötü adamla yüz yüze gel-meliydi. Onu caydırmak olanaksızdı. Bunun üzerine ikisi de Belçika'da yapılmış 7.65 mm.'lik tabancalarda karar kaldılar. Bu tabancalara özel mermiler konul-du.

Balkondaydılar ve akşam üzeri olduğu için av-ludaki gölgeler uzamıştı. Christopher, «İşi bir kez daha prova edelim,» diye önerdi. «Bunu yarın yapa-cağız. Oldu mu?»

Bir yerde bir müezzin yatsı ezanını okuyordu. Bir bulut gökyüzünü kapladı ve ince bir yağmur başladı. Bonnier dudaklarının arasına sıkıstırdığı sigarayı yak-mak için eğildi. Fakat sigara yağmurdan iyice ısı-lanmıştı. Sonunda onu fırlatıp atarak içeriye girdi. Christopher ona baktı. «Her şey yolunda gidecek. Herkes böyle bir işten önce sinirli olur.»

Bonnier üzgün üzgün onu süzdü. «Korkmak ho-şuma gitmiyor. Zayıflık bu.»

Christopher dosyaların altından bir somun ek-mek çıkarıp içini yararak peynir doldurdu ve Fran-sızla paylaşmak için ortadan kopardı. «Seninle bü-

tün ayrıntıları yüz kere konuştuk fakat bunu bir kez daha yapalım, ha?»

«Gerekli mi? İş bu denli karmaşık sayılmaz, de-ğil mi? İçeriye önce sen girecek ve benim- için yol açacaksın. Sonra ben geleceğim ve onu vuracağım.»

«Lütfen bu işin her adımını ayrı ayrı konuşalım.»

*

**

Amiral Cunningham'ın karargâhı St. George O-telindeydi ama bir assubay onu kentin ta öbür ucun-daki şifre bürosuna yolladı. Christopher oradan Bay-kuş'a, Milne şifresiyle bir haber gönderdi. İki saat sonra, yani vakit gece yarısını biraz geçe cevabını aldı. HABERİNE UYUYORUZ. GÖREVİN YERİNE GETİRİLMESİNDEN SONRA KORUNMASI İÇİN HER ÖNLEM ALINACAKTIR.

Christopher, Bonnier'yi kurtlara atmayacakların-dan emin olmak istemişti.' İçi rahatlayarak kendi o-teline döndü. Uykuya dalmadan önce de Bonnier'nin bu plânın ne kadarını bildiğini düşündü. Genç ken-disini ne ölçüde kullandıklarının farkında değildi. Fransızlar Bonnier'yi, Darlan'ı öldürmenin kendi fik-ri olduğuna inandırmışlardı. Kendileri de gencin bu isteğini destekliyorlardı. Aslında onlar Bonnier'nin yakalanmasını istemekteydiler. Ondan sonra gencin feryatlarına kimse inanmayacaktı. Bonnier kendisini yakalayan polis müdürünü ve Hür Fransızlar! suçla-maya kalkacaktı. Kurtulabilmek için herkesi işe ka-rıştırmaya yeltenecekti. Böyle olması isteniyordu za-ten. Yoksa bunu İngilizlerin ya da Amerikalıların yap-madığına kim İnanırdı? Dünya cinayeti Fransızların işlediğini duymalıydı.

Bonnier tutuklanacak ve katil olduğu açıklana-

çaktı. Fakat onu idam etmeyecekler ya da cezalan-dırmayacakları. Anlaşmaları böyleydi. Sonunda da genç Fransa'da bir kahraman olarak tanınacaktı her-halde. Christopher, onu kötölemenin anlamı yok, diye düşündü. İş bitip de düş kırıklığına uğrayınca ne yapacak?

Donanma Komutanı Jean François Darlan ufak tefek bir adamdı. Arabasının arkasına oturarak sa-raydan ayrılmasını seyrettiler. Arabayı muhafızlarının bulunduğu bir başka otomobil izliyordu. Bonnier ka-pıya uzandı fakat Christopher ona engel oldu. «He-nüz olmaz.»

Bir süre daha park etmiş arabada beklediler. Sa-at birde saraydan çoğu üniformalı olan adamlar çık-tı. Christopher mırıldandı. «Bunlar Darlan'ın büro-sunda çalışan subaylar. Tamam.» Arabadan inerek büyük zarfı kolunun altına sıkıştırdı. Köşeye kadar yürüdü ve trafiğin hafiflemesini bekleyip karşıya geçti.

Güvenlik görevlileri Fransızdı tabii. Fakat Onla-rın yanında çok haşin yüzlü iki Cezayirli süvari du-ruyordu. Christopher hemen onları süzdü. İş son evreye gelince onlarla karşılaşacaktı. Acaba bü a-damlar keskin nişancı mıydılar?

Koltuğunun altındaki zarf ve belgeleri sayesinde sarayın bahçesine girdi. Zarf mühürlüydü ve üstün-de, 'Gizli. Sadece Yüzbaşı B. Charbonneau'ya verile-bilir' yazılıydı.

Hiç acele etmeden ağır ağır geniş merdivene yaklaştı. O sırada merdivenin yan tarafında kalan hizmetkârlar geçitini fark etti. Burasını artık küçük

rütbeli kimseler kullanıyordu herhalde. Oraya birkaç bisiklet ve daha sonra kullanabileceğini düşündüğü bir motosiklet bırakılmıştı. Darlan'ın bürosunun pen-ceresinden çıkıp behçeyi geçince o geçitin yanına varabilirdi.

Saraya girince yine bir güvenlik soruşturmasının-dan geçirildi. Sonra merdivene gitti. Bir Fransız su-bayı sert adımlarla ana kapıya doğru yürüdü. Yuka-rıdaki sahanlıktan iki nöbetçinin geçip uzaklaştığını da gördü. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken nereye gideceğini bilen genç bir İngiliz donanma subayı gibi davrandığının farkındaydı.

Dört günden beri sarayı incelemişti. Türlü ba-hanelerle buraya belki altı kez gelmişti. Onun için de güvenlik görevlileri onun yüzünü tanıyorlardı ar-tık. Herkesin birbirine duyduğu güvensizlik, işi daha karmaşık hale koyuyordu. Sarayda Fransız, İngiliz, Amerikan, Hollanda, Polonya üniformasıyla dolaşan adamlar, Bedeviler, Berberiler, Araplar vardı. Ayrıca saraydaki Vichy hükümetini tutan Fransızlar, De Gaulle'den 'Churchill'in Fransız' diye söz ediyor ve ona güvenmiyorlardı. Çünkü De Gaulle her fırsatta Petain'e kafa tutmuş ve ona karşı Madagaskar, Su-riye ve Dakar konularında Churchill'e uymuştu. O ara Darlan'ın yerine De Gaulle'ü tutacak pek az Fransız bulunuyordu. İki tarafın da uygun bulunduğu aday GeneralHenriGiraud'ydu. Giraud altı ay önce Alman esir kampından kaçmıştı ve o günden beri de

Almanlar aleyhinde atıp tutuyordu. General bu ara-da De Gaulle'cülerini de aşağı görerek, «Biz müttefikler tarafından kurtarılmak istemiyoruz,» Darlan'ın yerine geçmeyi istediğini de saklamıyordu Giraud.

Koridorun ortalarında bir tuvalet vardı. Christoph-herorada bekleyerek tabancasını çıkardı. Silâhı ku-lağının yanında sallayıp mermilerin sesini duydu, sonra bunu cebine sokup tuniğinin altındaki 7.65'lik Bubi şarjörüne baktı. Bir süre daha bekleyip pence-reyi açarak önünde bisikletlerin durduğu geçite bak-tı.

Bonnier siyah bir Peugeot 402'yle saray kapı-sına geldi. Kahverengi paltosunun yakasını kaldırıp kendine esrarlı bir hava vermişti. Christopher yüzünü buruşturdu ve o sırada Bonnier aşağıdaki geçitten içeri girdi. Artık Christopher'in endişelenmekten baş-ka yapabileceği bir şey yoktu.

Christopher Darlan'ın bürosunun dış kapısına gidip derin bir soluk alarak kapıyı açtı. Sonra iç ka-pıya vurdu. Dış odaya girmesini açıklayacak yalan dilinin uçundaydı ama içerisi boştu. Christopher ka-pıyı kilitleyip dairenin diğer dört odasını da çabucak aradı. Baykuş bu konuda kesin konuşmuş, «Hiç ta-nık olmamalı,» demişti. «Ya tanıkları ortadan kaldır ya da oradan ayrılıp daha sonra tekrar dene.»

Neyse, daire boştu. Karartma perdelerinin arka-larına, gardroplarm içine, hattâ Darlan'ın özel duşu-nun perdesinin arkasına bile baktı. Tekrar sekreter odasına gelince Bonnier'nin kararlaştırdıkları şekil-de kapıya vurduğunu duydu. Hemen kapıyı açtı. Genç yan yan içeriye girdi. Ter içinde kalmıştı; du-vara dayanarak gözlerini kapattı. Sonra bir sigara yakmaya kalktı ama Christopher bunu gencin ağzın-dan çekip yere attı. Bonnier'in yüzü kıpkırmızı ke-sildi.

Christopher, «Buraya gelince bir sigara koku-su duymaları eksikti,» diyerek eğilip yerden aldığı sigarayı cebine soktu. Bonnier'i Darlan'ın odasına soktu. Saat 13.50'yi gösteriyordu. Darlan'ın masa takvimine bakmıştı. Amiralin 15.15'te bir randevusu vardı. Onun için işi daha önce bitirmeleri gerekiyor-du. Christopner, Darian'ın o gün yemekte fazla kal-mayacağını ummaktaydı. Gidip avluya açılan çift ka-natlı kapının sürgüsünü çekti. Kapıyı aralayarak dışa-rıya baktı. Bir grup Gezayirli süvari çimenleri eze-rek geçti. İki subay da gölgede durmuş konuşuyorlar-dı.

«Bir Alman filmindeki casusa benziyorsun. Ya-kanı indir ve sakın ol.»

DüVarda Amiral Darian'ın tanınmış devlet adam-larıyla çekilmiş fotoğrafları vardı. Adamın küçücük gözleri bir domuzunkini andırıyordu. Onun yılın baş-larında Hitler'e gidip yardım önerisinde bulunduğu da söylenmekteydi.

Bir kapı açıldı ve ayak sesleri yankılandı. Bonni-er korkudan gözlerini iri iri açarak yerinde kazık ke-silip kaldı. Christopher onu perdenin arkasına iterek geçip yanında durdu. Elleri her an Bonnier'in ağzını kapatmaya hazırdı. Fotoğrafların camları ayna gö-revi yapıyordu. Bir subayın gelip masaya bir dosya dolusu belge bırakarak çıktığını gördü. Dış kapı ka-panınca Christopher tekrar soluk almaya başladı.

«Daha doğru dürüst hareket etmen gerekir.»

Bonnier perdenin arkasından çıktı. Durmadan yutkunurken gırtlak kemiği aşağı yukarı oynuyordu. Başını hızla salladı. «Biliyorum... biliyorum.» Fakat neredeyse tabancasını düşürecekti. Christopher ge-rekli olana kadar silâhı cebine sokmasını söyledi.

Sonra yine sekreter odasına geçtiler. Cezayirli süvariler hâlâ bahçedeydi. Bonnier'nin sinir krizi ge-çirmek üzereymiş gibi bir hali vardı. Christopher ha-fif sesle öğüt verdi. «Gövdesine ateş et. Mümkünse kalbinden vur fakat gövdeye isabet edecek bir kur-

şun da işi görür.» Dum dum kurşunları vücuda gir-dikleri an parçalanırlardı. Parçalar vücuda yayılıp organları paralardı. «Bir tek kurşun yeterli. Hem tek kurşun atılırsa bu sesi başka bir şey sanabilirler. Bu da lehimize olur. Anlıyor musun?» «Evet... evet.»

Christopher, ölümüne çok yakın olduğu için yaşama da o denli yakın, diye düşündü. Ne saçma şey. Bonnier neredeyse kaskatı kesilip şizofreni belirtileri gösterecek...

Christopher dikkat kesilmişti ve koridordan gelen ayak seslerini de önce o duydu. Bonnier bu kez dürtmeye gerek kalmadan yürüdü; Bir dosya dolabının yanında duvara yapışıp kaldı. Christopher de kapının arkasına geçti. O sırada biri odaya girdi,

Topuklar yere değerek ses çıkardı. Ayakkabılar gıcırdadı. Darlan bürosuna giderken, Bonnier silâhını çekti. Dosya dolabının arkasından çıktı. Darlan bir şey söyledi ama bu bir söz değil daha çok bir ho-murtuydu.

Darlan odanın ortasında durmuş, Bonnier'nin silâhına bakıyordu. Christopher'i görmemişti.

Darlan, başını kaldırdı. O anda Bonnier'le göz göze geldiler. O zaman Bonnier donup kaldı. Elinde tabanacayla öylece bakıyor, Darlan da gözlerini Bonnier'in yüzünden ayırmıyordu. Fakat gencin bir şey yaptığı yoktu. Suratı dehşetten taşlaşıp kalmıştı. Christopher onun tetikteki parmağının gerilerek bembeyaz olduğunu gördü. Budala emniyet mandalını açmayı unutmuştu.

Christopher'in nişan almasına gerek yoktu. Da-na başlangıçtan beri silâhını Darlan'ın kamına çevirmişti. Bir poligonda atış yapar gibi tetiği çekti. Ama amiral aynı anda Bonnier'ye saldırmak için dön-

düğü için kurşun boşa gitti. Christopher tekrar ateş etti ve kurşunu yiyen Darlan'ın o hızla duvara yapışıp karnını tutarak kaldığını gördü.

Dış kapıya vuruldu. Christopher iki adımda Bonnier'nin yanına erişip silâhı gencin eline tutuşturdu. «Hemen tabancanı bana ver!»

Christopher çekince Bonnier tabancayı bıraktı. Kapıya tekrar vuruldu. Kapı açılırken Christopher pencereden bahçeye atlayıp uzaklaştı. Emir böyleydi. Orada bulunmaması gerekiyordu.

Dizlerini bükerek ayaklarını ve avuçlarını yere vurduğu an Darlan'ın odasından arka arkaya iki silâh sesi geldi. Christopher doğrulup yürüdü. Ceza-yirli süvariler onu görmüşlerse durum kötü demekti. Bir an sonra dar geçite daldı.

Motosiklet bıraktığı yerdeydi. Hemen üstüne atlayıp motoru çalıştırmadan ayaklarıyla yere basıyordu. Yavaş hareket ediyor ve gürültü yaparak dikkati çekmek istemiyordu. Fakat başka; silah sesi gelmedi; bu iyiye işaretti.

İzleyebileceklerini düşünerek motosikleti getirmiş, bununla bahçe kapısından çıkabileceğini düşünmüştü. Fakat olayı bir panik değil şaşkınlık izledi. Beş dakika sonra bir asker koşarak saraydan çıktı. Bahçe kapısına gidip muhafızlarla kısa süre konuştu. Darlan ölüyordu. Bir araba çağırılmıştı. Askerler dehşete kapılmışlardı fakat katili yakaladıklarına inandıkları belliydi. Adamlar 'yaralı' sözcüğünü kullandılar. Ancak Christopher kurşunun girişini görmüştü ve Darlan'ın yarım saatlik bile ömrü kalmadığını biliyordu. Onun için motosikleti bırakarak yürüye yürüye kapıya yaklaştı. Orada muhafızların anlattıkları korkunç olayı dinledi. Çok şaşırılmış ve öfkelenmiş gibi bir tavır ta-

kındı. Doha sonra özür dileyerek bahçe kapısından çıkıp uzaklaştı.

I *

Christopher şifre bürosuna geldi. Kapıdaki deniz piyadeleri onun sarı izin kartına bakıp geçmesi için işaret ettiler. Onu gören subaylardan biri masasından bir kâğıt aldı. «Mr. Hamilton, verdiğiniz sinyalin

kar-şılığ ı geldi.» Mesaj kâğıdını Christopher'e uzattı.

Genç elindeki branda bezinden çantayı yere bı-rakıp izin kartıyla diğ er kimlik belgelerini cebine sok-tu ve kapının üstündeki saate bir göz attı. Yediyi yir-mi beş geçiyordu. Eğer kurtarılması için emir verilme-mişse, Bonnierler yirmi dakika sonra kurşuna dizilecek-ti. Geceyi Bonnier'nin yaşamının başlan-ması için boşuna yalvarmakla geçirmişti. Tigger'e, Christopher Robbin adıyla mesajlar göndermiş,, gencin kurtarılma-sını istemişti. Bu da gelen ilk cevap olacaktı.

Pencerelerden biri açık ve oda soğ uktu fakat Christopher'in alnında ter tanecikleri belirmişti. Bran-da bezi çantadan AA Milne'in Pooh Köşesindeki Ev adlı romanını çıkardı. Şifreleri çözmek için bu kitap-tan yararlanıyordu. Kurşun kalemle harfleri yazmaya başladı. 'ÇOK GİZLİ. ACELE. POLİTİKA OYUNLARINI BIRAK VE HEMEN DÖN. BAYKUŞ.'

Hepsi bu kadardı. Kitabı çantaya sokarken so-ğ ukanlıkla düşündü. Pekâlâ. Onu tek başıma kur-tarmam gerekiyor.

Üçüncü kat koridorunda iç avluya bakan bir pen-cere vardı. Merdiveni ikişer üçer atlayarak çıktı. Ora-dan bakınca Hussein Bey Atış Poligonunun yüksek duvarlarının gerisinde kalan binaları ve avluyu gördü. Büyük kapı bir kamyonun geçmesi için açılmıştı. Araç

durur durmaz askerler atlayacaklardı. Gelen idam mangasıydı.

Bonnier'yi henüz getirmemişlerdi. Dört yüz met-re kadür ileride, Amiral Darlan'ın cesedi katafalka konmuştu. Bu sabah onu selamlayacaklar arasında Grraud,EisenhowerveCunninghamda vardı. Bu iki-yüzlülük Christopher'in midisini bulandırıyor.

Resmi kılıkta bir grup Fransız subayı kapıya gel-di ve kışlaya girdi. Uzaklık fazla olduğu içinChristop-herartık Darlan'ın yerine geçeni Giraud'nun onlarını arasında olup olmadığını anlayamadı. General, Bon-ier'i Noel günü divanı harbe çıkarmış ve ertesi gün idam edilmesine karar vermişti. Adaletsizliğin çark-ları inanılmaz bir telaşla dönüyordu.

Christophercesaretle içeriye girmekten başka bir şey yapamayacağını düşünüyordu. Cebindeki kim-liklerden yararlanarak kapıdaki muhafızların yanından geçebilirdi. Sonra Bonnier'yi kurtarır ve doğru kışla kapısına koşardı. Bu bir intihar koşusu olacaktı. Ama başka seçenek var mıydı?

Bu arada mendilini kamyonun deposuna sokup bir kibrit yakabilir ve patlamaya, yangına neden ola-bilirdi. Böylece dikkati başka tarafa çekerdi.

Kafasında bir plan tasarlamaya başlamıştı. Pen-cereden dönerek merdivene gitti.Bonnie-ron dakika-dan daha hısa bir süre sonra idam edilecekti. Deli gibi giderken onu arayanlardan biri karşısına çıktı ve alarmı verdi. Birden polis üniformalı adamlar etrafını sardılar. Polis Müdürü D'Astler karşısında belirdi. «Lütfen tabancanızı bana verin.»

Christopherdurumu hemen anladı. «Demek onu başışlamayacaklar?»

«Hayır. Londra'dan sizi sağ-salim vatanınıza yol-lamak için emir aldık.» Adam yavaşça parmaklarını sallayınca, Christopher tabancasının kılıfını açtı. O-radd silahlı sekiz polis vardı. Polis müdürü de çok na-zik konuşuyordu fakat zorlamaya kalkarsa kendisini hemen vurabilirdi. Christapher tabancasını namlu-sundan tutarak uzattı. D'Astier silahı aldı ve bir yar-dımcısına verdi. Sonra Christopher'in kolunu yaka-ladı.

Birlikte güneşe çıktıklarında adam, «Onu getiri-yorlar,» diye mırıldandı. Christopher bulvarın karşı-sındaki açık kapının gerisinde Bonnier'yi duvara doğ-ru götüren askerleri gördü. Yalnız idam mangasını göremiyordu. Bir subayın, «Doktur.» diye bağırıldığını duydu.

Duvarın önündeki direğe bağlanmış olan ince, genç adam titriyor fakat başını dik tutuyordu. Güneş yüzüne vurmuştu, gözleri de kapalıydı.

D'Astier, Christopher'i orada bekleyen bir Rena-ult'ya bindirdi. Arabanın tutunma kayışından geçirilen kelepçeler Christopher'in bileklerine takıldı. Önde o-turan ajan oturduğu yerin arkasına dayadığı Le Mat' in namlusunu gence doğru çevirdi. Christopher'in boy-nuna nişart almıştı. Gencin ustalığını bildikleri için en küçük bir olasılığı, bile göze almak İstemiyorlardı.

D'Astier de yanına oturdu. Araba hareket ettiği sırada Christopher idam mangasının ateş ettiğini duy-du. Yaşlarla dolan gözlerini kapatarak başını önüne eğdi. «Kalleş herifler!»

D'Astier'in sesi yumuşaktı. «Bunu ben de kabul ediyorum. Bu kadar acele etmeleri insanlığa yakış-mazdı.» Araba dönünce Christopher gözlerini koluyla sildi. Araba polis merkezine doğru dönmemiş, limana gidiyordu.

D'Astier devam etti. «Dün gece hücresinde Bon-nier'yle konuştum. Genç adam. Hür Fransa'nın zaferi

için ölmeye hazır olduğunu söyledi. Darlan'ı, ülkesinin onuru için vurduğunu açıkladı.»

Christopherinanmaz gözlerle ona baktı. «Suçu itiraf mı etti? Onlara Darlan'ı öldürdüğünü mü söy-ledi?»

«Bu bir sır sayılmaz, Öyle değil mi?»

«Neden bana engel oldunuz?»

«Bir olay istemjyardük. Orada bir şey başaramaz sadece ölürdünüz. Sorular sorulurdu. Bunların da bir yararı olmazdı. Anlamanız gerekir, mösyö. Bunu anlamalısınız. En baştaki kimse onun ortadan kaldı-rılmasını istedi. O genç adam kimseye bir şey açıkla-yamaz artık. Öyle değil mi?»

D'Astier'in böylece duruma uyuvermesi Christop-her'in içini bulandırdı. Öfkeyle, «Onu kurtarabilirdi-niz,» diye söylendi.

«Hayır. Tıpkı sizin gibi ben de boşuna uğraşırdım ve boş yere kendimi feda ederdim. Bunu anlayamı-yor musunuz? Onun idamını emrettiler.» D'Astier ara-banın tavanına baktı. Sözlerinin anlamı açıktı. Bu emir Londra'dan mı,Washington'danmı, yoksa Hür Fran-sızlardan mı gelmişti?

Renault bir rıhtımda durdu. Christopher'in kelep-çelerini çıkardılar. D'Astier onunla birlikte iskelenin ucuna kadar yürüdü. Orada, içinde iki liman polisi bu-lunan kıçtan takma motorlu bir tekne duruyordu.Ch-ristopher,«Beni dinleyin, D'Astier...» diye başladı.

«Boşuna tatsızlık çıkarmayın, dostum. Bu mah-volmanızdan başka bir işe yaramaz.»

Christopheraksi aksi, «Herhalde bu komplodaki rolünüzü açıklamak niyetinde değilsiniz,» dedi.

«Tıpkı sizin gibi ben de böyle bir şey yapacak de-ğilim.» D'Astier yaklaşması için yardımcısına işaret etti. «Uçak sizi. bekliyor.» Polis müdürü elini uzatınca,

yardımcısı Christopher'in tabancasını onun avucuna bıraktı. Adam silahı gencin belindeki kılıfa koyup mı-rıldandı. «Silah boş tabii.»

Christopher, «Belki yine görüşürüz,» diye homur-dandı.

«Sanmıyorum. İyi yolculuklar, mösyö.» Christopher merdivenden inerken adam, «Ne za-mandan beri bu İhtesiniz?» diye sordu. «Üç yıla yaklaşıyor.» «Peki, kaç yaşındasınız?» «On yedi.»

D'Astier, «İngilizleri hiçbir zaman anlayamayaca-ğım,» diye mırıldandı.

12

Pooh yaklaştıkları kapıyı işaret ederek, «Umudu-nu kes,» dedi. Sonra iterek kapıyı açtı. Masa başın-da oturan şişman kıza baktı. «Bizi bekliyor.» Sekre-ter de geçmelerini işaret etti. Christopher adamın o-laydan haberi olup olmadığını bilmediği için bundan söz etmemiştir. Portsmouth'tan trene biner binmez de Pooh, Kuzey Afrika'ddaki başarılarını ve düşmanın ye-nilgisini anlatmaya başlamıştır. Montgomerydüşmanı kovalıyordu. Almanlar Stalingrad'da zorluklarla kar-şılaşmışlardı. Pasifik'te deniz savaşları oluyordu. Ch-ristopher onu pek dinlememiştir. Öfkeden sınırları geril diği için uçakta uyuyamamış, Baykuş'la karşılaşınca neler söyleyeceğini tasarlamıştır.

Pooh onu gerideki odaya soktu.

Baykuş, «Onu sağ salim getirdiğin için teşekkür-ler,» diyerek Pooh'u savdı.

Christopher adamın önünde durup sakın ve kuru

bir sesle konuştu. «Bonosözvermiştiniz.»

«Zaman bulamadık, dostum. Kimse Giraud'un, Bonnier'i hemen idam ettireceğini düşünemedi. Fa-kat onu elinde ateş edilmiş silahla yakaladılar. Üz-günüm,Christopher.Lütfen bana inan. Fakat doğru dürüst iş göremeyen Birleşik Müttefik Güçler Komu-tanlığından bir af çıkarttıracak zaman olmadı. İnsan her şeyin plana göre gitmesini bekleyemez, değil mi?»

«Affa kim engel oldu. Siz mi?»

«Giraud sanırım.»

«Yok, bu emir çok daha yüksek yerden geldi.»

«Öyleyse De Gaulle'ün yanında biri olmalı. Bu işi ben de ancak senin kadar biliyorum.» Baykuş son de-rece sakindi. «Tigger'le elimizden geleni yaptığımıza inan.»

Christophersakinleşmedi. «Size Bonnier'nin, Darlan'ı öldürmediğini haber verdim. Bu habere daya-narak Başbakan ve gerekirse GeneralElsenhowera-racılığıyla işi halledebilirsiniz.»

«Olmazdı.»

«O ölmemeliydi!»

Baykuş tehdit eder gibi parmağını kaldırdı. «Sa-kin ol,Christopher.Böyle öfke nöbetlerine dayana-mam. Sen bu işteki siyaseti anlayamıyorsun.

«Politikanın Allah belasını versin! Sizin için hava hoş. D'Astier'nin arabasına kelepçelenerek oturup idam mangasının ona ateş etmesini dinlemediniz.»

«Bunu yapsaydım büyük budalalık ederdim doğ-rusu.»

«Bonnier'yi ben öldürdüm sayılır » Birden kendini çok yorgun hissetti.

Baykuş bir okul müdürü gibi kaşlarını çatmış onu «üzüyordu.

Christophermahsus hafif sesle konuştu. «Bu işe

gitmeden önce size masum kimseleri öldürmeyeceği-mi söyledim. Bana Bonnier'nin kurtarılacağına dair söz verdiniz.»

«Sözümü tutmak için elimden geleni yaptım, fa-kat başaramadım.»

«Siz namussuzlar, sadece...»

«Otur.»

Baykuş'un sesindeki emirden çok, duyduğu bez-ginlik gencin bu söze uymasına neden oldu. Baykuş da kendi iskemlesini yaklaştırıp sakın fakat tehdit eden bir tavırla Christopher'in dizine vurdu. «Bu ço-cuklukları unutmanın zamanı geldi artık. Bonnier sa-vaşta ölen biri sayılır. Hepsi bu kadar. O ne yaptığını biliyordu. Tehlikeyi bilerek bu işe girdi. İnsanlar be-lirli şeyler için daima öldürmeye ve ölmeye hazırdır-lar. Bu, okul çocuklarının tartıştıkları bir ahlâk felse-fesi değildir.»

Christopher gözlerini kırıştırdı. Hazırladığı söz-leri anımsamak için kendini zorladı. Fakat bitkindi. O-nun için de büyük bir içtenlikle konuştu. «On beş ya-şımдан beri sizinle Tigger için adam öldürüyorum. Artık her şey bitti. Bana verdiğiniz sözlerden sık sık caydınız. Başbakanın özel katili olmaktan bıktım.»

«Son sözün bu mu?» Baykuş şaşırmaşa benziyor-du. «Öyleyse bunları söylemen için seni Tigger'e gö-türmeliyim.»

ı *

Baykuş onu tünelden geçirip ChurchiH'in odasına soktu, kapıyı da kapattı. Başbakan viski bardağını masaya bırakarak, «Demek Darlan'ı vuran sendin?» diye homurdandı.

«Evet, bendim.»'

«Ondan sonra namlusundan dumanlar çıkan ta-

bancayı da Fransızın eline tutuşturdu, ha?» «İstediyi buydu.»

Churchill berbat Fransızcasıyla mırıldandı. «Fran-sa'nın zaferi için.» Sonra yine İngilizce devam etti. «O gençten hoşlandın, değil mi?»

«Evet.»

«John Amca bana telefon etti tabii. Onun için hazırlıklıyım. Demek yeterince insan öldürdün ve bana yanlış yolda olduğumu göstermeye geldin. Belki de, 'Komutanın olduğumu ve asker olduğumu unut,' türün-den bir konuşma yapacağımızı umdun. Beklediğini bulamayacaksın ve seni düş kırıklığına uğratacağım için üzgünüm. Senden hoşlanırım. Sen de aynı şekil-de Bonnier'den hoşlandın. Fakat hoşlanmama karşın seni yine de oraya gönderdim. Çünkü müttefiklerimi-zin buna gereksinmeleri vardı. Çünkü siyaset böyle gerektiriyordu. Christopher, bunu ilk kez söylemiyo-rum ve son kez olacağını da sanmıyorum. Yalnız söz-lerimi dinleyeceğine güveniyorum. Zafer olmazsa ya-şayamayız. Korkunç Nazi baskısına karşı bu tür bir savaş yapmamız gerekiyor. Önümüzde bizi bekleyen, hemen ilgilenmemiz gereken sorun, ne özgürlük, ne de insanların rahatı. Ne ahlak, ne de masumlar için adalet. Karşımızda sadece güç sorunu var. Savaş bu gücün durumunu saptar. Askeri, siyasi ve ekonomik gücü söylüyorum. Güç, ahlâkın dışında kalan bir şeydir kuşkusuz. Onun için de savaşla ilgili sorunları ahlâk bakımından inceleyemezsin. Çoktan öğrenmiş olduğun gibi, savaşta ilk kurban ahlaktır. Savaşta her kurban ölümsüzlesin Bonnier'nin ölümü cepheye ö-len bir askerinkinden farklı değil. Fakat gücümüzü ortaya koymak ve Darlan'ın ortadan kaldırılması için

Oyunun Kuralları 258259260261262263 266-*

buruşturdu. «Pooh fevkalade bir kaynana olurdu.» «O seni çok seviyor.»

Christopher, «İzin alabilir misin?» diye sordu.

«Ne yazık ki, pazardan öncearamam.Bana dur-madan savaşta olduğumuzu söylüyorlar.» Ayakkabılarını çıkarıp dolaba doğru gitti.

Christopher, «Omuzlarını geriye ver,» dedi. Patricia'nın göğüsleri harikaydı fakat bunları gizlemek ister gibi kamburunu çıkarıyordu.

«Keşke bir yere gidebilseydik...»

«Burada kalabilir miyim?»

«Kalmazsan çok üzülürüm. Ama günlerini nasıl geçireceksin?»

«Bilmiyorum. Kendimi toparlamaya çalışacağım.»

«Zavallı Christopher... Canını çıkardılar değil mi? Bence bunlardan söz etmeye gereksinmen var.»

Christopher'in çıkarmaya çalıştığı mantar birden şişden fırlayarak tavana çarptı. Patricia onun şaşkın şaşkın ovucundan akan şampanyaya baktığını gördü. «Bütün bunları uzun süre içinde saklayacak olursan...»

«Bunu söylemeni sana Poohmuönerdi?»

«Hayır.» Genç kadının yeşil gözleri öfkeyle parladı. «Kafamı biraz kullanabileceğimi kabul et, lütfen.»

«Özür dilerim.» O anda şampanya kadehi getir-memiş olduğunu anımsadı. Kadeh almak için mutfağa döndü. Geri geldiğinde Patricia'yı oturma odasında buldu. «Ne yiyeceğiz?»

Christopher, «Aç değilim,» diye cevap verdi.

«Ballı çörek yapayım mı?»

«Olur.» Kadının peşinden mutfağa gidip çekine çekine mırıldandı. «Tekrar mutlu bir yıl dilerim.» Patricia'nın dolaptan un filan alarak, hamur yoğurmasını seyretmeye başladı. «Beni bıraktılar. Fakat normal

268270273 F : 18:

ka seçenekler vermek yerinde olur. Yumurtalarımız!; birden fazla sepete koymalıyız.»

r*

Christophersert adımlarla binbaşının odasına girerek selam verdi. Hevesle beklediği an gelmişti. Onun için de hazırol vaziyetinde dururken, kendini tutama-yarak gülümsedi.

Fakat binbaşının sözlerini duyunca birden buz gibi oldu. «Donanma Bakanlığı, hemenPortsmouthka-rargâhına dönmeni istiyor. Korkarım, teğmen olama-yacaksın, Creighton.»

Orada şaşırıp kaldı. Eğitim; sırasında çok başarılı olduğu için ondan subaylığı esirgeyemezlerdi. Sınıfı üçüncü olarak bitirmişti. Hiç ceza almamıştı. Kolları iki yanında hareketsiz durdu. Yürüyecek hali kalma-mıştı.

«Buna çok üzuldüm.»

«Bir... bir neden gösterdiler mi, komutanım?»

«Hayır. Üzgünüm, Creighton. Fakat bunu benim-le tartışmanın anlamı yok. Bu İşin benimle hiç ilgisi bulunmadığını bil.»

Christopher dışarıya çıkarken müthiş öfkeliydi. Gençlere özgü idealleri, her şeyi düzeltme kararlılığı boşunaydı. Artık kurtuluş olmadığını anlıyordu. Bunu düzenbaz Baykuş yapmıştı.

!***

Baykuş ona bakarak güldü. «Seni çabucak bu-aya getirdi bu iş. Otursana.»

«Siz insan değilsiniz.»

«Haydi, haydi. Benim insan olacak zamanım

yok.»

«Sizin de, zamanın da Allah belasını versin!» Christopher masayı yumrukladı. «Eğer donanma subayı olamazsam, etrafıma bütün komandolarınızı toplasanız da...»

«Oturur ve sakın sakın bu işi konuşursak akşama kadar subaylık belgeni alırsın.»

Bu sözleri Christopher'in öfkesinin sönmesine ne-den oldu. «Doğru mu? Yani subaylık?»

«Evet. Seni BKKB'ye yollarız. İstediyin bu değil miydi?»

Christopher hâlâ kuşkuluydu. «Bunun bedeli ne-dir?»

«Otur.»

Christopher koltuğa çöküp kaldı.

Baykuş, «Seni subay yapmamalarının bardağı ta-sıracak son damla olacağını biliyorduk,» dedi. «Sırf tepkini görmek için bunu düzenledik. Nasıl hareket edeceğini bilmek istiyorduk. Eğer öfkeye kapılıp mey-hanelerde kavga çıkararak etrafı kırıp dökseydin, sokak kadınlarının, polislerin önünde bana sayıp söv-seydin, seni yakalatıp savaş süresince bir yere kapa-tacaktık. Fakat ağzını açmadan bana gelmekle bu sınavı geçtin. Hem de büyük başarıyla.»

«Yaşasın.»

«Bizim için son bir iş yapmayı kabul eder etmez teğmen olacaksın.» «Şantaj bu.»

«Buna daha aylar var ve donanmadaki görevlerini de pek aksatmayacaktır. Sadece çağırduğumuz zaman harekete hazır olmalısın.»

Seçeceği şey belliydi. Bu karara aylar önce var-

mıştı. «Sizin için cellatlık etmeyeceğim. Teğmenlik de sizin olsun. Eğer...»

«Öyle bir iş değil. Silah bile taşımayacaksın.»

Christopher onu biraz terletmeye karar, verdi. «Bunları daha önce de duydum.»

«Bu kez gerçek. Ne suikast, ne öldürme. Tekrar dostun Rudi Breucher'le temas kuracak ve karşı tarafta haber yollayacaksın. Hepsi bu.»

Christopher hepsinin hiç de bu kadar olmadığından emindi. Çünkü sorun haber sızdırmak olsa her-hangi bir ajanı, hatta Breucher'in çift taraflı çalışan adamlarından birini kullanabilirlerdi.

«Dediğim gibi, bu işe daha birkaç ay var. Bu a-rada sen Portsmouth'ta YUNUS'A yani Beşinci Deniz-altı Flotillasına gidecek, düşman sahillerini gözetleme işiyle uğraşacaksın. Kendine iyi bak. Almanların tek-neni batırıp seni Manş'ın dibine yollamalarını istemi-yoruz.»

Christopher bir donanma teğmeniydi artık. Bu gerçektir. Northvays'in bodrumlarında düzenlenen bir numara değildi. Baykuş, Christopher'in bu isteğini an-layamamış ve, «Deniz subayı olmaya bu kadar önem vermeni aklım almıyor,» demişti. «Öyle bir sicilin var ki, yaptığın hizmetler sayesinde donanmadaki bütün amiralleri gölgede bırakırsın. Eğer işler gizli olmasaydı, şimdiye dek on kez Viktorya Nişanını kazanırdın.»

Bisikletle kalenin görkemli kapısından girerken nöbetçi kendisini selamladı. Birkaç binanın yanından

geçip bisikletini oradaki yirmi kadarının yanına bıra-kıp içeriye daldı. Nigel bekliyordu. «İki gün geç kaldın. Ne oldu?»

«Subaylığım konusunda bazı zorluklar çıktı. İş halletmek için Londra'ya gitmem gerekti. Neyse her şey yolunda şimdi.»

«Tanrıya şükürler olsun. Senin kovulduğuna da-ir söylentiler çıktı.»

Christopher güldü. «Hiç korkma.» Bunun için çok fazla savaşmıştı. Gerekse ydi Başbakana çıkıp subay olarak atanmasını isteyecekti.

Nigel saatine baktı. «Kırk dakika sonra toplantı var. Büyük bir harekâta gireceğimiz söyleniyor. Bura-ya tam zamanında-geldik.»

«Güzel. Biraz hareket bana çokiyigelecek.»

Büyük odaya girerek sıralara oturdular. Nigel, Christopher'idürtterek sehpalara yerleştirilip üstleri örtülmüş haritaları gösterdi. «Striptizin başlaması için sabırsızlanıyorum.»

Bir grup subay içeriye girince hepsi ayağa kalk-tı. Onların başında iriyarı bir binbaşı vardı. Nigel fı-sıldadı. «Bu ünlü Urganhart.»

Binbaşı bir puro yakıp konuşmaya başladı. «Lüt-fen dikkatinizi bana verin. Buraya O günü kokuşmak için toplandık. Yani Avrupa'nınışgalini. Bunun nerede ve ne zaman olacağını söyleyemeyeceğim. Çünkü bu-nu ben de bilmiyorum.» Bir haritanın örtüsü açıldı. «Fakat saldırının Hollanda'da Den Helder'le Fransa'-deki Britanya'da yer alan Brest'e kadar olan sahilde bir yerde olacağını biliyoruz. Bunu bizim gibi Alman-lar da biliyor. Bu altı yüz millik kıyıda önümüzdeki al-tı ya da sekiz ay içinde bir çıkartma olacaktır. Alman-lar geleceğimizi biliyorlar ve sahili koruma görevini Mareşal Ervvin Rommel'e verdiler. Kendisi Atlantik

Duvarını aşılmaz hale getirmeye çalışıyor. İki şeye gü-venebilirsiniz. Rommel emirleri yerine getirmek için elinden geleni yapmaktadır ve onun elinden gelen de en mükemmeldir.»

Urganhart devam etti. «iManş'ın karşı kıyısındaki Yeraltı Örgütünden haberler alıyoruz. Atlantik Duvarı-nın, Jutland Yarımadasından İspanyol sınırına kadar uzatılacağını öğrendik. Fakat Rommel, Manş kıyıların-da bir yere saldıracağımıza inanarak gücünü buralara toplamış. Almanların savunmaları çok güçlü. Milyon-larca denizaltı mayını ve diğer önleyicileri sahillere yerleştirilmiştir. Karada da barınaklar, siperler, tank engelleme duvarları, dikenli telden engeller, mayın tarlaları, türlü silahların yerleştirildiği mevziler bulun-maktadır. Luftvaffe'nin üsleri de yine o civarlarda. Kısacası Rommel görevini yapmaktadır. Şimdi biz de kendi görevimizi yapacağız.»

Adam purosundan bir nefes çekip gülümseyerek genç teğmenlere baktı. «İke'la Monty ve diğerleri kı-yıya çıktıklarında neyle karşılaşacaklarını bilmek iste-yeceklerdir. Bizim görevimiz de bu bilgiyi sağlamak-tır.»

Şu andan başlayarak çıkartma gününe kadar Den Helder'le Brest arasındaki sahilleri araştıraca-ğız. Bunu tamamlayınca baştan başlayacak ve sü-rekli olarak bilgilerimizi yenileyeceğiz. Saldırı emri ve-rilene dek bu böyle sürecek. Komutanlara kendi böl-gelerini nasıl tarayacakları konusunda özel emirler verilecek. Bu brifingle sizlere genel durumu açıkla-mak isterdim. Soru soracak olan var mı?»

Gemiye saran sis soğuk bir sessizliğe neden olu-ordu. Kaptan başa ve mizanaya gözcülerkoymuşun

Gemi çok ağır gidiyordu ve bütün lumbozlara ışıklan gizleyen kapaklar takılmıştı. Christopher güvertede vardiya subayının dolaştığını gördü. O karanlıkta iri-yan adam hayal meyal seçiliyordu. Nigel üstünde par-layan Sibi Gorman siyah lastik balıkadam kılığıyla ne-şeli neşeli geldi. Paletlerini parmaklarına takmıştı.

Bu sularda seyir tehlikeliydi. Sahile biraz yakla-şacak olurlarsa sudaki mayınlara çarpabilirlerdi. Fa-kat Nigel tehlikelerin farkında değil gibiydi. Zaten o tekerlekleri, kanatları, içilecek alkollü içkileri, biçimli bacakları ve göğüsleri olmayan şeylerle ilgilenmezdi. Donanmaya katılmadan önce yarış arabaları kullan-mıştı. Daha sonra da havacı olmak istemişti. Ama on-da tuhaf bir görme bozukluğu vardı. Renk körü değil-di; sadece yeşillerle mavileri karıştırıyordu. Onun için de pilot olamamıştı. Fakat Nigel böyle-bir şey yüzün-den yıkılacak bir tip değildi. Karşısına bir engel ko-nursa buna saldırmaz, yanından geçmek için bir yol arardı.

Christopher, Nigel'la arkadaş olmasının nedenini seziyordu. Geçirdiği deneyimler yüzünden durulma-saydı o da tıpkı Nigel gibi olurdu.

Birinin yaklaştığını duydu ve kaptan yanlarına geldi. «Tamam, sıra sizde.»

«Teşekkür ederiz, komutanım.» Christopher'le Nigel küpeşteye giderek şeytan, çarmıhından aşağıya indiler. Eskimo kayığı da hazırды. Dengeyi bozmama-ya dikkat ederek bindiler. Sonra ipleri çözüp uzaklaş-tılar.

Gemi sislere gömüldü. Christopher, «Tamam,» deyince kürek çekmeye başladılar.

Christopher sığ sularda kullanılan türden Sladen dalgıç kılığı giymişti. BKKB'de pek bir uyum yoktu. Örgüt birden genişlemişti. Onun için bulabildikleri her

şeyden, her türlü malzameden yararlanıyorlardı. İşte bu yüzden küçük bir denizaltıya gelecek yerde, bu Eskimo kayığıyla etrafı araştırmaya çıkmışlardı. Beş kişilik o küçük denizaltılardan bütün subaylara yete-cek kadar yoktu.

Yüzen mayınlara dikkat ederek ağır ağır ilerledi-ler. Mıknatıslı mayınlar tahta kayık yüzünden etkilen-mezdi. Hem bu tekneyi sessizliği ve su kesiminin de-rin olmaması yüzünden seçmişlerdi. Fakat civarda yü-zen ve dokununca patlayan mayınlar da olabiliirdi.

Sahile daha yaklaştıkları sırada sis de hafifleme-ye başladı. Doğudan beklenmedik bir rüzgâr çıkmış, sisleri dağıtıyordu. Bu talihsizlikti fakat yapabilecek-leri bir şey de yoktu.

Christopher dalgaların kıyıya hafif hafif vurduğu-nu işitiyordu. Karşılarında denize az eğimle inen uzun bir sahil vardı. Nigel yandan suya atladı ve bir an sonra! da teknenin yanını yakaladı. Çok alçak bîr ses-le, «Burada derinlik iki kulaç kadar,» dedi. Christop-her küreği alarak Eskimo kayığını daha da sahile

yak-laştırdı. Nigel onun yanında yüzüyordu.

«Tamam.»

Christopher küreği bırakıp hafif demiri Nigel'e uzattı. O da bunu ses çıkarmaması için suya sokup aşağıya bıraktı. Christopher demirin ipini sıkıca dü-ğümledikten sonra su geçirmez gereç torbasının bi-rini arkadaşına uzattı. Ardından kendi torbasını da sırtına takıp burundan tepeüstü suya daldı.

Bir süre suyun altından gittiler. Işıkların çevreye tutuyorlardı. Bu pilli sualtı lambaları pek güçlü değildi ve kırmızımsı bir ışık veriyordu. Böylece sahilden ba-kanlar bu ışıkları seçemezlerdi.

Sular çekildiği için kıyıyla deniz arasında otuz metre kadar bir mesafe vardı. Burası fazla sığ birsa-

hil olduğu için Almanlar mayın atmaya gerek duyma-mışlardı galiba. Lambalarını söndürüp sahile doğru yüzdüler. Suyun bir buçuk metre kadar derinlikte ol-duğu yerde durup başlarını dışarıya çıkararak nefes aldılar.

Suluk renkli kumlar yüzünden birden sahilde do-laşan bir nöbetçinin silüetini fark ettiler. Nigel arkada-şına sokuldu. «Hay aksi şeytan.»

«Biraz bekle. Uzaklaşabilir.»

Fakat bu tehlikeyi gösteriyordu. Kıyı dümdüzdü ve gizlenecek bir yer de yoktu. Bu durumda daha yu-karıda gözcü karakolları olması gerekirdi. Hem sis kalktığı için ortaya çıkmış durumdaydılar.

Hemen suya dalıp dipten aldıkları kum örnekle-rini kapakları sıkı kapanan kaplara' koydular. Kapları sırayla kullanmaları gerekiyordu. Çünkü geri döndük-lerinde örnekleri numaralayacaklardı. Bunun için bel-lerine cepli bir fişeklik takıyorlar her yirmi metrede bir aldıkları örnekleri soldan başlayarak sağa doğru ceplere yerleştiriyorlardı. Tankların sahilde bir bataklıkla saplanması istenmezdi tabii.

Oksijen tüpleri ve suciğerleri yoktu. Bu sadece dalma işiydi ve siyah balıkadam elbiseleri basınca karşı korunmaktan çok kamuflej ve üşümemek için kullanılıyordu. Manş nisan ayında korkunç soğuktu. Eğer balıkadam kılıkları olmasaydı, soğuk yüzünden ciğerlerini üşütüp ölebilirlerdi.

Christopher su geçirmez küçük bir yazı tahtası taşıyor, buna özel kalemle derinlikleri, kayaları, su-altı engellerini, mayın olup olmadığını yazmaktaydı.

Nigel suyun yüzüne çıktığında dişleri birbirine vu-ruyordu. Sahile baktılar. Nöbetçi gitmişti, Ne kıyıda, ne yukarıda biri vardı. «Bir denemek ister misin?»

Christopher, «Buraya onun için geldik,» diye ce-vap verdi.

Karşıda bir yeldeğirmenin silüetini seçtiler. O-rada Alman gözcüleri vardı kuşkusuz. Kıyının üstün-de alçak çıkıntıları da fark ettiler. Bunlar kaya olabi-lirdi. Ama öte yandan barınak da olabilirdi kuşkusuz. Christopher karnının üstünde sürünerek kumsala çık-tı. Nigel de yanındaydı. «Ya burada mayın varsa?»

Christopher sabırla, «Burada mayın olsa nöbetçi bir aşağı bir yukarı dolaşır mıydı?» diye fısıldadı.

«Pekâlâ.» Nigel sinirliydi ve Christopher bu duy-guyu çok iyi bilirdi.

Yaklaşınca o çıkıntıların barınak olduğunu anla-dılar. Bunların arasında kat kat dikenli teller vardı. Ama bunlar sahilin yukarısında kalıyordu. Kumsalı ko-ruyacak bir şey bulamadılar. Sonra gelgit çizgisinin üstünde kalan yerde çelik tank tuzaklarını görerek bunları hemen kaydetti Christopher. Her seferinde

birkaç santim kadar ilerliyorlardı. Bir uçtan diğerine kadar gitmek üç saatten fazla zamanlarını aldı.

İki kez nöbetçiyi gördüler. Bu aynı adam ya da bir başkasıydı. Christopher'le Nigel ileriye doğru çıkan karanın gölgesinde hareketsiz kaldılar. Fakat dö-nüşte, tam yarı yola geldikleri sırada biri ortaya çıktı. Hemen yüzüstü yattılar. Christopher arkadaşının bı-çağını çektiğini hissetti.

Hava bulutlanmıştı ye hiç ışık yoktu. Nöbetçinin silüetini seçebiliyorlardı. Sonra kumların çıtırtısını işittiler. Asker sahildeki tümseğe doğru geliyordu. Al-tı, yedi metre açıklarından geçecekti. Oradan kendilerini görme olasılığı azdı. Christopher'in eli bıçağına gitti. Nigel çeliğinin parlamaması için bıçağı bacağı-nın altına sokmuştu. Nöbetçi ağır ağır yaklaştı. Ona sahilleri gözetleyecek İngiliz komandolarına dikkat

etmesi söylenmişti. Silahı omzundaydı ve çevirip ni-şan alması için vakit isterdi. Bu da leyhlerineydi ama nöbetçi ateş edecek olursa çevredeki bütün askerler harekete geçerlerdi.

Nöbetçi birden durdu. Başını onlara doğru çevir-mişti ve karanlıklara bakarken omzundan silahını indirdi. Karanlıkta görmek kolay değildi; öğrenilmesi gereken bir şeydi bu. Nöbetçi hâlâ ne gördüğünden emin değildi fakat biraz sonra yürüyüp tam onların tepesine gelecekti. Aralarında pek az mesafe kalmış-tı.

Christopher hafif hisirtiyi duydu. Arkasında Nigel doğrulmuştu. Önden saldırıp nöbetçiyi bıçaklayacaktı. Christopher vakit kaybetmeden Nigel'i bileğinden ya-kalayıp kendisine doğru çekti. Kulağına, «Hayır. Bırak bana doğru gelsin,» diye fısıldadı.

Önden saldırıp bıçaklamaya kalkmanın işe yara-mayacağını kendisine ders veren ajanlardan öğren-mişti Christopher. Nigel bunu bilemezdi. Çünkü ko-mando kurslarında, Christopher'in bitirdiği adam öl-dürme kurşundaki derslerine yüzde onu bile öğretilmi-yordu. Kaburgalar vücudu korur, üstelik kalın kaput ve üniforma da bıçağa engel olurdu.

Adam yaklaşınca Christopher saldırdı. Botlu aya-ğıyla tüfeğe vurdu. Silah düşerken de kolunu nöbetçi-nin boynuna doladı ve bıçağı Almanın kulağının altına sokup sağ yumruğuyla sapına vurdu. Böylece çelik nöbetçinin beynine girdi.

Christopher onu sessiz sedasız yere bıraktı. Her şey altı saniye içinde olup bitmişti. Pek fena değil, di-ye düşündü. Ama eskiden çok daha hızlı hareket e-derdim... Sonra ölen adamın yanına uzandı. Makineli-ler ateşe başlayabilirlerdi. Fakat bir şey olmadı. Deniz bütün sesleri örtmüştü.

Sürüne sürüne uzaklaştı. Bıçağı çıkarmamıştı Almanlar komando bıçağını bulup yine kendilerini saldırdığını anlayacaklardı. Bunu Genelkurmay Uuş kanlığı emretmişti. Birkaç ipucu bırakmaları gereki-yordu.

Usulca suya girince Nigel mırıldandı. «Teşekkür

ler.»

«Bu da gecenin olağan işlerinden.»

Yüzerek demirli Eskimo kayığına gittiler ve de-virmeden binmeyi başardılar. Kayığa böyle binebil-meyi bir hafta çalışma sonucu öğrenmişlerdi. Demir alıp kürek çekerek uzaklaştılar. Artık heyecanı geç-tiği için iliğini donduran soğuşu duyuyordu Christopher.

Yarım mil kadar gidince Christophersuya bir el bombası attı. Boğuk, hafif bir patlama oldu ve deniz-altı elli metre kadar ileride suyun yüzüne çıktı. Genç-ler kayıktan atlayıp yüzerek denizaltına gittiler. Eski-mo

kayığı da akıntıya kapılıp sahile vuracaktı. B6y-lece Almanlar sahillerinin g6zlendiğini anlayan bir ka-nıt daha elde edeceklerdi.

Kapak açılmıştı. Merdivenden inerlerken dişleri birbirine vuruyordu. Kumanda k6pr6s6 karanlıktı ve biri onlara kaynar çay verdi.Christopherfincanı iki eliyle tuttuysa da titrediği için ağzına g6t6rene kadar çayın yansım d6kt6.

ı*#i *

İki hafta s6ren g6zc6l6k g6revini tamamlamayı na daha beş g6n vardı. Fakat Christopher'e Binbaşı Urguhart'ın yanına gitmesi emredildi. Geniriyınımıbayın karşısında hazırola dururken, neden sadece kendisini çağırdıklarını merak ediyordu.

«Otur. Creighton, B6yle sinirlerin gerilmesin. R6t-beni koparacak değilim. Tam tersine, komutanın seni 6vd6. Fevkalade alışmışsın.»

«Sağolun, komutanım.»

Masanın 6st6nde birbirine yapıştırılmış fotoğraf-lardan oluşmuş uzun şeritler duruyordu. Bu resimler uçakla çok y6ksekte alınmıştı. Binbaşı, Christopher" in baktığını fark ederek, «Her on beş dakikada bir bu t6r fotoğraflar aldırıyoruz,» diye açıkladı. «B6ylece b6lgeye girip, çıkan gemilerin belirli programları uy-gulayıp uygulamadığını anlamaya çalışıyoruz. Bu b6l-ge Calais'nin biraz ilerisinde, Gemilerin geçtikleri ka-nalların ne kadar dar olduğunu g6r6yorsun.»

«Evet, komutanım. Orası mayın dolu.»

«Tamam. Sen o b6lgeyi bir, iki kez araştırdın, de-đil mi?»

Christopher, 6stelik iki kez, su altındaki mayın kabloları y6z6nden az kalsın boğulacaktım, diye d6-ř6nd6. Fakat insan bu t6r şeylerden yakınamazdı.

«Açıklamak istediğin izlenimlerin var mı, Creigh-ton?»

«Hangi konuda, efendim?»

«Atlantik Duvarı. Bunu aşmamızı sağlayacak fi-kirler. Amirlerimiz b6t6n 6nerileri değerlendiriyorlar.»

«Dikkatimi çeken bir şey var, komutanım. Her şey denize doğru y6neltiymiş. D6şmanın arkasından sızarsanız korunmasız kalırlar. O silahlar karaya doğ-ru çevrilemez. Barınakların arka taraflarında makine-liler ve toplar için mazgallar yok. Onun için komando-lar bu mevkilere paraş6tle inip saldıracaklar ya da biz dar bir yere çıkartma yapar ve orada d6şmanı ya-rarak arkaya sızarsınız. Binlerce kişinin aynı şeyleri d6-ř6nm6ř olduğundan! eminim, fakat ekleyebileceğim başka bir şey yok.»

«Bunu yukardakilere bitdirmeye değer. Aferin.» Urquhart gibi kolay kolay bir şey beğeremeyen bir su-bayın bu s6z6 çok değerliydi. «İyi alışıyorsun, Creig-hton- Senin yerine başka birini bulmayı istemem.»

«Yerime başkasını almak mı, komutanım?»

«Aşağıda seni bekleyen bir albay var. Askeri Ha-beralma 6rg6t6nden. Seni gizli bir iş için seçmişler sanırım. Bana emir Donanma Bakanlığından geldi. Çok y6ksekte gelen bir emir karşısında tartışmamam. Fakat bu iş için seni zorlayamazlar. Bu t6r işlerde g6-n6ll6 isterler. Eğer g6revi reddedersen k6t6 sicil ola-çağını sanma. Senden ne istediklerini bilmiyorum. Sa-dece onlardan çok bana yararlı olacağına inanıyorum. Hep b6yle olur. Bir subay 6st6n yeteneklerini ortaya koyar koymaz, Askeri Haberalma 6rg6t6ndeki hırsız-ların dikkatini eker! Komutanının takdirlerini belirten raporu Donanma Bakanlığına

gönderme hatasını yap-tım. Korkarım, bu yüzden o albayı seni kandırması için buraya yolladılar. Gizli servisin maceralarından söz edip seni burnumun dibinden alıp kaçıracaklar. Buna itiraz etemem. Yalnızca duygularımı anlamanı istedim.»

Pooh gelmişti tabii. Binbaşuya yanıldığını, kendisi-ni birlikteki başarısı yüzünden seçmediklerini, onların eskiden beri üstünde hak iddia ettiklerini anlatamazdı. Urquhart'a kalleslik yapmak istemiyordu. «Buradan ayrılmak istemem, efendim. Gelen albayın bir korkak olduğuma inanması için elimden geleni yapacağım.»

«Tamam. Böyle davranmalısın. Şimdi on iki nu-maralı odaya git.»

Christopher, selam verdi. «Bana güvendiğiniz i-çin teşekkür ederim, komutanım.»

«Boşver. Sadece bir şey söyleyeceğim: İngiltere'

nin senin gibi birkaç korkağa daha gereksinmesi var.»

f* * *

Pooh biraz utanmışa benziyordu. Christopher bir şey söylemeden bir iskemle çekip oturdu ve albaya soğuk soğuk baktı.

Pooh üzgün olduğunu açıklamak için başını ileri geri salladı. «Ah, Christopher. Sen çok erken erkek oldun... Vakitsizce yaşlandın. Kendimi bu yüzden so-rumlu tutuyorum. Sana gereksinmemiz var, oğlum.»

«Çok beğeniliyorum anlaşılır. Pek çok yerden beni istiyorlar.»

«Bambaşka bir savaştasın, değil mi?»

«Evet, bu sizinkinden çok farklı.»

«Christopher, senden istediğimiz şeyin yirmi gençle birlikte balıkadam kılığında sularda dolaşman-dan biraz daha önemli olduğunu anlamalısın.» Pooh bıyığının uçlarını çekiştirdi. «Müttefiklerin saldırısın-da bize karşı koyacak olan Alman gücü Von Rund-stedt'in emrindeki on adet zırhlı tümen. Onun Tiger'-ları, Panther'leri her bakımdan bizim tanklardan üs-tün. Sherman tank Alman Tiger'ının on sekiz santim kalınlığındaki zırhını delemeyebilir.»

«Ne olacak yani?»

«Almanların, Derebeyi Harekâtının kapsadığı kı-yılardan uzaklaştırılması gerekiyor. Aksi halde kazan-ma şansımız hiç yok. Dieppe'te tanklarımıza ne oldu-ğunu biliyorsun. Yakında Derebeyi Harekâtı güçleri belirli bölgelere giderek çıkartma gününü beklemeye başlayacaklar. Almanlar bunu biliyorlar. Ne zaman ve nereye çıkacağımızı kesin olarak anlayamadılar. Fakat Fransa sahilinde bir yere saldıracağımızın far-

kına vardılar. Güney İngiltere'deki karargâhlarda yü/ inlerce askerimiz var. Bunu sen de gördün. Dereboyu Harekâtı için bütün yollar ve demiryolları boşaltıldı, "imse elinde özel izin olmadıkça bir bölümden diğ-e-ine geçemiyor. Trenlerimiz, kamyonlarımız, ciplerimiz ürmadan güneye asker taşıyor. Almanlar bu birikimi ober aldılar tabii. Çok fazla askerimiz var fakat a-damlarımızın morali bozuk. Hatta kuvvet komutanları bile sahile ilk saldırıda her an askerimizden sekiz ya da dokuzunu yitireceklerini düşünüyorlar. Hitler, Rom-mel ve Von Rundstedt'i kandırıp saldırı hedefinden u-zaklaştıramazsak bütün bunlar olacak. İşte bu yüz-den erişebildiğimiz her ajanı çağırıp Berlin'e türlü anlış haber sızdırdık. Onun için seni de aradık.»

Christopher sıkığı yumruklarının bembeyaz ol-duğunu görünce parmaklarını açtı ve ellerini gevşet-meye çalıştı.

«Senin görevin Dublin'de Abvwehr'le temas kur-mak. Vakit yaklaşıncaya haber yollayabilmemiz için bu ilişkiyi korumak.»

Christopher başını kaldırmadan konuştu. «Kazan-ma olasılığı bu kadar az olduğuna göre neden saldırıya kalkıyorsunuz?»

Pooh yumuşaklıkla, «Bu konularda karar vermek sana düşmez,» dedi.

«Bana emir vermek de size düşmez. Sizin komu-tanızda değilim.»

«Hepimiz aynı komutanın emrindeyiz. Gidip Do-nanma Bakanlığında emir çıkartmamı ister misin?»

Pooh dört yıl önce Christopher'in ilk gördüğü za mankinden çok farklıydı. İyice yaşlanmıştı adam. Yo rin altında satlerce oturup güneş görememekten ron gî solmuştu. .

Pooh, «Hepiniz Başbakanın emrindeyiz.» diye de-vam etti. «Dinle bu iş hoşuma gitmiyor. Fakat başka çaremiz yok. Üstelik Baykuş seni uyarıştı. Her ajana gereksinmemiz var.»

«Bundan sonra da tıpkı Baykuş'un yaptığı gibi,, kimseyi öldürmeme gerek olmadığını söyleyeceksi-niz.»

«Bu çok doğru. Amacımız yaşamları kurtarmak... Düşmaninkini değil tabii.»

«Zaman zaman düşmanın kim olduğunu bileme-dim zaten. Verilen sözlerden dönüldü. Daha sonra kırk bin kişinin korunacağı ileri sürülerek dört bin as-ker feda edildi. Karanlıkta kız arkadaşımı öldürdüm. Hiçbir şeyden kuşulanmayan bir denizaltı dolusu sa-dık müttefiki yok ettim. Bir diktatörü öldürdüm ve o-nun yerine başka bir Fransız diktatörü geçti. Bütün bunları sabrımı taşırdı.»

«Oh oğlum, çok üzgünüm.»

Christopher daha yumuşak sesle, «Üzülüşünüzü biliyorum,» diye devam etti. «Bütün bunlar sizin ent-rikalarınız değil. Rüzgâra kapılan bir tüy gibi siz bu işe sürüklendiniz. Tıpkı benim gibi. Fakat bu bir şeyi değiştirmez! O pis işi istemiyorum. Bu kez başka bir ahmak kahramana verin bu görevi.»

Pooh, «Sözlerim pek derin sayılmaz,» dedi. «Fa-kat savaş hepimizi katil etti.»

«Bu aynı şey değil. Böyle olduğunu da biliyosu-nuz.»

«Christopher... Christopher...»

«Ben oradan kurtuldum. Tekrar oraya dönmeye-ceğim. Bunu John Amcaya söyleyin.»

Pooh, «Gelip ayaklarının altından halıyı çekece-ğimi sanıyorsun,» diye mırıldandı. «Bu birlikte çalış-mayı seviyor, işini bırakmayı istemiyorsun. Fakat ya-

pacağın görev buradan ayrılacağı anlamına gelmez ki... Sadece çok kısa bir izin alacaksın. Belki bunu başında açıklamam daha doğru olurdu.»

Christopher dudak büktü. «Bunun bir şeyi de-ğıştireceğini sanıyor musunuz?»

«Değıştirebileceğini düşündüm. Birkaç kez Dub-lin'e gidip Breucher'e bilgi satacaksın. Bunları sen-den satın alır. Başka biri bu haberleri verirse adam bunlara inanmaz.»

«İş bu kadar kolay değil. Bu işler hiçbir zaman öyle kolay değildir. Gidip John Amcaya elinizden geleni yaptığınızı fakat beni kandıramadığınızı söyleyin. Ben bencil bir dik kafalıyım benziyorum, değil mi? Belki de öyleyim. Fakat bana çoğu kez bu ya da şu işin, savaşın geleceğini saptayacağı söylendi. Artık bu sözlere inanmıyorum. Olduğum yerde çalışmakla sa-vaşa daha az katkıda bulunduğuma da inanmıyorum. Ben olmasam bile bu işi rahatlıkla başkasına yaptıra-bilirsiniz.»

Pooh bir süre ses çıkarmadı. Sonra istemeye is-temeye konuştu. «Demek kesin olarak reddediyor-sun.»

«Evet, öyle.»

«Öyleyse sana Başbakanı görmeye gitmeni em-retmekten başka çarem kalmadı. Cuma günü saat tam onda Storey's Gate'de olacaksın. Bu emrin Do-nanma Bakanlığında verilmiş olduğunu kabul edebi-lirsin. Lütfen vaktinde gel.» Pooh kalkıp kapıya gider-ken durdu ve elini Christopher'in omzuna dayadı. «Üz-günüm, oğlum. Fakat bu, özel duygulara yer olmayan çok önemli bir iş.»

t**

Oyunun Kuralları 290292293294296299300301302303305Fı20

Christopher onların ağaçların arasından geldik-lerini işitince hâlâ seslerini gizlemeyi öğrenmemiş ol-duklarına hayret etti. Onları beklerken herşeyin ilk seferki gibi olduğunu düşünüyordu. Seslerden en az üç adamın geldiği belliydi.

Rudi Breucher ortaya çıktı. Ajan biraz yaşlanmış ve kilo almıştı. Kinski de oradaydı. Üçüncüyü görme-di ama sestten birinin daha ağaçların arasında olduğu nu anlamıştı.

Bu kez ipte cambazlık yapıyordu. Hem altındaki ip eskimiş, iplik iplik olmuştu. Ona önce düşmana sah-te planlar satacağını söylemişlerdi. Fakat daha sonra Baykuş her ağzını açışta bir bomba patlatmıştı. Ama geri dönemezdi. Başbakana söz vermişti.

Breucher'in gözü hep Kinski'ye gidiyordu. SS eli ceketinin cebinde, bir şey söylemeden durmaktaydı. Meşum bir havası vardı. Üçüncü adamın gözükmeden oralarda dolaşması da ayrı bir tehlikeydi.

Bu oyunu oynamak için sadece bir yol vardı: İş kontrolüne almalıydı. Kinski'ye dönerek soğuk bir ses-le, «Ona kendisini görebileceğim bir yere gelmesini söyle,» dedi.

«Ne? Kim?»

«Ağaçların arasında dolaşan serseri. Ona ortaya çıkmasını söyle.»

Kinski'nin yüzü kıpkırmızı kesilerek inat etmeye yeltendi. Christopher devam etti. «Buraya çıkartma gününün planlarını satmaya geldim. Bunu belkemiği-me Tanrının belası bir Luger çevrilmişken yapamam.»

Breucher kuru bir sesle İngilizce konuştu. «Bunu yapman yerinde olur.» Kinski dudağını ısırıp bir an düşündükten sonra başını çevirerek seslendi. Az son-ra kalın boyunlu bir goril ağaçların arasından çıktı. Silahı Luger değil VValther'di ve o budala bunu cebi-

ne sokup saklamayı bile akıl edememişti. Kinski Al-manca bağırınca goril silahını sakladı. Kinski'nin ya-nında durup bir öküz gibi kayıtsızlıkla baktı.

Christopher'in elleri yağmurluğunun cebindeydi. «Bu kez silahsız değilim.»

Kinski'nin yüzü yine kızardı fakat bir şey söyle-medi.

Christopher, Breucher'e, «Yalnız konuşalım,» di-ye önerdi. Fakat yine de arkasını Kinski'ye dönmedi. Ağır ağır geri gitti. Yere dikkatle basıyordu. Sendele-mesi tehlikeli olurdu. Breucher yanına gelince, Kins-ki durumu nasıl halledeceğini bilemeyerek öylece kal-dı. Çünkü ona yapacakları söylenirken böyle bir ola-sılık düşünülmemişti. O1öküzün önemi yoktu. Çünkü kendisi sadece Kinski'nin söylediklerini yerine getire-cek bir araçtı.

Breucher bu durumdan zevk almışa benziyordu. Christopher'in yanından geçip işle ilgili olmayan şey-leri anlatarak yürümeye başladı. Kayınvaldesi ölmüş-tü. Hava çok iyi gidiyordu... Bir ara ses tonunu de-ğiştirmeden, «Biraz sola,» diye mırıldandı. «Yolunda bir ağaç var.»

Sonunda Kinski ve gorilinden on iki metre kadar uzakta durdular. Christopher sesini iyice hafifletti. «Burası uygun.»

«Bunun pek yararı olmayacak. Bana söyleyece-ğin her şeyi ona bildirmek zorundayım. Ne yazık ki başka türlü yönetiliyoruz artık. Amirali işten aldılar ve bütün servisler birleştirildi.»

«Canaris gitti mi?»

«Evet. Bunu üzüler-ek söylüyorum.»

«Ben de duyduğuma üzüldüm.» Amiralın başına gelenleri bilmiyormuş gibi bir tavır takınmıştı. Gözle-rini de Breucher'e değil, Kinski'ye dikmişti. SS'in dü-

Yamayacağı bir sesle konuşuyorlardı. «Bu sana kal-mış artık. Yalnız Kinski'yle iş görmem. Dinle. Her şeyi öğrendim. Bu bilgileri elde edebilmem aylarımı aldı. Bundan sağlayacağım parayla ömrümün sonuna ka-dar rahat etmek istiyorum. Bu size iki yüz elli bin ster-line malolur.»

«Dünyada bu kadar eden bir şey var mı?»

«Var. Her şeyi öğrendim. Tarihi, saati, yeri, sal-dıracakları sahilleri, kullanacakları güçleri yani her şeyi. Bu büyük bir savaş olacak. Çıkartma Günü. Bu-nun için para verirler. Bir şey daha var. Bu kez o o-yuncak paraları almam. İsviçre bankasında bir hesap açılmasını istiyorum. Oraya İsviçre Frangı yatırılmalı ve bunu kanıtlayacak banka defteri de bana verilme-li.»

«Sana sahte para vermelerinin hata olduğunu söylemiştim. Bu yüzden bize bilgi satmaktan vazgeç-tin, değil mi?»

«Çok haklısın. O paraları dükkânlarda bozdurur-ken belki altı kez yakayı ele veriyordum. Sonunda hepsini onda birine Soho'daki haydutlara satmak zo-runda kaldım.» Kinski'yle gorilin yere oturduklarını gördü. Kinski suratını asmıştı fakat beklemeye karar-lıydı, çünkü bunun kendisine bir zararı olmayacaktı. Christopher bilgiyi isteyerek Breucher'e verirse, bu işkenceyle onu konuştur-maktan daha kolay olacaktı tabii.

Christopher, Breucher'e baktı. «Bu kez paranın üçte ikisini avans olarak istiyorum. Size bir şey söyle-medem önce İsviçre'den gelecek kanıtı görmeliyim.» «Buna razı olmazlar, dostum.» «Doğru söylediğimi kanıtlamak için sana bir bil-gi vereceğim. Yarın gece iki adamımız Bayeux'nün

altında kalan sahili araştıracaklar. Sizler onları gö-zetleyebilirsiniz fakat kendilerine ilişmeyin. Londra on-ları fark ettiğinizi bilmemeli. Şimdi o sahili koruyan gözcülerinize haber yolla. Dediğimin doğru olduğunu anlayacaksın. Bunu sana açıklamamın nedeni istedi-ğim bilgileri elde edecek durumda olduğumu kanıtla-mak.»

«Ya çıkartma günü planları?»

«Paranın adıma bankaya yatırıldığıının kanıtını gördüğüm zaman bu bilgileri vereceğim. Bunu nu-maralı hesaplardan birine yatırın. Benden başka kim-se de parayı bankadan çekememeli.»

«Bu iş zaman alır ve...»

«Zamanımız var. Fazla değil ama yeterli. Şimdi onlara harekete geçmelerini söyle.» Christopher dö-ner gibi yaptı, sonra birden aklına bir şey gelmiş gibi durdu. «Kırk sekiz saat sonra seninle tekrar burada buluşacağım. Böylece Bayeux'yle ilgili bilginin doğru olup olmadığını anlayacak ve bankada hesap açacak kadar vaktin olacak.»

Breucher, «Korkarım bu olamaz,» diye karşılık verdi. «Kinski bunu kabul etmez.»

«Öyleyse Kinski'ye bunu kabul ettirmek senin gö-revin, dostum. Sevgili amiralinin bana vaktiyle söyle-diği bir sözü anımsadım. Artık kozlar benim elimde. İstekte bulunmak size düşmez. Siz sadece koşulları kabul edebilirsiniz. Bunları da biliyorsunuz. Çıkartma gününün planlarını istiyorsanız bana uymak zorun-dasınız.» Başıyla geride, yerde oturan adamları işa-ret etti. «Oradaki Üstün Irka bunu anlat. Onu nasıl razı edeceğini bilemem. Sen bir şey düşünürsün artık. Sana güveniyorum.» Sesi buz gibiydi. Oysa için için Breucher'in kötü tarafı seçmekte bir rolü olmadığını düşünüyordu. Nasıl Christopher bir tarahta doğmuşsa

Breucher de öbür yanda doğmuştu.

Breucher, «Hiç olmazsa bana şimdi biraz bilgi ver,» dedi. «Bu masrafı yapmamızın gerekli olduğuna onları inandırmalıyım. İki adamın sahili aramalarından daha önemli bir şey...»

«Öyleyse sana şu kadarını söyleyeyim: Saldırıya geçecek kuvvetlerin başında Patton var. Çıkartma da dört haftadan kısa bir süre sonra yapılacak. Kesin tarihi parayı ödediğiniz zaman öğreneceksiniz.»

«Patton mu? Bu kuşkulandığınız şeyi doğruluyor. Demek Calais'ye çıkacaklar, ha?» Dönüp Christop-her'in karşısında durdu. «Öyle değil mi?»

«Özür dilerim, dostum. Bilet almazsan oyunu do göremezsin.»

Breucher'in omzunun üstünden bakınca, Kinski'-yle gorilinin ayağa kalkarak ellerini ceplerine soktuk-larını fark etti. Rudi'nin ani hareketi onları kuşkulan-dırmıştı. Christopher acele etmeden Webley. 380'i ce-binden çıkarıp kaldırdı. Silahı kimseye çevirmemişti. Sadece tabanca konusunda yalan söylemediğini be-lirtiyordu. Sonra mırıldandı. «Kırk sekiz saat. Gelecek kez yalnız gel.» Gerileyerek ağaçların arasına girdi.

i?

Christopher kırk altı saat sonra ormana gitti. Er-ken davranıp kendisine bir tuzak hazırlanmadığından emin olmak istemişti.

Bu yüzden iki saat önce randevu yerine geldi. Bi-rinci saati etrafı dolaşmakla geçirdi. Hiçbir şey bu-lamadı. Fakat bu, Almanların kendisini pusuya düşür-meyi planlamadıkları anlamına gelmezdi. Ama hiç ol-mazsa saldırının hangf yönden gelmeyeceğini bilir-di.

İlk buluşma pek öyle tehlikeli olmamıştı. Çünkü Çıkartma günüyle ilgili bilgiler Almanlar için çok bü-yük önem taşıyordu. Bu yüzden emir almadan en kü-çük bir harekette bile bulunamazlardı. Ancak şimdi Almanlar emir almışlardı artık.

Sonundu Breucher geldi. Adam yalnız benziyor-du. Hiç olmazsa ağaçların arasından sesler gelmiyor-du.

Alman, «İstediklerin kabul edildi,» diye söze baş-ladı. Fakat bunu haber vermekten pek de memnun kalmadığı belliydi.

Christopher onun neden sıkıldığını daha sonraki sözlerinden anladı. «Fransa'ya gidip saldırı sona ere-ne dek orada kalmazsa parayı vermemekte ısrar edi-yorlar. Dieppe işinde olduğu gibi.»

Christopher acı acı gülümseyerek ellerini cebine sokup adamın yüzüne baktı. Breucher'in iyice endi-şeli olduğu belliydi. «Öyleyse iş çıkmaza girdi. Çokya-zık. Bu parayı gerçekten iyi kullanabilirdim.»

«Sana para istediğin şekilde verilecek. Bütün ya-pacağın onların inanmasını sağlamak. Bilgiler doğruy-sa güvende olacaksın. Yani geçen kez yaptığımız gi-bi.»

«Yok. Geçen sefer Canaris vardı ve onagüveni/ordum. Kinski'yle o adamlar tümüyle farklı. Onlaibuieğlenmek için beni işkence odalarına sokarlar. Para-yı seviyorum, dostum, fakat organlarımın sapasağlımı kalmasına daha çok düşkünüm.»

«Sana söz verirsem...»

Christopher, «Tutamayacağın sözleriverimdi ye onun sözünü kesip döndü ve yürümeyobaşimli«Ne yazık ki, bu iş olamayacak.»

«Dur.»

Genç soru sorar gibi döndü.«Nodon?»

«Bu işi halletmemiz için bir yol olmalı. Bu son de-rece önemli. Böyle uzaklaşıp gitmene razı olamam. Emir aldığı mı anlamıyor musun?»

«Öyleyse benimle pazarlık edecek durumda de-ğilsin. İşbirliği yapmamı için bana her türlü şeyi söy-lemen yolunda emir aldığından kuşkum yok. Ama işe yaramaz. Bunu anlayamıyor musun? Ya isteklerimi kabul ederler ya bu iş olmaz.»

«Hiç olmazsa bunu konuşalım.»

Christopherkaşlarını çatarak ajanı süzdü. «Ne var?» Yaklaşıp Breucher'in korku dolu gözlerine bak-tı. «Ya beni onlara götüreceksin ya da başını kesip bir tabağa koyacaklar, ha?»

«O planları ele geçirmek zorundayız.»

«Öyleyse bunları satın alın. Parasını verin. Bilgi-ler satılık ve isteklerimi de biliyorsunuz.»

«Bunu anlamalısın. Anlaman gerekir. Emir Füh-rer'in kendisinden geldi.'Hitler,'Bu ajanı rehine olarak tutmazsak bilginin doğru olduğuna nasıl güvenebili-riz?' dedi. Dinle, her şeyi yapmaya hazırız. İsviçre bankasının defteri cebimde. Parayı bu kadar çabuk transfer edebilmek için neler yapmak zorunda kaldı-ğımızı biliyor musun? Fakat onlar güvence istiyorlar. Aksi halde bize uydurma bilgi satabilirsin ve biz iş işten geçene kadar bunu bilemeyiz.»

«Rudi,sana sadece planları satmayı önerdim. Bu planlarla ne yapacağınızı söylemem gerekeceğini düşünmedim.Hitlerister inanır, ister inanmaz. Bu o-nun hakkıdır. Sen de birinden bilgi satın aldığı n za-man aynı tehlikeye girersin. Elimdeki planlar doğru fakat bunu kanıtlamak için o adamların vücudumda si garalar söndürmelerine izin veremem. Onun için uy-gun bir şey öner. Yoksa konuşacak bir şeyimiz kalma-dı demektir.»

«Son görüşmemizden beri büyümüş ve sertleş-mişsin.»

«Herhalde canlı kalmam gerektiğini söylediğini söylemek istiyorsun. Karşı taraftaki esir kamplarını.! neler olduğunu duymadığımızı mı sanıyorsun?»

Breucher aptal aptal, «Esir kamplarını İngiliz/loi icat etti,» diye cevap verdi. «Güney Afrika'deki Boer savaşından sonra İngilizler...» Christopher'in ani ha-reketi adamın susmasına neden oldu. Christopher bir den bir ağacın gövdesine dayanıp cebinden tabanca-sını çıkardı. Gözleriyle etrafı taradı.

Aniden Breucher'in ne yaptığını anlamıştı. Onu oyalayarak burada tutuyordu. Bunun da tek bir nede-ni olabilirdi.

Breucher, «Ne yapıyorsun..?» diye başladı. «Kes sesini.» Sessizliğe gereksinimi vardı. Dinle-mek istiyordu. Naziler usulca yaklaşıyorlarsa... «Buraya gel.»

Breucher ona bakakaldı. «Ne?» «Buraya gel.»

Breucher durakladı ve gözlerinden korku fıskırdı âdeta. Christopher haklı olduğunu anladı. Ağaçtan hemen uzaklaşıp Breucher'in yakasına yapıştı. Onu döndürüp kolunu nefes borusuna dayadı. Tabancayı da sırtına bastırdı. Sıkılmış olduğu dişlerinin arasından ısıklık gibi bir ses çıkararak ajanın kulağına fısıldadı. «Onlara seslen. Onlara yol açmalarını söyle. Buradan gidiyoruz.»

Ensesindeki saçlar dimdik olmuş, soğuk soğuk terliyordu ama ormanda hareket eden bir şey görme misti. Yine de Breucher'in gırtlığına bastırdıkolunu«Onlara söyle.»

«Fakat kimse yok...»

«O zaman budalalık ettiğim anlaşılır, değil mi? Onlara söyle. Şimdi.»

Breucher debelendi. Hareketleri sert değildi ve kurtulmaya da çalışmıyordu. Sadece Christopher'in kolunun basıncından kurtularak soluk almaya uğraşı-yordu. Christopher kolunu hafifçe gevşetti. Ajan derin bir soluk alarak bağırıma başladı- Sesi ormanda yankılanıyordu. Bunu yine bir sessizlik izledi. Breuc-her, «Gördün ya kimse yok.» dedi.

Ama hemen sonra Kinski ortaya çıktı.

SS ağaçların arasında, biraz uzaktaydı. İki eliyle tuttuğu şey bir Schmeisser'e benziyordu. Fakat göl-gede bunu anlayabilmek zordu. Diğerleri de ağaçla-rın arasından süzöldüler. Altıdan sonrasını saymadı.

«Onlara uzakta durmalarını söyle. Geri geri gidip uzaklaşacağız.»

Breucher, Kinski'ye seslendi ve Christopher geri-lemeye başladı. Ajanı da beraber götürüyordu. Elin-deki silahı da ileri geri sallamaktaydı.

Kinski ilerledi. «Onu bırakman daha doğru olur. Gerekirse onu da vurup seni yakalarız.»

Christopher buna karşılık vermedi. Naziler ateş etmeyecekti. Bunun bir gerçek olduğunu biliyordu. Breucher'i sürüklemeye devam etti. Kinski ona ayak uydurmuş ilerliyordu. Christopher ağaçların arasın-dan çıkan gölgelerin çevresini almakta olduğunu da fark etti.

«Onlara söyle, uzak dursunlar. Yoksa ateşe baş-layacağım. Onlara söyle.»

Elinde bir koz vardı. Kinski de Christopher'in bu-nu bildiğinin farkındaydı. Christopher'i ne olursa ol-sun öldüremezlerdi. Onun için de Christopher ateş edebilir fakat SS'ler silahlarına davranamazlardı. Bu

yüzden durakladılar. Fazla yaklaşacak olurlarsa', gen-

cin paniğe kapılarak üstlerine ateş etme olasılığı var-dı. Üstün ırk da olsalar, böyle bir durumla karşılaş-mak istemiyorlardı.

«Dur, Kinski. Yeterince geldin.»

Kinski hafifçe gülümseyerek itaatle durdu. Al-manca konuşunca gölgelerde kalan adamlar da dur-dular. Christopher, Breucher'i önünde bir kalkan gibi tutarak geriledi. Dizine ya do tabancayı tutan eline ateş etmeye kalkabilirlerdi.

Christopher, buradan uzaklaşmalı ve daha sonra Breucher'le başka yerde buluşmalıyım, diye düşünüyordu. Gelecek kez onun istediği gibi davranacaklar-dı. Çünkü onlara başka seçenekleri olmadığını gös-termişti. O planlara her şeyden fazla gereksinme duy-dukları için bunu yapmak zorundaydılar.

Yüz metre kadar geride bir motosiklet gizlemişti. Ona doğru giderken Breucher'in etrafında daireler çiyiyor, ormanın her tarafına göz atıyordu.

Kinski yine yürümeye başlamıştı fakat aradaki açıklığı koruyor ve daha ağır hareket ediyordu. Bir •.»oy olmayacaktı. Onlar uzaktan ateşe cesaret edemişlerdi. Yine de sınırları iyice gerilmişti. Terler gözlerine kaçıyordu. Bundan kurtulmak için gözlerini kir-pisi irdi. Korkudan dili damağı kurumuştu.

Yalnız bir şeyi öğrenmişti. Bu adamlar istedikleri

I.....an hiç ses çıkarmadan yaklaşmasını da biliyor-

ı< n di. Fakat bunun da zararı yoktu, çünkü onu çok iyi «»gitmişlerdi ve doğuştan sezisi güçlüydü.

Daha çok sınırlarını yatıştırmak için Breucher'e, «lanrı biliyor ya, beni düş kırıklığına uğrattın,» dedi.

«Bu işde seçeneğim yoktu. Benim boynuma da İpi geçirdiler. Karım onların elinde.»

«Bu günlerde emrinde çalıştığın adamlar peksi-mi,Rudi. Biraz cfaha dayan. Varacağımız yere eriş-

mek üzereyiz. Dostlarının birden cıdırıp Almanya'nın altın yumurta yumurtlayacak tavuğunu öldürmeye kalkmayacaklarını umarım. Gelecek sefere gerçekten yalnız olacaksın. Hem burada, ormanda buluşmaya-çağız. Ve isteklerimi kabule hazır olarak geleceksin. Sana erişebilmem için bana bir telefon numarası ver.»

«Temsilciliği ara.»

«Yok, olmaz. Telefonları altı ayrı grubun dinledi-ğinden eminim.»

«Bazen kullandığımız bir telefon kulübesi var.»

«Numarası ne?»

«Dean 342.»

«Dublin numarası mı?»

«Evet.»

«Bu gece dokuzda o kulübede ol.»

Başını çevirip göz atınca motosikleti gördü. Bunu ağaca dayayıp bırakmakla akıllılık ettiğini düşündü. Aracı gideceği yöne çevirmiş ve pedalı da yere indir-memişti.

Kolunu Breucher'in boynundan çekti fakat yaka-sının arkasını tuttu. Onu yanından ayırmıyordu. Sila-hını sallayarak diğerlerini tehdit ederken, ağaçların arasında iki ya da üç kişiyi seçti. Onlar da yakında değillerdi. Aralarında en az on beş metre vardı. Kinski yine yürüyor ama bu kez her şeyi iyice görebileceği bir yere erişmek amacıyla yaklaşıyordu. O da durun-ca bir an etraf sessiz kaldı.

«Tamam. Bunu nasıl çalıştıracağını biliyor mu-sun?»

«Evet.»

«Öyleyse motosiklete atla ve motoru çalıştır. Sonra öbür yandan yere in. Ama hemen atlamalısın. Yoksa tekerlek ayağını ezebilir. Haydi... dediğimi yap.» Böylece adamlara bakmak için daha fazla za-man kazanmış oluyordu.

Breucher'in yakasını bırakınca o da motosiklete binmek için ayağını kaldırdı.Christophersol elini gi-dona dayadı. Motor çalışır çalışmaz gazı kusacaktı. Silahını Breucher'in kulağına yaklaştırmıştı. Fakat as-lında bu tehdit değil numaraydı. Breucher değerli bir rehine sayılmazdı. SS'lerChristopher'!ele geçirecek-lerine güvendikleri an Breucher'i seve seve kurban edebilirlerdi.

Breucher motoru çalıştırmayı başardı. SonraCh-ristopherboş elini uzatarak el gazını yakaladı. Breuc-her de motosikletin öbür yanından indi. Tam o anda a-ralarında hafif bir açıklık olur olmaz tepedeki ağaç-tan kocaman bir şey fırladı.Christophergözlerini ve silahını kaldırırken, iriyarı ahmak Alman üstüne inip onu yere devirdi.Christopher,şiddetli bir acı duydu. Silahı bir yana fırladı. Öküze benzeyen adam, onu tutarken güç harcayarak soluyordu. Başı dönenChristopher, her yönden koşarak ağaçların arasından çı-kan adamları görmüyordu.

Sonra adam üstünden kalktıve Christopherdar-be yüzünden sersemlediği için yerde kaldı. Kinski Schmeisser'in namlusunun üstünden ona bakarak güldü. «Oyun bitti. Kalk ve bizimle gel.»

! **

15

Sırtına bir diz vurunca yere yuvarlandı. Sonra kapı ardından çarpılarak kapandı.

Yalnız kalmamıştı ve burası da bir hücre değildi. Biri karşısında duruyordu. Başını çevirerek bakışlarını çizmelerden yukarıya doğru kaldırdı. Yeşil üniforma, siyah zırhlar. Karşısındaki İVVaffen SS üniforması giy-mişti. Birden tepesinde duran adamın yüzünün yaban-cı gelmediğini anladı. Christopher iradesini kullana-rak dizlerinin üstünde doğruldu. Dayanmak için du-vara uzandı. Ayağa kalkıp duvara yaslanarak kalktı-ğında oda fırıl fırıl dönüyordu. Beynine korkunç bir ağrı saplanmıştı. Gözlerinin önünde kırmızı benekler uçuşuyordu. Beyninin sarsılmış olabileceğini düşün-dü. Kinski gemide onu iyice dövmüştü. Önce yumruk-larını kullanmış fakat geminin güvertesine ayak basar basmaz Kinski, biri onu alıp götürene dek birkaç da tekme atmıştı.

Bu SS hiçbir şey söylemiyordu. Sadece orada durmuş Christopher'e bakıyor, sessizliğin onu etkile-mesini sağlıyordu.

Christopher nerede olduğunu bilmiyordu, çünkü bir süre baygın kalmıştı. Baygınlığının ne kadar sür-düğünü de bilemiyordu. Onu bir kamyonla sahile in-dirmişlerdi. Gece bir balıkçı teknesiyle denize açılmış-lar ve ışık yakmadan seyretmişlerdi. Gorili onu tutar-ken Kinski devamlı yumruklamıştı. Denizaltı suyun yüzüne çıkıp kendisini aşağıya taşıdıklarında yarı bay-gındı. Sadece denizaltının kokusunu anımsıyordu. Bir de gördüğü soluk yüzlü, sakallı subayları... Denizaltı subaylarının görevi dışında yolcu taşımaya sinirlen-diklerini de sezer gibi olmuştu. Fakat Christopher to-parlanamamış, kendinden geçip bayılmıştı. Sonra gözlerinin Önünde yine sahil belirdi. Onu balıkçı tek-nesine koymadan, dövmeye

başlamadan önce Rudi Breucher'in küçük, eski iskelede durduğunu görmüştü. Daha önce sınırları gergin olan adamın artık şid-

detli bir korkuya kapıldığını da anlamıştı. Sonra Kins-i Almanca bir şey söyleyince Beucher'in yüzündeki korku geçmiş, adam birden rahatlamıştı. Christopher de, «Hoşça kal, Rudi,» demişti. Breucher hızla başını sallamış ve konuşmaktan korkarak hemen oradan zaklaşmıştı. Christopher ona acımıştı. SS'lerin er eç onu temizleyecekleri belliydi.

Denizin sesini, kendisini kumanda köprüsünden indiren adamların sert ellerini, denizaltının kokusunu nımsıyordu. Hem bu pis havaya sarımsak yiyenlerin kşi teri de karışmıştı.

Yalnız yolculuğun sonunu hiç bilemiyordu. Her-alde onu bir çıkartma botuna nakledip karaya çıkar-mışlardı. Ya da denizaltı bir doka girmiş veya özel rıhtımına yanaşmıştı. Daha sonra canını yakarak el-'erini arkada kelepçelediklerini anımsıyordu. Onu bir ür taşıta oturtmuşlardı. Araç virajları dönerken düş-emesi için Christopher'i omuzlarından tutmuşlardı. Fransa'da bir yerde olduğunu sanıyordu. Araba yol-culuğu uzun sürmemişti. Demek geldiği yer sahile ya-kındı. Bir hapishane, esir kampı, zorla çalıştırılan iş-çilerin kampı, ölüm kampı... Eski, belki de orta çağ-dan kalma bir binadaydı. Duvarlar çok kalın, içerisi ııılubetli ve kasvetliydi. Tavandan siyah kabloları olan çıplak ampuller sarkıyordu.

SS'e bakınca bir dürbünü ters tutarmış gibi oldu. : iniirabu adamın neden yabancı gelmediğini anladı. Dieppe: Himmler stili bıyık, yumuşak dudaklar, acı-masız gözler. Albert Leeb. O zaman yüzbaşı olan adam şimdi albaydı. Sırmaları bunu açıklıyordu.

Leeb'in Dieppe'te onu bırakmak istememesini de anımsadı. Leeb kendisini o zaman öldürmeyi arzula-mıştı. Adamın alev alev yanar gibi parlayan gözlerin den can yakmaktan zevk aldığı belliydi.

Her şey fazla parlaktı ama nedeni ışıklar değiidi. Buna gözleri neden olmaktaydı. Acı duyuyor, gözleri-ni açık tutamıyordu. Birden bu fazla ışık ona nedense çocukluğunu anımsattı. Mr. Churchill'in resim sehpa-sındaki tuvaleri, ChartweH'de, küçük göldeki yapay ufak ada. Uсталıktan çok parlak renkleri yüzünden dik-kati çeken resimler. Bunlardaki renkler şişman ada-mın pırıltılı, uçuk mavi gözleri kadar parlaktı.

Kafasından böyle türlü şeyler gelip geçiyordu. Bunların birbirleriyle ilişkileri, aralarında bir bağ yok-tu. Leeb kusurlu bir aynanın önünde durmuş gibi büyüüp kocaman oluyor, sonra ufalıp uzaklaşıyordu. «Beni duyuyor musun?»

Christopher'in gözleri yuvalarında döndü. Duvara dayanmaya çalıştıysa da dizleri büküldü ve yere yığıl-dı.

Kendisini dışarıya taşırlarken bir an ayrıldı.

Şimdi daha iyiydi. Kafası çalışıyor ve kendisini sakın hissediyordu. Fakat gözlerini hemen açmadı, çünkü ayıldığının anlaşılmasını istemiyordu. Sesler duydu. Bunlardan biri Leeb'e aitti. Almanca sözcük-lerden birkaçını anlayabilirdi. Kinski... tutuklayım ve idam edin! Christopher öfkeyle, o namussuza iyi olur, diye düşündü. Kinski beni döverek bilgi almaya kalk-tı... Hiç olmazsa Kinski'ye bir şey söylemediğine se-vindi.

Fakat Kinski yumruklar ve tekmelerden yararlan-nan kaba bir yaratıktı. Eğitilmiş bir adamdan böyle bilgi alınmazdı. Kinski'nin bütün yaptığı Christopher'i yarı ölü hale getirmek olmuştu. Albert Leeb de bu yüz-den Kinski'yi tutuklayıp idam etmeleri için emir veri-

yordu. Çünkü Kinski'nin, Christopher'i bir öldürmedi-đi kalmış ama yine de bir şey öğrenememişti.

Onlara belli etmeden kıyılayamazdı. Fakat yine de kendisini yoklamaya çalıştı. Ayaklarından yukarıya doğru çıkararak eklemelerini teker teker hissetti. Bacak üstleriyle kalçalarında çürükler vardı. Bunlara tekne-nin güvertesindeki tekmeler neden olmuştu. Bir ka-burgası çatlamış olabilirdi. Böbrekleri sancıyordu fa-kat organın patladığını belirten amansız bir acı de-ğildi bu. Yarılan böbrekleri iyi bilirdi. Babası bunlardan pek çoğunu ameliyat etmişti. Mide kasları acıyordu. Kinski vururken karın kaslarını germiştir ve bir lif kop-muş olabilirdi. Ama bu da fazla önemli sayılmazdı. Sol omzundaki tendon çok acı veriyordu. Oraya da bir yumruk inmişti. Fakat asıl acı başındaydı. Sanki kafa-sına ateşte iyice kızdırılmış çelik bir kışkaç takmış-lardı. Başına da vurulmuştu. Hem bir değil birkaç kez tekmelenmişti. Üstelik Kinski'nin çizmelerinin ucuna madeni parçalar takılıydı. Beyin sarsıntısı geçirdiğinden kuşkusu yoktu. Bir...kaç damar çatlamış olabilir-di. Gözleri, burun içi ve beyindeki kanama yüzünden basınç artıyordu. Bu çok kötüyse, bir saat sonra ya da bir hafta içinde ölebilirdi. Bazen kendini onarına-mayan atardamar sızıntıları da hastanın daha uzun süre yaşamasına, hatta ancak bir ay sonra ölmesine neden olurdu.

Fakat kırk sekiz sat sonra tümüyle iyileşmesi de olasıydı. Bu arada oyuk dışındaki kapsülü anımsadı. Ancak bu son çareydi ve daha önce diğer yollardan yararlanmaya çalışacaktı.

Ondan bilgiyi alıp doğru olup olmadığını anlayana kadar yaşamasını sağlamaya çalışacaklardı. Bu da Oyunun Kuralları 323324325327329330331

Onun için kibritleri parmaklara dokunduruyor-lardı. Kibriti yakıp iğneyi bunda kızdırıyorlar, sonra iğ-neyi tırnak altına sokuyorlardı. Bu iğne cildi kavura-cak kadar kızgın olmamakla birlikte, korkunç acı ve-recek kadar sıcaktı. Hem işkence yapan adam, kur-banın tiril tiril yeşil SS üniformasını kan içinde bırak-masını istemezdi tabii. Onun için hiç kan çıkarmıyor-lardı. Buna gerek yoktu. En çok acı ve en az zarar veren işkence yöntemi, pek çok kişinin üstünde yapı-lan deneyler sonucu bulunmuştu. Şimdi bunu Chris-topher'e uyguluyorlardı.

Sıcak iğneleri burun deliklerine sokmaya başla-dıklarında, Christopher can acısından kendisine ne yaptıklarını anlayamayacak hale gelmişti. Sadece ilk iğne onu sarstı. Sonra yine acıdan oluşan kâbusu gör-meye devam etti.

«Hemen kapsülü kullanmalıyım.»

Dilinde ya da herhangi bir yerinde duygudan eser kalmamıştı. İnanılmaz yakıcı acı dışında hiçbir şey his-setmiyordu. Artık kapsülü diliyle bulabileceğinden bi-le emin değildi. Daha fazla beklerse bunu başarama-yacaktı. Hemen yapmalıydı.

Gördüğü kâbusun dışında bir şey oluyordu. Biri-nin yüzüne pek de hızlı olmayan tokatlar atılıyor, elin tersi ve yüzüyle tempolu şekilde vuruluyordu. Sonra küt uçu iğnelerin çıkarılmış olduğunu ve yeni yangın-lar olmadığını anladı. Sadece kendisine yapılanların neden olduğu zonklayan acı devam etmekteydi. İşken-cenin ne zaman son bulduğunu bilmiyor ama artık kendi çığlıklarını da duymuyordu. Bunun iyi bir işaret olduğunu sandı.

Hangi iyi işaretti bu?

Yüzünü tokatlayan o kadındı. Gözlerini açmış ya da bir şey yapmış olacak ki, kadın durdu. Görüş açısı çok daralmıştı. Kadın çekilince onu göremez oldu. Onun yerini Al bert Leeb'in yüzü aldı. Leeb, «VVcrsser,» diye emretti. Biri onun ağzından suyu boşalttı. Su bo-ğazına kaçınca öksürmeye başladı. Doktor hızla sır-tına vurdu. Öksürüklere hırıltılı sert soluklar karıştı. Fakat bunu da hissedemiyordu. Her şey bir başkası-na olur gibiydi.

Gestapo hortlağı orada oturmuş, sigara içerek ifadesiz bir yüzle onu seyretmekteydi.

Bütün bunlar çok saçmaydı. Sanki bir partide ko-nukmuş gibi o kanepede oturuyordu. Çok içmişti ve diğerleri onu ayıltmaya çalışıyorlardı

Sıradan bir kanepede, rasgele bir büro. İşkence odası.

Al bert Leeb, «Bize çıkarmayla ilgili gerçeği anlat-man için otuz saniyen var,» dedi. «Doğrusunu söylemezsen tekrar başlayacağız.»

Christopher otuz saniyenin büyük bölümünü bel-leğindeki sesleri, çözmeye çalışmakla geçirdi. Sonunda bunların İngilizce olduğunu ve Leeb'in ağzından çıktığını anladı. Leeb konuşmayacak olursaş+cence-nin yineleneyeceğini açıklıyordu.

Bu gerçekten şaşılacak gibiydi. Vücudunda bir iz bile bırakmamışlardı. Ona işkence yapılmış olduğunu gösteren hiçbir belirti yoktu. Birkaç saniye sonra tek-rarbaşlayacaklardı. Bu kez kafasında her şeypa-ramparça olacaktı. Aklını yitireceği için siyanür kap-sülü konusunda da bir şey yapamayacaktı.

Fakat bu kadar süre yeterliydi. Diliyle ağzının her yanını yoklayarak o oyuk diş buldu. Kapalı ağzının içinde kaslarını çalıştırıyor fakat pek bir şey hissetini-

yordu. Sanki dişçi sandalyesindeydi ve doktoronuağrı kesici bir ilaç yapmıştı. Ama burada, tam tersi olmuştu. Ona acı vermişlerdi ve bu, öteki duyguları yok edip bir uyuşturucu görevi yapmıştı. Dişin gevşedi-ğini kesinlikle fark etti. Bunu anlamasına duyguları değil, daha çok anıları yardım etmişti. Kapsül ağ-zının içine düştü. Üst dişleri, yanakları, alt dişleri ve dili sayesinde kapsülü ağzında ortaladı, sonraolancagücülle ısırıldı. Dişlerinin, arasında bir şeyin çatırda-dığını duydu. Kaslarını zorlayarak yutmaya çalıştı.

Sonra Ölümü bekledi.

Fakat ölmedi.

İşkenceciler durumu anlamış olacaklar ki, hep birden üstüne atıldılar. Sert eller çenelerini ayırdı. Doktor ağzının içine baktı. Hepsi meler gibi sesler çı-karak Almanca bağırıyordu. Bunları işitti ama bir şeyin anlamı yoktu ki... İngilizce de olsaydı yine anlamsız kalacaktı. Christopher artık bir şeyi doğru dü-rüst izleyecek durumda değildi.

Onu öne çekip elleri ve dizleri üzerinde durdur-dular. Birileri ayaklarını tutup havaya kaldırdı. Doktor da bir şeyle boğazını gıdıklıyor, dilinin arkasına bakı-yordu. Diğerleri de çenelerini zorla birbirinden ayır-mışlardı. Christopher'in vücudu itaat ederek beklenen tepkiyi gösterdi. Kusuyordu.

Bundan rahatsız olmadı. Zehir hemen etkisini gösterecektiğüya.Ağzının dokularına değdiğianişi-ni bitirecekti. Christopher zehirin ağzını ve midesini yakacağından emindi. Bu yüzden endişelendi. Hem kapsülden bir sıvı akması gerekiyordu.Bunu dahis-setmemişti. Dişlerinin arasında kırdığı kapsülonaboş gibi gelmişti. Fakat kendinden geçecek halde olduğu için bundan emin de değildi. Tek bildiği çekmekteol-

II I İli.....HÜ İ i II I i i iII Ii| i i i I I I İİ

336 F : 22

341342343344345346347

asansörlere doğru koştuğunu fark edince, iki kat yukarıdan alarm verildiğini anladılar. Belki de ora-dan telefon edilmişti. Hem Leeb ve diğerlerini de bulmuş olabiliyorlardı. Bu koridorda olmak tehlikeliydi, çünkü buradan çıkan kimsenin merdivenden aşağı indiğini hemen anlardı.Harryde bunu düşün-müş olacak ki, ilk yaklaştıkları kapıyı iterek içeriye daldı.Christopherde onu izledi. Tabancasını havaya kaldırmıştı. Artık birlikte çalışıyorlardı ve Harry'yi ar-kadan koruması gerekiyordu.

Masadaki çavuş şaşırdı. Fakat o bir şey yapa-madan Harry'nin otomatik tabancası indi. Yanlama-sına

vuran Gestapone re deyse çavuşun başını göv-desinden ayırıyordu.

Burası penceresiz bir dış odaydı. Karşı kapının gerisinde bir subayın odası olacaktı. Harry gence bir göz attı. Christopher de başını salladı. Gestapo hemen tokmağı çevirip kapıyı açtı. Fakat odada kim-se yoktu. Christopher'e içeriye girmesini işaret edip çavuşun cesedini sürükleyerek odaya soktu. Christopher kapıyı tutarken, Harry de pencereye yaklaştı.

Dışarıdaki avlunun etrafı taş duvarla çevriliydi ve büyük demir kapı açıktı. Harry haklıydı. Orada birkaç araç yan yana park edilmişti. Zırhlı arabalar, birkaç Volkswagen, bir siyah Fiat ve gri renkli kamyonlar duruyordu.

Pencerede taşa takılı demir parmaklık vardı. Harry pencereyi açıp demirleri yokladı. «Allah kah-retsin!»

Christopher masaya yaslanıp kalmış, bir' ovu-cuyla kalçasına dayanmıştı. Merdivenden yuvarlan-dığı zaman olan bereleri bile hissetmiyordu. Oradan kurtulabilmeleri için güçlü olmak zorundaydı. Bu yüz-

den kendini toplamaya çalıştı. Daha önce eğitim sırasında ve Fransa'da Yeraltı Örgütünde çalışırken bu tür işleri yapmıştı. Vücudunun kendisini yenme-sine izin vermeyecekti.

Harry dönüp kötü kötü kilitli kapıya baktı. «Ko-ridor koşuşan adamlarla dolana kadar bekleyece-ğiz. Sonra buradan çıkıp ne olduğunu öğrenmek is-teyeceğiz. Beni izle, tamam mı?»

Christopher'in kafası iyi çalışmıyor fakat bir şey onun dikkatini çekmeye uğraşıyordu. Sonunda bunu anladı. «Her şeyi onlara anlatmadan önce beni öl-dürebilirdin. Bana bu iyiliği yapabiliirdin.»

«Plân böyle değildi.»

«Lütfen bana nasıl olduğunu anlatır mısın?»

«Görevim seni buradan sağ çıkarmak.»

«O bilgileri benden almalarından önce düşünme-iydin bunu.»

«Ben söyleneni yaparım.» Harry onu susturup kulağını kapıya dayadı. Bir an sonra kapıyı açıp bekti ve Christopher'e kendisini izlemesini işaret etti. Hızla iç odadan geçtiler. Harry yine dinledi ve dışarıdan yankılanan çizme seslerini duyunca kapıyı açarak koridora fırladı. Sert bir sesle bağırarak emir vermeye, sorular sormaya başladı.

Bir grup adam yangın merdivenine doğru koş-tu. Bir onbaşı durarak soluk soluğa Harry'nin sorularına cevap verdi. Harry ona bir şeyler bağırdı. Onba-şı uzaklaşınca Harry arkasına bakmadan koridora çıktı. Christopher de onu izledi.

Sanki orada bir işi varmış gibi davranmaya gay-ret ediyordu. Her şeyi aynı anda gözetlemekteydi. Harry büyük antreye gitti, sonra durup Christopher'-in kendisine erişmesini bekledi. Üniformaları saye-sinde dikkati çekmiyorlardı. Burası kalabalıktı ve a-

damlar çiftlik avlusundaki tavuklar gibi koşuyorlar

Sonra Harry ana kapıya doğru gitti. Kapı kapalıydı ve silâhlarını göğüslerine dayamış dört muhafız kapıyı bekliyordu. Birinin, karışıklık halledilene dek kimsenin binadan çıkmaması için emir verdiği anlaşılıyordu.

Harry kapıya değil, belgelerin incelendiği yere doğru seyirtti. Orada bir SSteğmeniyle bir çavuş dosyadaki kartlara bakıyordu. Teğmen arkasına yaslanmış, ellerini başının arkasında kenetlemiş otu-yordu. Bu kargaşalıkla eğlenir gibi bir hali vardı.

Harrymasaya altı adım kala bağırmaya başladı ve masaya erişene kadar da. böyle devam etti. O-nun istediğini anlamak için pek Almanca bilmeye gerek yoktu. Çok acele işi vardı ve hemen kapının açılmasını istiyordu.Christopherde sabırsız, ciddi bir adam rolüne girmeye çalıştı.

Teğmen ellerini indirdi ve yüzünden gülüşü si-lindi. Soğuk sesle bir şey söyleyince,Harrybelgele-rini çıkarıp masaya vurdu. Anlaşılan teğmen daha önceleri de buraya gelen adamı tanıyordu. Belgelere bir göz atıp geri verdi ve olumsuz bir şey söyleyerek oturdu. «Ne yapabilirim,» der gibi ellerini iki yana

Harryo zaman Christopher'e bir göz attı. Har-ry'e uyararak peşi sıra gitmesi gerektiğini anladı. Le-eb'in bürosuna geri götürülmektense burada kurşun-larla biçilmek daha iyiydi.

Teğmen dönmüş, başka birinin sorusuna cevap veriyordu. Almanların çoğu antrenin gerisinde toplan-mıştı. Bir subay avaz avaz emir vererek; koridordan çıktı. Adamlar hemen dört bir yana dağıldılar.Ch-ristophersubayın binayı aramaları için emir verdiği

kanısına vardı. Az sonra o büroya erişip çavuşun ölüsünü bulacaklar, o zaman da kaçakların buralar-da bir yerde olduğunu anlayacaklardı. Kurtulmaları için pek az vakitleri kalmıştı.

Harry çok öfkelenmiş gibi masanın önünde hız-la dönerken, Schmeisser'in sallanarak birine çarp-masına engel olmak istercesine iki eliyle silâhı tut-tu. Sonra parmağını tetiğe geçirdi ve silâh yüksek tavanlı yerde inanılmaz yankılar yaparak çalışmaya başladı. Christopher'in de iki elinde tabancalar be-lirmiş, kurşunlar kapının önündeki dört muhafızı a-nında biçmişti. Onlar devrilirlerken Harry, «Koş!» di-ye bağırdı. Christopher hızla kapıya doğru gitti.

Çift kanatlı, camlı bir kapıydı bu. Tam omzuyla kapıya vurduğu sırada, bir Volksvvagen'in basamak-ların hemen önünde durduğunu gördü. Arkada Alman-lar bağırişiyorlardı. Bir silâh patladı ve Christopher ka-pıdan çıktı. Harry onun önünden koşarak basamak-ları iniyordu. Kapının kanadı Christopher'in arkasın-dan kapandığı anda içeriden bir makineli ateşe baş-ladı.

Bir VVermacht piyade yüzbaşısı çamurlu Volks-vvagen'den çıkarken, Harry onu bileğinden yakala-dığı gibi çekip yüzüstü basamaklara attı. Şoför ka-pıyı açmış arabanın yanında duruyordu. Christopher onun silâhına uzandığını görerek cebinden Walther'i çıkardı. Şoförü yere yıkan tek kurşunu sıkarken par-maklarında korkunç bir acı du>'du. Sonra Harry onu arabaya itip koşarak sürücü yarine gitti ve bu ara-da da yere çömelip Schmeisser'iyile kapıyı taradı. Bu ateş içeridekilerin gerilemesine yol açar, bir an bile olsa başlarını yere eğerek beklemelerini sağladı. Harry yerde yatan sürücünün üstünden atlayıp direk-siyona geçti ve kontağı açıp hızla vites kolunu çek-

ti. Araba bir an sarsıldıktan sonra ileriye atıldı.

Almanların akılları başlarına biraz geç gelmişti. Ancak şimdi avlu kapısının ağır demir kanatlarını kapamaya çalışıyorlardı. Kanatlar arasındaki aralık gitgide küçülüyordu.Volkswagengibi bir araba kapıyı kırıp çıkamazdı.Christopherkolunu dışarıya uzatıp ateş etmeye başladı. Adamlar kapıyı bırakıp maki-lilerine sarılmak için döndüler veHarryarabayı üçün-cü vitesine takarak ok gibi ileri atıldı. Daha onlar si-lahlarını kaldırmadan araba kapı aralığından âdeta sürtünerek geçti.Christophervaktinde içeriye çek-meseydi az kalsın kolunu kaybediyordu.

Bir an pencereden bakınca avlunun üstündeki balkonda duranAlbertLeeb'in dönerek içeriye girdi-ğini gördü. Tanrım, diye düşündü. Şimdi kimliklerimizi her tarafa bildirecekler. Oysa diğerleri sadece birGestaposubayıyla bir asker gördüler. Ama Leeb kim olduğumuzu biliyor...

Kapı ve duvarlardan makineliyle, tüfeklerle a-teş ediyorlardı.Harryarabayı çılginca sürerek zik-zaklar yapa yapa ilerliyordu. Tekerlekler kaldırıma çıkıp çıkıp iniyordu. Depolar, eski hanlar bulunan bir tür iş merkezindeydiler. Caddede kamyonlar, araba-lar, bisikletler vardı.

Sonra geniş bir bulvara çıktılar. Harry direksi-yonu hızla kırınca, Volkswagendar yola saparken ne-redeyse devriliyordu. Harry iki yandaki binaların du-varlarına çarpmamak için yavaşladı. Christopher bu-nun bir çıkmaz sokak olmaması için dua ediyordu. Çünkü karşıda karanlık bir duvar vardı. Christophersıkıntıyla, bu sonumuz olacak, diye düşündü. Boşu-na bu kadar uğraştık... Fakat duvarın solunda bir aralık vardı. Harry arabanın boyasını sıyrarak oraya saptı. Gittiği yeri bildiği anlaşılıyordu.

16

Dar ve dönemeçü bir yola - girmişlerdi. Harry gaz pedalını yere yapıştırmıştı ama araba fazla hızla gitmiyordu. Savaş dolayısıyla buna da hız sınırlayıcı bir aygıt takılmıştı. Araba ancak yetmiş kilometre yapabiliyordu.

Harry, «Şimdi dinle,» dedi. «Ayrılabiliriz. Bunu ezberle. Doktor Henri Ferte. Rue Foche, On Yedi, Octevilie. Tamammı?»

«Ferte, Rue Foche, Onyed, Octevilie.»

«Orası daha güneyde kalır. Adamda telsiz var. Hem doktor olduğu için yaralarına da bir şey yapa-bilir. Şimdi daha dikkatli dinle.» Araba hızla gidi-yordu fakat arkadan korna sesleri gelmeye başla-mıştı.

«Almanlar, seni yöneten kimselerle Churchill'in kandırmak amacıyla böyle büyük bir oyun hazırla-dıklarım sanıyorlar. Yani o haritalar, plânlar, Nor-mandia, Utah, Omaha, hepsi... Bunun seni kendile-rini yanıltmak için düzenlendiğine inanıyorlar. Anlı-yor musun? Senin bir İngiliz ajanı, bir profesyonel olduğunu biliyorlar. Çünkü kimse amatörlere intihar kapsülü vermez. Onun için de seni buraya yollayan-ların işkence sayesinde Normandia plânını açıkla-mam istediklerini sanıyorlar. Soru sorma. Vakit yok. Bırak sözümü bitireyim. Rommel saldırının Dover'den Calais'ye olacağından emin. Onun için bütün gücü-nü Calais'ye yığdı. Ben saldırının nereye yapılacağı-nı bilmiyorum. Kafam fazla karıştı. Zaten kimse ba-na bu tür şeyleri söylemez. Bu tanrının belâsı sal-dırıyı plânlamak da benim görevim değil. Fakat ger-çekten saldırı Calais'ye yapılacaksa sizinkiler öldü-

ailecekler, tümüyle ortadan silinecekler. Ben Cnlo-is'den geliyorum. Ne kadar Panzer, top, SStümeni varsa oraya yolluyorlar. Churchill'e bunu haber ver-meliyiz.»

Harry arabayı bir pastaneye kapalı bir garajın arasına soktu. Arkada geçit yoktu fakat Harry yap-tığını biliyordu herhalde. Gerideki park yerinde kır-mızı bir kamyonun yanından geçip daha durmadan kapıyı açtı. «Atla.»

Oraya birkaç araba ve kamyon gelişigüzel park edilmişti. Christopher inince Volkswagen'in üstün-deki sıyrıkları gördü. Birkaç kurşun arabaya çarpıp sekmiş, arka cam parçalanmıştı.

Korna sesleri yaklaşıyordu. Harry, «Bin,» diye bir arabayı işaret etti. Fakat kendisi koşarak geçitin ağzına gitti.

Araba eski, motoru güçlü bir Fiat'dı. Epey hızlı gedeyeğe benziyordu ve anahtar da kontakta-ydı.

Yürümek kolay olmuyordu. Christopher ayakla-rını rahatlatmak için arabaya dayandı. Kornaları duy-du yine. Arabalar anayolu izleyerek geçmişlerdi. Son-ra zırlı bir araç geçti. Bu, üstünde 37 mm.'lik Span-dau olan bir araçtı herhalde. Sonra Harry koşarak geri döndü. «Tamam. Bin. Geri döneceğiz.»

Seslerden Fiat arabanın büyük bir motoru oldu-ğu anlaşılıyordu. Belki de bir Hisapano Suiza mo-tordu bu. Tam küstah bir Gestapo'nun zengin ve ta-lihsiz bir Fransız'ın elinden alacağı bir arabaydı.

Harry gizlendikleri yerden çıkıp geri dönerek bir süre gittikten sonra sola saptı. Tepelerin yanın-daki parke taşlı sokaklardan geçerek hızla güneyo doğru gidiyorlardı. Christopher bir ara büyük evle-

Yaşlı adam göz kırpmadan ona baktı. Sonunda, «O domuzlara ne anlattın peki?» diye sordu.

«Onlara çok fazlasını anlattım.» Christopheryaşlı adamla göz göze geldi.

* *

QuaiCaligny'den köprüye sallana sallana gitti-ler. Bu küçük köprüden geçmek zordu. Orada nokta vardı ve nöbetçi bekliyordu.Christophersadece bir tek Alman görmüştü ama pek yakında başkaları da olabilirdi. En önemli silâhları da şiddet değil aldat-macaydı. Yaşlı adam çok sarhoşmuş gibi davranıyor-du. Kız onun bir koluna girmişti. Chrsitopher de di-ğer kolunu tutuyordu. Gencin sırtında hâlâ Gestapo üniforması vardı. İhtiyarı aralarında yarı taşıyarak köprünün geçitine yaklaştılar.Christopherkaşlarını çatarak nöbetçiye bakınca. Alman çaresiz elini si-lâhının üstünden geçirerek kaldırıp selâm verdi.Ch-ristopherde kolunu dimdik havaya kaldırıp uzattı. Nazi selâmı sırasında parmakları neredeyse aske-rin miğferine çarpıyordu. Nasıl olsa asker onun par-maklarındaki flasterleri görmüş Olacaktı. Onun için elini adamın yüzüne doğru uzatmaklaChristophergizleyecek bir şeyi olmadığını kanıtlıyordu. Sonra yüzünü yumuşatarak başıyla hafifçe kıvırdı nöbetçiye göz kırptı. O sırada kız da askere Alman-ca bir şeyler söylüyor, herhalde gece yasağından önce yaşlı adamı eve götürüleceğini anlatıyordu. Nö-betçi bir an düşündü, sonra hafifçe gülümseyerek on-ların geçmişine izin verdi.

Ondan sonra bir hayli yürümleri gerekti. Ch-ristopher'e ayakları her an duracakmış gibi geliyor-du. Noktadan iyice uzaklaşınca güneybatıya doğru 'gittiler.St.Clement Kilisesini geçince de yaşlı adam

doğrudu ve iyice topallayarak ilerlemeye başladı.

Trottebec Nehri dardı, yanında ilerleyerek La Bagatelle'e kadar geldiler ve oradan kuzeybatıya döndüler. Zaman geçiyordu ve gece yasağı başla-mıştı. Onun için asker bulunan noktaların uzağından usulca süzülüyorlardı. Gölgelere dalarak eski donan-ma kalesinin dibinde çamurlara battılar. İleride, üs-tünde bir nöbetçi bulunan bir mendirek vardı. Sı-rayla yüzüstü sürünerek bunun üstünden öbür yana geçtiler. Hava kapalıydı ve ince bir yağmur yağıyor-du. Ay çıkmamıştı. Zaten daha önceden ayın görün-meyeceği saptanarak saldırı o haftaya alınmıştı.

Artık iç kalenin köşesini dönüyorlar, dalgakıranı İzleyerek kuzeybatıya doğru gidiyorlardı. Cherbo-ur;g'un dış limanı olanGrandeRade'ın çıkıntısında-y-dılar. Burada suyun genişliği dört mili buluyordu ve seyir için kullanılabilir sadece iki çıkış vardı. Bu iki çıkış da dev kalelerdeki silâhlarla korunmaktaydı. Sorun bir tekne bulmaktan çok, bu kalelerin önün-den geçebilmektir.

Ghristopher askeri sırt çantasını düzeltilti. İçin-de altı tane Alman el bombası vardı. Bunlardan biri durmadan sırtına batıyordu.

Gece ıslak ve zindan gibi karanlıktı. Korunma bakımından iyi fakat seyir açısından kötüydü, Açık denize erişip Beşinci Flotilla denizaltısıyla bağlantı kurma şansı olduğuna pek inanmıyordu. Fakat bu işde seçeneği yoktu; artık kızla yaşlı adam da bu işe karışmışlardı.

Tekne yedi buçuk metre boyunda bir balıkçı ge-misiydi. BunuFlamandesKalesinin topraklarının altındaGrandeRade'a gizlemişlerdi. Bu yüzden denize açı-labilmek için sadece o çıkıştan geçebilmesi yeter-liydi. Tekne eski dalgakıranın içine sokulmuştu. Bu

İdo, kalenin duvarının çok altında kaldığından kuleler-deki nöbetçiler göremiyorlardı.

Christopher Alman doktorun ilâcının kalanını da kullanmıştı fakat yine de elleri çok acıyor ve becerik-sizce hareket etmesine neden oluyordu. Yaşlı adam bir an ona baktıktan sonra çözmeye çalıştığı halatı bırakmasını, gidip bumbanın altında oturmasını söy-ledi. Sonra Nicole'a fısıltıyla kısa bir emir verdi. Kız ince halatı çözerek tekneye aldı.

Christopher dipte su olduğunu anlayarak küçük teknenin denize ne kadar dayanabileceğini merak etti. Balıkçı teknesi eskiydi, ayrıca bakımsız kalmış-tı.

Yaşlı adam mırıldandı. «Umandan çıkmak için iki geçitten de yararlanamayız. Bir üçüncüsü de var ama çok dardır. Passe Cabart Danneville. Bu geçit buradan bir mil ötededir. Genişliği de kırk metre.» * «Almanların o geçiti tıkadıklarını sanıyordum.»

«Doğru. Fakat böyle durumları düşünerek biz o tıkanmanın icabına baktık.»

Yaşlı adam başka bir şey söylemedi. Fakat kız ile Pelee'nin doğusundan geçmenin çok tehlikeli oldu-ğunu ve sivri kayalar bulunduğu düşünülürse sular kabardığı için talihli olduklarını anlattı. Biraz alaylı konuşuyor ama denizi biliyordu. Christopher onun teknede kolaylıkla dolaşmasından, halatları bağla-masından, yelken açmasından bu tehlikeden zevk aldığı anlamı.

Rüzgâr kuzeydoğudan esiyordu. Burada bu kö-tü sayılmazdı. Fakat koruyucu kale duvarının ardın-dan çıkar çıkmaz fena rüzgâr yiyeceklerdi. Bu her-halde 5 kuvvetinde bir rüzgârdı, yani fırtına sayıla-mazdı. Yine de yelkenli küçük bir tekne için bu bir güçlüktü. Üstelik kulelerde topların başında bekleyen

-Aimanksrın torunlarının dibinden geçeceklerdi. Deniz çalkantılıydı. Tekne sallanıp duruyordu.

Yelkeni iyice küçülterek oradan ayrıldılar. Tek-ne pek ağır gidiyordu. Hiç ses çıkarmamaları gerek-mekteydi, çünkü kaledeki Alman Donanma üssünün nöbetçilerinden en çok yüz seksen metre uzaktaydı-lar.

Yaşlı adam dümendeydi ve işini bildiği de belliy-di. Fakat Christopher, bu ne çılgınlık, diye düşünüy-ordu. Cherbourg, Fransa'nın en sıkı korunan lima-nı. Buradan gözükmeden kaçmamız akla yakın de-,ğil. Yalnız karanlık bize yardım ediyor. Bir de Alman radarının bu tahta tekneyi fark etmesine olanak yok.»

Yağmur sırtına çarpıyordu. Yardım önermek için dümene giderken az kalsın denize yuvarlanacaktı. Yaşlı adam onu aşağı gören bir tavırla süzerek işi-ne karışmamasını söyledi. Christopher dayanacak bir küpeşte parçası buldu. Direği de dirsekleriyle sıktı, çünkü ellerine güvenemiyordu.

Rüzgâr doğu-kuzeydoğudan estiği için! yaşlı a-damın kuzey - kuzeydoğu rotasını izleyerek ile Pe-lee'ye doğru gitmekten başka çaresi yoktu. Rüzgâr-ın tekneyi güneydoğuya çevirip geçite sokabilmesi için topların çok yakınından seyretmek zorundaydılar. Christopher o gece doğu-kuzeydoğu rüzgârının ken-dileri için hiç uygun olmadığını biliyordu. Grande Ra-de'dan çıkar çıkmaz rüzgârın gücü karşısında çare-siz kalacaklardı. Altı mil kuvvetindeki cezir de on-ları doğru Alderney akıntısının girdabına sürükleye-cekti.

Kız ustalıkla teknenin burnuna giderek Alman-ların Passe Cabart Dannevîlle'i tıkamak için kanala attıkları kooaman siyah taşlara doğru eğildi. Bu taş-lara türlü çöpler, yosunlar takılmıştı. Christopher kı-zın birkaç halatı çözünce bütün yosun, vb.'nin bu-nun yanı sıra yüzdüğünü görerek şaşırıldı. Ancak bir süre sonra Fransızların kanalın bir bölümünü te-mizleyip küçük bir mavna ya da salın üstünü yosun ve çöple doldurup oraya bağladıklarını anladi. Al-manlar baktıkları zaman geçit eskisi gibi tıkalı gö-rünüyordu.

Yaşlı adam kayalara bağlanmış olan halatı tu-tarak teknede oturuyordu. Sakat bacakları yüzünden kız gibi çeviklikle hareket edemiyordu. Kız karanlık-ta gözden kayboldu. O ara yağmur dinmişti. Ama fırtınalı bir geceydi. Eğer hava açmazsa salı günü çıkartma yapılmayacaktı. Christopher toplanmış bek-leyen yüz binlerce insanı düşündü.

Yaşlı adam, «Bu yolu daha önce üç kez kullan-dık,» diye açıkladı. «Fakat başarılı olamadık. İki kez liman dışında şiddetli deniz olduğu için geri döndük. Üçüncüsündeyse tekne Alderney akıntısına kapılıp parçalandı. Ben de iki bacağımı kırdım. Talihim ol-duğu için sırtımdaki canyeleğiyle ve geçen bir şilep sayesinde kurtuldum.»

Christopher bundan daha karanlık bir gece a-nımsamıyordu. Fakat birden kafası karşıdaki tehlike-lere cevap verir gibi berraklaşmıştı. Pek çok kimse onun yüzünden ölmüş ya da ele verilmişti. O ikisi-nin de kendisi için yaşamlarını tehlikeye atmalarına razı olamazdı. Bunu nasıl yapardı? Sonuçta kendisi yetenekli bir donanma subayıydı. Çocukluğundan be-ri yelken kullanıyordu. Seyir ve denizcilik onun ka-nına işlemişti.

Kız geri döndü. Yaşlı adam teknenin kayalara sürtünmemesi için küreğiyle kayaları itiyordu. Ancak on dakikada oradan geçebildiler. Sonra kız yosun.

vb. dolu mavnayı yerine çekmek için yine karanlık-ta kayboldu. Christopher de hemen yaşlı adama so-kuldu. Bütün gücünü toplayarak adamı tuttuğu gibi havaya kaldırdı ve küpeştenin üstünden aşırıp ça-murların üstüne, kızın yanına bıraktı.

Sonra kızın elinden halatı çaktı. Kız hayretle döndü ve yanında büyükbabasını gördü.

«Tanrı sizleri korusun, matmazel... büyükba-ba...»

Sonra Christopher yelkenin halatını bağlayıp dü-meni tuttu ve kuzeydoğuya doğru açıldı.

*

De Pelee'nin kuzeyine gelmişti ve saat sabahın dördüydü. Akıntıya kapılmamak için kuzeye doğru yoi almaya çalışıyordu. Fakat dalgalar gelip hızla vuruyorlardı. Küçük teknenin bu yolculuğa dayan-ması hiç de olası değildi. Her yalpada güverte su-lara gömülüyordu. Havaya fırlayan sular direktten da-ha yüksekti. Karanlık olmasına karşın yine de yel-kenin ıslanmış olduğunu üstündeki pırlıttan seçiyor-du. Bir ara dalgalar Christopher'in üstünden aştı. Genç, koiunu dümene dolayarak tutunup öylece kal-dı. Fakat dalgalar birbirini izliyordu. Bu gidişle karşı koyacak gücü kalmayacaktı.

Acı acı, Almanların bana yapabilecekleri her şeyden kurtuldum, diye düşündü. «SS, Gestapo, Do-nanma ve Vvehrmacht'tan kaçtım. Fakat şu savaşla ilgisi olmayan denizde yenilgiye uğrayacağım.»

Hava biraz daha şiddetlenirse tekne alabora o-lacaktı. Kollarına kramp girmişti. Küçük tekne her şeyiyle boğuşuyordu. Suda yalpaya düşüyor, ince başı dalgaları yararak ortaya çıkıyordu fakat bu de-nize hâkim olacak bir gemi değildi. Christopher her

an direğin kırılmasını ya da bir ıstralyanın yerinden çıkmasını bekliyordu. Birden yüksek sesle konuşmak-ta olduğunu fark etti. «Tanrım, cehennemim batı ya-kasında olmalıyım.» Parmaklarına saplanan bıçak-lardan zevk alıyordu artık. Bu acılar sayesinde hâlâ yaşadığını anlıyordu.

Rüzgârda uçuşan sular dokuz kuyruklu kırbaç gibi ayaklarına vuruyor ama bunu pek fark etmiyor-du bile. Kapkara bir yağmur omuzlarını dövmekteydi. Teknenin başı birden dalgalara gömüldü. Tahtalar çatırdayıp gıcırdadı. Bir an böyle baş aşağı giden balıkçı gemisinin dibi boylayacağını sandı Christop-her. Sonra baş havaya kalktı ve kış suya battı. Tek-ne olanca gücüyle dalgalara batıp çıkarak ilerleme-ye çalışıyordu. Yelkeni rüzgâra göre ayarlamaya gayret eden Christopher'in vücudu da sızım sızım sızılıyor, yine de dalgalara göre hemen dümen kıra-biliyordu. Fakat burnun hemen yanında beliren büyük bir dalga, daha Christopher kımıldayamadan olanca hızıyla tekneye çarptı. Tonlarca su köpürerek güverteye aktı. Christopher umutsuzlukla dümene yapış-mıştı. Ama deniz onu önce arkaya savurdu, sonra güverteden havalandırdı ve yine güverteye hızla vur-du. Genç kaburgalarının yarısının kırıldığını düşün-dü. Dümen boş kaldığı için deniz tekneye hızla ya-rım daire çizdirdi. Christopher can havliyle dümeni yakaladı. Ve rüzgâra arkasını verdi. Güverte hâlâ su içindeydi ama neyse tekne düzelmışti ve

gelecek dalgaya hazırdı. Christopher ayağını dümene daya-yıp su boşaltma pompasının sapını yakalayarak pom-palamaya başladı. Tuzlu su yüzünden üniforma üstü-ne çamur gibi yapışmıştı.

Tekne çok küçük, çek hafif ve çok oynaktı. Bu havaya uygun değildi. Her dalgadan sonra dönme-

ye ve yalpaya düşmeye eğilimi vardı. Ama yine de sağlam bir Normanteknesiydi. Kötü de seyretse hâ-lâ gidiyordu. Anlaşılan sağlam keresteden yapılmış olacaktı. Daha dayanıksız bir tekneyi hemen batı-racak güçte dalgalar durmadanburnunudövüyor-du. Fakat o dayanmaktaydı.

Rüzgâr neredeyse saçlarını başından yolacaktı. Buz gibi deniz suyu yüzüne çarpıyor, o da buna ya-rım dakika daha dayanamayacağına inanıyordu.

Sonra Tanrının yardımıyla birden fırtınadan kur-tuldu.

Dagalar hâlâ kabarıktı. Rüzgâr 6 kuvvetinde ka-dar vardı. Fakat Christopher fırtınadan kurtulmuştu ve artık teknedeki suyu boşaltacak, nerede olduğu-nu saptayacak ve soluk alacak zamanı vardı.

Gündüz ya da ay ışığında bu sularda seyretmek daha kolay olurdu. Bu kapkaranlık gecede bir saat içinde Alderney akıntısına kapılıp girdaba düşece-ğinden kuşkusu yoktu. Christopher sırt çantasını in-dirdi; ıslanmış tokalarını açarken duyduğu acı ve beceriksizliği yüzünden küfretti. Sonunda bir aya-ğını dümene dayayarak çantanın bir kayışını açıp elini içeriye soktu. Altı el bombasından üçünü çıkar-dı. Bunların pimlerini teker teker çekip yandan suya attı.

Patlamalar boğuktu. Bunların seslerini pek ha-fif olarak duydu. Ama denizaltı altı ya da yedi mil kadar uzaktaysa bunu rahatlıkla işitebilirdi. Arka ar-kaya iki bomba atıp beklemiş, sonra üçüncüyü sa-vurmuştu.

İki - bir, yani önce arka arkaya iki, sonra bir patlama onların operasyondaki sinyalleriydi. Zaman

zaman bu sinyaller değiştiriliyordu ama denizaltında eski BKKB su yüzüne çıkma sinyalini bilen bir su-bayın bulunması yeterliydi. Ne var ki sinyali tan isa-larbile, yine de subaylar bunun bir numara olduğu-nu düşünebilirlerdi. Alman gambotları bu sularda sık sık dolaşıp müttefiklerin casus gemilerini arıyorlar-dı. Bu gambotlarda hem torpidolar, hem derinde pat-layan su bombaları oluyordu.

Chrsitopher, iyi eğitilmiş bir denizaltı kaptanının periskopla düzeyi görecektik kadar yükselip etrafı a-araştırmasını ummaktan başka çarem yok, diye dü-şündü. Ayrıca denizaltının onu görmesi de şarttı.

Teknede işaret fişeği var mıydı acaba? Ya da bir lamba? Dümeni yelkenin ucuyla sıkıca bağlaya-rak sendeleye sendeleye baş tarafa doğru gitti.

Dolapta fırtına lambasını buldu. Bu kez lamba-sına suda ıslanmayan türden bir kutu kibrit flasterle tutturulmuştu. Kibriti o rüzgârda yakmak çok zordu. Çömeiip vücuduyla kibritin alevini koruyarak lamba-yı yakmaya çalıştı ve altıncı kibritte bu işi başardı. Lambanın alevini korumak için hemen üstüne şişe-sini geçirdi. Lambayı koluna takarak baş tarafa, direğe doğru gitti. Kendi kendine, «Ya önce bir Al-man görürse?» dedi. Fakat bu tehlikeyi göze almak zorundaydı. Lambayı teknenin direğine astı. Lamba beş mil öteden gözükecek bir fener gibi parlıyordu.

Zamanın geçtiğini fark edememişti. Şafağın ilk ışıklarını görünce şaşırıldı. Alderney akıntısına ka-pılmamak için durmadan rüzgâra karşı gelmeye ça-lışmıştır. Fakat yükselen sular yüzünden bu savaşı kaybediyordu. Artık sahile doğru dönemeyecek kadar da geç kalmıştı. Neredeyse o korkunç akıntıya ka-pılacaktı. Fazla zamanı da yoktu. Deniz onu batıya, belki de denizaltıya el bombalarıyla işaret vereme-

yeceği kadar batıya atmıştı.

Epey zaman geçmişti. Denizaltı sinyali duysaydı çoktan ortaya çıkardı. Belki de başarısızlığı kabul etmesi ve ölmesi daha iyi olacaktı. Londra'yla bağ-lantı kurup Churchill, Baykuş ve Pooh'a kendisini çok utandıran şeyi açıklamaktansa ölüp giderdi. Fakat bu öyle bir oyundu ki, bir kez başladı mı sonuna ka-dar oynamak gerekirdi. Bunu biliyordu. Artık oyun-dan çıkamazdı. Son üç el bombasını da suya attı.

Deniz eskisi kadar kabarık değildi ve bu kez bombaların sesini daha iyi duydu. Ayağa kalkarak ufukları aramaya başladı. Gökyüzü gitgide açılıyor-du. Cap de Íd Hague ve Alderney karşısında görün-dü. Sonra bir şeyin suları yarararak gözüktüğünü fark etti. Periskopu seçti. Sular köpürerek bembeyaz o-luyordu. Denizaltının kumanda köprüsü ortaya çıktı. Gemi hızla kendisine doğru geliyordu. Christopher onun tümüyle suyun yüzüne çıktığını ve kapağın a-çıldığını da gördü. Kaptan ve torpido subayı güverte-de gözüktüler. Denizciler, hemen yedi buçuk santim-lik topa koştular. Christopher o zaman başını çe-virip arkasına baktı.

Uzakta denizi köpürterek gelen bir gemi vardı. Bir gambot olmalıydı. Demek sahilin yakınından fe-nerimi gördüler, diye düşündü. Uyuşmuş ayaklarının üstüne durarak tuniğini ve gömleğini çıkardı. Bu-runda sıkıca durarak işaret vermeye başladı: Y-U-N-

U-S.....Y-U-N-U-S.....» Bunu iki kez tekrarladı.

Sonra kollarında hiç güç kalmadığı için iki büklüm olup güverteye yığıldı.

Denizaltının motorlarını duydu, hızla yaklaşıyor-du. Başını çevirip arkaya bakabilirdi. Gambot daha iki mil kadar uzaktaydı. Kısa süre sonra ateş men-ziline girecekti. Denizaltı yaklaşırken topu gambota

doğru döndü. Kaptan emirler veriyordu.

Christophero ya da bu şekildeNormanbalıkçı teknesinin sonunun geldiğini anladı. Ya gambot bu-nu batıracaktı ya da tekne akıntıya kapılarak parça-lanacaktı.

Baş halatını denizaltının güvertesindeki assuba-ya atacak kadar gücü kalmıştı. Sonra bayıldı.

DENİZALTI FİLOTİLLA KOMUTANINDAN ÇOK GİZLİ SADECE BAşBAKANA BİLDİRİLECEKTİR XHTVI MİGPWBASZN PFJUL...

*

**

BaşbakanınDowningSokağındaki 10 numarada çalışma odası olmadığı için kabine salonunu kulla-nıyordu.Christopherburasını daha önce görmemiş-ti. Burada sadece bir tek tablo vardı. O da Başba-kanın koltuğunun arkasındaki duvara asılmış olanRobert Walpole'unportresiydi.

Churchillonu, «Duyduğuma göre sana iki buçuk litre kan vermeleri gerekmiş,» diye karşıladı. «şimdi nasılsın bakalım.»

«Cok iyiyim, efendim. Göreve hazırım.»

Denizaltının yanında kendini kaybetmesinden be-ri üç aya yakın bir süre geçmişti. Ona daha sonra gambotla su yüzünde nasıl düello edip sonra da di-be saklandıklarını anlatmışlardı.

Başbakan yumuşak bir sesle devam etti. «Artık BKKB de buradaki görevini tamamladı sayılır. Onlar Uzak Doğuya gidecekler beiki.»

«Evet, efendim. Ben de bir destroyerde görev

istedim.»

«Biliyorum. Rapor John Amcanın masasına gel-di.» Başbakan ağzındaki puroyu çekti. «Normand'ia saldırısında ilk gün sahilde her on askerimizden ye-disinin öleceği bekleniyordu. Aslında sadece her on beş adamımızdan birini kaybettiğimizi biliyorsun her-halde. Olağanüstü bir şaşırtma taktiği uyguladık.»

Christopher şişman adamın karşısında hazırol vaziyette duruyordu; bunu bildiğini belirtmek için başını hafifçe salladı.

Churchill, «Dunkirk ve Dieppe'in intikamı alın-dı, Christopher,» dedi. Aylardan beri uyumamış gibi gözleri yuvalarına gömülmüştü. Çok bitkin olduğu belliydi. «Hîtler çıkartmadan sonra bir hafta boyun-ca bunun bir şaşırtmaca olduğunda ısrar etti. Uzun süreden beri Pas de Calais'ye saldırmamızı bekli-yordu. Aldatıldığını anladığı zaman iş işten geçmiş-ti.»

«Beni sattınız, efendim.»

«Evet, bunu yaptık. İstiyorsan beni dövebilirsin.»

Christopher, Almanların Calais'ye saldıracakları için bu oyunun düzenlendiğini anlamıştı. Kendisini bu inancın güçlenmesi için yolla-mışlardı. Sonunda kendisi de bu oyuna inanmaya başlamıştı.

Başbakan, «Başlangıçta sana gerçeği söyleye-mezdik,» dedi. «Bu yalana inandığın sürece sözle-rin etkili olabilirdi.»

«Fakat bana gerçeği söylediniz.»

«Bunu öyle ayarladık ki Almanlar yalan sandı-lar.» Churchill hâlâ kocaman altın saatini yeleğinin cebinde taşıyordu. Çıkarıp baktı. Sonra başını kal-

dırmıdan konuştu. «Christopher, eğer yararı ola-caksa, belki beni başışlamakla bir tür intikam almış olursun.»

«Benden özür mü diliyorsunuz, efendim?»

«Bu, işime devam edebilmemi kolaylaştırır. E-vet.» Başbakan ö zaman gence baktı. «Chartvvel'de güzel zamanlarımız oldu, değil mi?»

«Evet... oldu.» Onları anımsıyordu şimdi. Başın-da geniş kenarlı şapkasıyla tuvalinin önünde oturan adamı sık sık rahatsız etmişti. O zamanlar yaşlı adamdan hoşlanmadığını sanıyordu.

Endişeli gözler yüzünü araştırmaktaydı. «Duy-gularını hiç göstermemek... en üstün savaşçıların özelliğidir. Sen de o sınıftansın, Christopher. Fakat hiç olmazsa benim yanımda bu kadar sıkı ağızlı ol-ma. Keşke şu andaki duygularını bilebilseydim. Bu benim için önemli.»

Christopher konuşmak için ağzını açtığı sırada Başbakan devam etti. «O dayanılmaz baskı ve işken-ce altında iradeni kaybettin. Bu yüzden büyük utanç ve suçluluk duyuyorsun, kuşkusuz. Sana o utanç ve suçun bana ait olduğunu söyleyebilirim sadece. Orada iradeni kaybedeceğine biliyorduk. Ve biz de buna güvendik zaten. Bu dünyada hiç kimse senin dayandığından fazlasına dayanamazdı. Eğer seni teselli edecekse şunu da bil: Seni seçtik, çünkü a-janlarımız içinde bu olayı anlattıktan sonra yaşaya-bilecek kadar dirençli bir sen vardın. Eşsiz nitelik-lerinden biri de dayanıklılığın. Bugün bu odada kar-şında durmakla sana olan güvenimin doğruluğunu kanıtlıyorsun. Bunu anlayabilir misin?»

Churchill yine ona bakıyordu. Christopher söy-leyeceği şeyi biliyor, ama bunu istediği gibi anlatabilmek için uygun sözcükleri bulmaya' çalışıyordu.

Başbakan, «Biliyorsun bu iş bitmedi,» diye de-vimi etti. «Düşman dizüstü çöktü'fakat henüz ye-nilmedi. Bu işi bitirmek için çnidrm topraklarına gi-receğiz. Almanlar topraklarının her karışı içinsa-vasaçaklardır. Bizim topraklarımız işgal edilseydi, biz de öyle savaşırdık tabii. Daha yapılacak tehlikeli iş-lerimiz var.»

Christopher gülümsediğini fark etti.

Başbakan bunu görerek ender gülüşlerinden bi-riyle karşılık verdi. «Hâlâ yanımda mısın?»

«Görev nedir?»

«BİR kurtarma işi. Bu seferki bir yardıma koşma olacak. John Amca ayrıntıları biliyor.»

«Ve hâlâ bunu başaracağıma güveniyor musu-nuz?»

«Sana güveniyorum, tabii.»

«Hâlâ yanınızdayım, efendim.»

«Öyleyse bağışlandım mı?»

«Eğer bu bir ölç alma sayılacaksa, hayır. Ben bağışlanacak bir şey olmadığını düşünmeyi yeğlerim. Siz işinizi yapıyorsunuz, efendim. Ben de- öyle. Bu ara duruma bakınca işimi hiç de fena yapmadığımı anladım.»

«Hiç de fena değil, ha? Sen fevkalâdesin, Chris-topher.» **

«Evet, efendim. Fevkalâdeyim.-/ Birden şişman adama bakarak tıpkı çocukluğunda yaptığı gibi bü-yük bir küstahlıkla güldü.

Churchillyerinden kalkıp ona yaklaştı. Elini de-likanlının omzuna koyunca Christopherparmakları-nın basıncını hissetti. Sonra gördüğüne inamadı. Bu bir ışık oyunu muydu, yoksa şişman adamın gö-zünde Bir damla yaş mı parlıyordu?